

ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС НА СВЕТИИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ • НОЕМВРИ 2017 Г.

Лиахона

Речи
от общата
конференция

© МАРК МИСМЪН И МАРК МЕЙБРИ, ДА НЕ СЕ КОПИРА

„Как идваме при Него? През април тази година президент Ръсел М. Нелсън и старейшина М. Ръсел Балард ни насърчиха да изучаваме „Живият Христос“ като част от придобиването на знание за Спасителя. ...

Обичта и благодарността ми към нашия Спасител се увеличиха, докато изучавах живота и ученията на Исус Христос по-съсредоточено и запаметявах „Живият Христос“. Всяко едно изречение от този вдъхновен документ съдържа проповед и увеличи разбирането ми за Неговата божествена роля и земна мисия. Това, което научих и почувствах по време на този период на изучаване и размисление, потвърждава, че Исус наистина „е светлината, животът и надеждата на света“.

Джийн Б. Бингам, обща президентка на Обществото за взаимопомощ, „За да може вашата радост да стане пълна“, с. 85.

През погледа на вярата от Марк Мисмън и Марк Мейбри

Обща сесия на жените

- 6 **Запалете своята светлина**
Шарън Юбанк
- 10 **Да пребиваваме в Бога и да възстановяваме развалините**
Нийл Ф. Мериът
- 13 **Безмерна ценност**
Джой Д. Джоунс
- 16 **Три сестри**
Президент Дитер Ф. Ухтгорф

Съботна сутрешна сесия

- 21 **Стремеж към дома**
Президент Дитер Ф. Ухтгорф
- 25 **Нуждите пред очите ни**
Бони Л. Оскарсън
- 28 **Планът и Прокламацията**
Старейшина Далин Х. Оукс
- 32 **„Имам работа за теб“**
Старейшина Джон К. Пингрий-мл.
- 36 **Живият хляб, слязъл от небето**
Старейшина Д. Тод Кристоферсън
- 40 **И така, бъдете съвършени - накрая**
Старейшина Джефри Р. Холанд

Съботна следобедна сесия

- 43 **Вотът на подкрепа за църковните служители**
Президент Хенри Б. Айринг
- 44 **Духовни затъмнения**
Старейшина Гари Е. Стивънсън
- 48 **Покаянието е винаги стъпка напред**
Стивън У. Оуен
- 51 **Вечното днес**
Старейшина Куентин Л. Кук
- 55 **По Божия промисъл**
Старейшина Роналд А. Расбанг
- 58 **Сърцето на вдовицата**
Старейшина О. Винсънт Халек
- 60 **Книгата на Мормон: какъв би бил животът ви без нея?**
Президент Ръсел М. Нелсън

Обща сесия на свещеничеството

- 64 **Свещеничеството и единителната сила на Спасителя**
Старейшина Дейл Г. Ренлънг
- 68 **Истината за всичко**
Старейшина Дейвиг Ф. Еванс
- 75 **Да заслужите доверието на Господ и вашите семейства**
Старейшина Ричард Дж. Мейнс
- 78 **Носители на небесна светлина**
Президент Дитер Ф. Ухтгорф
- 81 **Господ води Свята Църква**
Президент Хенри Б. Айринг

Неделна сутрешна сесия

- 85 **За да може вашата радост да стане пълна**
Джийн Бингам
- 88 **Дали денят на чудесата е приключил?**
Старейшина Доналд Л. Халстром
- 90 **Скъпоценните и твърде големи обещания**
Старейшина Дейвиг А. Беднар
- 94 **Обърнете се към Господ**
Епископ У. Кристофър Уодъл
- 97 **Господи, ще накараш ли очите ми да прогледнат**
Старейшина У. Крейг Зуик
- 100 **Не се бойте да вършите добро**
Президент Хенри Б. Айринг

Неделна следобедна сесия

- 104 **Трудното пътуване продължава!**
Старейшина М. Ръсел Баларг
- 107 **Книгата на Мормон – силното Божие свидетелство**
Таг Р. Калистър
- 110 **Отделно, но въпреки това единни**
Старейшина Джонни Л. Кох
- 112 **Имаме ли Му доверие? Трудностите са за добро**
Старейшина Стенли Г. Елис
- 115 **Важните истини – нуждата да действаме**
Старейшина Агилсон де Паула Парела
- 117 **Търсете мъдрост от най-добрите книги**
Старейшина Иън С. Аргърн
- 119 **Обичайте се един друг, така както Той ви възлюби**
Старейшина Хосе Л. Алонсо
- 122 **Гласът Господен**
Старейшина Нийл Л. Ангерсън
- 72 **Висши ръководители и висши служители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни**
- 127 **Указател на материалите от конференцията**
- 128 **Новини от Църквата**
- 137 **Следвайте Ме, елате с Мен – за свещеничеството на Мелхиседек и Обществото за взаимопомощ**

187-а полугодишна обща конференция

Събота вечер, общо събрание на жените, 23 септември 2017 г.

Водещ: Джийн Б. Бингам

Откриваща молитва: Мегуми Ямагучи.

Закриваща молитва: Лесли П. Лейтън.

Музика от хор на Обществото за взаимопомощ от колове от Парк Сити, Юта с диригент Джейн Фьелдстед и органист Бони Гудлиф: „Сион да се вдигне в красота“, *Химни*, № 30, ар. Касен, публ. от Джакман; „Sing Praise to Him“, *Нутнс*, № 70, ар. Фьелдстед и Гудлиф; „Предани ще сме на вратата“, *Химни*, № 161; „We Have Partaken of Thy Love“, *Нутнс*, № 155, ар. Фьелдстед и Гудлиф.

Съботна сутрешна обща сесия, 30 септември 2017 г.

Водещ: президент Хенри Б. Айринг.

Откриваща молитва: старейшина Лари Р. Лоурънс. Закриваща молитва: старейшина Масимо де Фео. Музика от Хора на Табернакълa с диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи и органисти Ричард Елиът и Андрю Ънсуърт: „Обичащи Христа“, *Химни*, № 36; „Arise, O God, and Shine“, *Нутнс*, № 265, ар. Уилбърг, публ. от Oxford University Press; „Боже, пророка ни благослови“, *Химни*, № 16, ар. Уилбърг; „Високо на върха“, *Химни*, № 4; „Бог е любов“, *Химни*, № 58, ар. Мърфи; „Faith in Every Footstep“, Дейли, публ. от Джакман.

Съботна следобедна обща сесия, 30 септември 2017 г.

Водещ: президент Дитер Ф. Ухтдорф.

Откриваща молитва: старейшина Лоурънс Е. Корбридж. Закриваща молитва: старейшина Алън Ф. Пакър. Музика от хор от младежи от колове в Мидвейл и Санди, Юта с диригент Лиа Тарънт и органист Линда Маргетс: „Хайде, Божии чеда“, *Химни*, № 42, ар. Уилбърг, публ. от Deseret Book; съчетание от песните „Да бъда като Исус“, *Сборник детски песни*, с. 40–41 и „Той изпрати Своя Син“, *Сборник детски песни*, с. 20–21, ар. Сали Дифърд; „Светлина е днес в душата ми“, *Химни*, № 143; „Дивувайте, Господ е Цар!“, *Химни*, № 51, ар. Касън, публ. от Джакмън.

Съботна вечерна свещеническа сесия, 30 септември 2017 г.

Водещ: президент Хенри Б. Айринг.

Откриваща молитва: старейшина Кевин У. Питърсън. Закриваща молитва: старейшина Рафаел Е. Пино. Музика от хор, съставен от бащи и синове от колове в Кеш Каунти, Юта с диригент Джефри Андерсън и органист Клей Кристиансен: „Колелото с рамо подпри“, *Химни*, № 159, ар. Далтън, публ. от LDS Music Source; „Съкровена, тиха молитва“, *Химни*, № 92, ар. Касън, публ. от Джакмън; „Основа на нашата вяра“, *Химни*, № 55; „Молим се, скъпи наш пророк“, *Химни*, № 15, ар. Касън, публ. от Джакмън.

Неделна сутрешна обща сесия, 1 октомври 2017 г.

Водещ: президент Дитер Ф. Ухтдорф.

Откриваща молитва: старейшина Майкъл Т. Рингууд. Закриваща молитва: Старейшина Жозе А. Тейксейра. Музика от Хора на Табернакълa с диригент Мак Уилбърг и органисти Андрю Ънсуърт и Клей Кристиансен: „Praise to the Lord, the Almighty“, *Нутнс*, № 72; „Вървим напред със вяра в Христа“, *Химни*, № 54, ар. Уилбърг; „Consider the Lilies“, Хофман, ар. Лион, публ. от Sonos; „Чуйте, народи“, *Химни*, № 169, ар. Уилбърг; „Слава на Бог, хвала“, *Химни*, № 50; „В стадото на Бог Пастиря“, *Химни*, № 140, ар. Уилбърг, непубликуван; „Вярвам във Христа“, *Химни*, № 84, ар. Уилбърг, публ. от Джакман.

Неделна следобедна обща сесия, 1 октомври 2017 г.

Водещ: президент Хенри Б. Айринг.

Откриваща молитва: старейшина Джозеф У. Ситати. Закриваща молитва: старейшина Евън А. Шмутц. Музика от Хора на Табернакълa с диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи и органисти Бони Гудлиф и Линда Маргетс: „Ела, Царю, от небеса!“, *Химни*, № 43, ар. Мърфи, непубликуван; „Направих ли нещо добро“, *Химни*, № 141, ар. Забриски, публ. от LDS Music Source; „Да запеем с радост“, *Химни*, № 3; „If the Savior Stood Beside Me“, Дефърд, ар. Кардън, „Чуй, Израил, Бог зове те“, *Химни*, № 6, ар. Уилбърг.

Речите от конференцията са на разположение

За онлайн достъп до речи от общата конференция на много езици посетете conference.lds.org и изберете език. Речите също така са на разположение чрез мобилното приложение Евангелска библиотека. Информация за общата конференция във формат, достъпен за хора с увреждания, е достъпна на disability.lds.org.

Послания за домашни учители и послания за обучение при посещение

За послания за домашни учители и послания за обучение при посещение, моля изберете обръщение, което най-добре отговаря на нуждите на онези, които посещавате.

На корицата

На предната корица: снимка от Лесли Нилсън.
На задната корица: снимка Крейг Даймънд.

Снимки от конференцията

Снимките в Солт Лейк Сити са направени от Коуди Бел, Джаней Бингам, Мейсън Кобърли, Ранди Колиър, Уестън Коатън, Крейг Даймънд, Ашли Ларсън, Лесли Нилсън, Мат Райър и Дейв Уорд.

**НОЕМВРИ 2017 Г., ГОД. 24, БР. 4
ЛИАХОНА 14451 112**

Международно списание на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Първото президентство: Томас С. Монсън, Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухтдорф

Кворумът на дванасетте апостоли: Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън, Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън, Дейл Г. Ренлънд

Редактор: Уго Е. Мартинес

Помощник-редактори: Рандъл К. Бенет, Керъл Ф. Макконки

Съветници: Браян К. Аштън, Бони Х. Кордон, Легранд Р. Къртис-мл., Едуард Дубе, Шарън Юбанк, Доналд Л. Халстром, Дъглас Д. Холмс, Ерих У. Копишке

Изпълнителен директор: Ричард И. Хийтън

Директор църковни списания: Алян Р. Лойбърг

Бизнес управител: Гарф Кенън

Административен редактор: Адам С. Олсън

Помощник-административен редактор: Райън Карп

Помощник публикации: Деби Бейжън

Набор и редакция: Мариса Денис, Дейвид Диксън, Дейвид А. Едуърдз, Матю Д. Флитън, Лори Фулър, Гарет Х. Гарф, Ларийн Портьр Гонт, Джон Райън Дженсън, Шарлът Ларкабал, Майкъл Р. Морис, Ерик Б. Мърдок, Сали Джонсън Оудърк, Джошуа Дж. Пърки, Джен Пинбъроу, Ричард М. Ромни, Минди Селу, Мариса Уидисън

Изпълнителен директор оформление:

Дж. Скот Кнудсън

Директор оформление: Тад Р. Питърсън

Дизайн: Джанет Андриюз, Фей П. Андрус, Манди Бентли, С. Кимбъл Бот, Томас Чайлд, Дейвид Грийн, Колийн Хинкли, Ерик П. Джонсен, Сюзън Лофргрен, Скот М. Мууи, Емили Чиеко Ремингтън, Марк У. Робисон, Брад Тиври, К. Никол Уолкърхорт

Координатор интелектуална собственост:

Колет Небърк Аун

Директор производство: Джейн Ан Питърс

Производство: Айра Глен Вдеър, Джули Бърдет, Томас Дж. Кронин, Брайън У. Джиджи, Джини Дж. Нилсън, Дерек Ричардсън

Предпечат: Джошуа Денис, Амон Харис

Директор печат: Стивън Т. Люис

Директор разпространение: Трой Р. Баркър

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада, отидете на store.lds.org или се свържете с вашия местен църковен център за разпространение или с ръководител на район/клон.

Предавайте статии и запитвания по Интернет на liahona.lds.org; чрез електронна поща на liahona@ldschurch.org; или на адрес *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава „компас“ или „нещо, което напътства“) се публикува на албански, арменски, бислама, български, камбоджански, себуано, китайски (опростен), хърватски, чешки, датски, холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски, немски, гръцки, унгарски, исландски, индонезийски, италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски, литовски, малгашки, маршалезе, монголски, норвежки, полски, португалски, румънски, руски, самоа, словенски, испански, суахили, шведски, тагалог, таитянски, тай, тонга, украински, урду и вьетнамски. (Честотата варира според езика).

© 2017 на Intellectual Reserve, Inc. Всички права запазени. Отпечатано в САЩ.

Информация за авторските права: Освен ако не

е обозначено друго, отделни лица могат да копират материали от *Лиахона* за лично ползване с нетърговска цел (включително за църковни призования). Това право може да бъде ограничено по всяко време. Нагледните материали не могат да бъдат размножавани, ако това изрично е забранено в бележката до произведението. Въпросите относно авторските права следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; имейл: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2017 Vol. 24 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Указател на говорителите

Алонсо, Хосе Л., 119
Айринг, Хенри Б., 43, 81, 100
Андерсън, Нийл Л., 122
Ардърн, Иън С., 117
Балард, М. Ръсел, 104
Беднар, Дейвид А., 90
Бингам, Джийн Б., 85
Джоунс, Джой Д., 13
Еванс, Дейвид Ф., 68
Елис, Стенли Г., 112
Зуик, У. Крейг, 97
Калистър, Тад Р., 107
Кох, Джони Л., 110
Кристоферсън, Д. Тод, 36
Кук, Куентин Л., 51
Мейнс, Ричард Дж., 75
Мерийт, Нийл Ф., 10
Нелсън, Ръсел М., 60
Оскарсън, Бони Л., 25
Оуен, Стивън У., 48
Оукс, Далин Х., 28
Парела, Адилсън де Паула, 115
Пингрий-мл, Джон К., 32
Расбанд, Роналд А., 55
Ренлънд, Дейл Г., 64
Стивънсън, Гари Е., 44
Уодъл, У. Кристофър, 94
Ухтдорф, Дитер Ф., 16, 21, 78
Халек, О. Винсънт, 58
Халстром, Доналд Л., 88
Холанд, Джефри Р., 40
Юбанк, Шарън, 6

Указател на темите

бацинство, 75
безопасност, 44
благодарност, 58
благодат, 36, 40
Бог Отец, 10, 40, 115
божествено естество, 13, 16, 55, 90
Божеството, 112
брак, 75
вяра, 68, 81, 85, 88, 100, 104, 112, 117
гордост, 10, 44, 51
Господен ден, 90, 117
десятьк, 112
Джозеф Смит, 107, 115, 122
дом, 21, 90
достойнство, 13
духовност, 55
Единението, 10, 13, 36, 40, 48, 64, 85, 88, 94
единство, 110
епископи, 81
жени, 6
жертва, 58, 112
завети, 64, 68, 90
изучаване на Писанията, 60, 117
изцеление, 78, 85, 88, 94, 97
истина, 68, 78
Исус Христос, 10, 13, 16, 21, 36, 40, 48, 51, 60, 64, 78, 81, 85, 94, 97, 100, 107, 112, 115, 119, 122
Книгата на Мормон, 60, 68, 100, 107, 117
критикуване, 97, 110
личностна ценност, 13, 40
медии, 44
мир, 13, 75, 85
мисионерска работа, 48, 51, 60
надежда, 94
напътствие, 55
несгоди, 21, 32, 44, 85, 88, 94, 97, 100, 112
обич, 10, 25, 100, 119

обреди, 90
обръщане във вярата, 13, 58, 60, 115, 117
обща конференция, 122
Общество за взаимопомощ, 6
ощуване, 6
откровение, 81, 122
перспектива, 40, 44, 97
пионери, 104, 112
планът на спасение, 28, 88, 112, 115
покаяние, 6, 36, 48
посвещение, 58
почтено, 75
призования в Църквата, 81
причастие, 36, 97
пророци, 115, 122
прошка, 48, 51, 119
работа, 32
радост, 6, 16, 21, 85
ръководители на Църквата, 81, 122
Светият Дух, 13
светлината Христова, 21, 78
свещеничество, 64
свещеничество на Аарон, 64
свещеничество на Мелхиседек, 64
свидетелство, 68, 78, 85, 100, 107
свобода на избор, 55, 94
святост, 36
семейство, 25, 28, 75, 115
скромност, 51
служба, 21, 25, 32, 36, 78, 100, 119
смелост, 100
смирение, 44, 51
страх, 10, 100
таланти, 32
търпение, 68, 117
упование, 75, 94, 112
ученичество, 16, 21
храмове, 58, 68, 90
чудеса, 88

Резюме на 187-ата полугодишна обща конференция

*Нашия скъп пророк,
Боже, благослови
и подкрепи.
В'нас запечатай Ти
словата праведни,
за да пречистим тук
своите души.*

(„Боже, пророка ни благослови“, Химни, № 16, изпят по време на съботната сутрешна сесия)

В продължение на повече от 50 години трогателните лични истории и въздействащото свидетелство за Исус Христос на президент Томас С. Монсън са били част от общата конференция. По време на конференцията беше видно отсъствието на президент Монсън, а също и на старейшина Робърт Д. Хейлз от Кворума на дванадесетте апостоли поради влошено здраве.

Те не присъстваха, но не бяха забравени.

Въпреки че президент Томас Монсън гледа конференцията от дома си, а старейшина Хейлз спокойно почива в болницата точно преди последната сесия, и двамата бяха не само в мислите ни, докато се молахме за тях, но влиянието им беше явно по време на речите.

Цитати от президент Монсън бяха използвани от много говорители, включително президент Ръсел М. Нелсън (вж. с. 60), който обърна специално внимание на поканата на президент Монсън от предходната конференция „с молитва да изучаваме и размишляваме над Книгата на Мормон всеки ден“¹.

Заклучителният говорител, старейшина Нийл Л. Андерсън (вж. с. 122) сподели бележки, които старейшина Хейлз е подготвял за конференцията, но не е могъл да сподели: „Когато избираме да

имаме вяра, ние се подготвяме да застанем в присъствието на Бог“ – пише старейшина Хейлз. Със сигурност старейшина Хейлз е избирал вярата.

Въпреки че не присъстваха и не бяха на амвона, президент Монсън и старейшина Хейлз допринесоха за съдържателността на конференцията.

*Молим се, скъпи наш пророк, сега,
твой спътник нека да е радостта.
Времето челото ти да бразди,
но светлината в'теб все да
блести,
но светлината в'теб все да
блести.*

(„Молим се, скъпи наш пророк“, Химни, № 15, изпят по време на общата сесия на свещеничеството) ■

БЕЛЕЖКА

1. Томас С. Монсън, „Силата на Книгата на Мормон“, *Лиахона*, май 2017 г., с. 87.

От Шарън Юбанк

Първа съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ

Запалете своята светлина

Пророците ни призовават, мои сестри. Ще бъдете ли праведни? Ще изразявате ли ясно своята вяра? Ще запалите ли светлината си?

Може би не знаете, но президент Монсън и аз сме близнаци. В деня, когато съм се родила в Северна Калифорния, точно в този час, 36-годишният Томас С. Монсън е бил подкрепен като новия апостол. Обичам моята специална, лична връзка с Божия пророк президент Монсън.

Пророците говорят за жените¹. Ще чуете словата на някои от тях по време на това събрание. Ще се върна почти 40 години назад във времето до едно изключително пророчество, написано от президент Спенсър У. Кимбъл. През септември 1979 г. жените от световната Църква се събират едва за второто свое общо събрание. Президент Кимбъл е подготвил своята реч, но в деня на конференцията е в болница. Затова вместо да говори, моли съпругата си Камила Айринг Кимбъл да прочете бележките му от негово име².

Сестра Кимбъл прочита думите на пророка, които акцентират върху влиянието на жените от Църквата върху добрите жени от света преди Второто пришествие на Спасителя.

Към края има дълбоко вълнуващо поръчение към жените от Църквата, за което говорим оттогава.

Нека цитирам някои от думите на президент Кимбъл:

„Накрая, мои скъпи сестри, нека ви предложи нещо, което не е било казвано преди или поне не по този начин. Повечето от големия растеж на Църквата в последните дни ще се дължи на това, че много от добрите жени от света ... ще бъдат привлечени в Църквата. Това ще става според

През септември 1979 г. Камила Айринг Кимбъл прочита реч от името на президент Спенсър У. Кимбъл.

степената, в която жените в Църквата са огледало на праведност и яснота в живота си и според степената, в която те биват виждани като отличаващи се и различни – по един щастлив начин – от жените на света.

Сред истинските героини на света, които ще дойдат в Църквата, са жени, чиято грижа е по-скоро да бъдат праведни, отколкото да мислят за себе си. Тези истински героини имат истинско смирение, което поставя по-голямо ударение върху почтеността, отколкото върху привидната доброта. ...

... Именно примерът на жените в Църквата ... ще бъде *значимата сила* в растежа на Църквата в последните дни – както в количествено, така и в духовно отношение³.

Какво пророческо изявление. Нека обобщя:

- Добрите взаимоотношения между жените ще водят до значителен растеж на Църквата през следващите години.
- Приятелствата, които жените от Обществото за взаимопомощ, младите жени и момичетата от Неделното училище за деца ще изграждат с искрени, верни и вярващи жени и момичета от други религии и вярвания, ще бъдат *значима сила* в това как Църквата ще израства в последните дни.
- Президент Кимбъл нарича тези други жени „героини“, чиято грижа е по-скоро да бъдат праведни, отколкото да мислят за себе си, и които ще ни показват, че почтеността е по-ценна от привидната доброта.

Срещала съм толкова много от тези добри жени, докато съм работила по света. Тяхното приятелство е ценно за мен. Вие също познавате такива сред вашите приятели и съседи. Сега те може да са членове на Църквата или да не са, но ни свързва приятелство, което е много важно. И така, как изпълняваме своята роля? Какво трябва да правим? Президент Кимбъл споменава пет неща:

Първото е да бъдем праведни.

Да бъдем праведни не означава да сме съвършени или никога да не грешим. Означава да развиваме вътрешна връзка с Бог, да се покаяваме за греховете и грешките си и с готовност да помагаме на другите.

Покаяващите се жени променят хода на историята. Имам приятелка, която като млада претърпя автомобилна катастрофа и в резултат на това се пристрасти към болкоуспокоителните. По-късно родителите ѝ се разведах. След кратка връзка забременя и продължи да бъде пристрастена. Но една вечер тя погледна хаоса и объркването в живота си и си каза: „Достатъчно“. Обърна се към Спасителя Исус Христос с гореща молба за помощ. Тя каза, че научила, че Исус Христос е по-силен дори от ужасните обстоятелства, в които се намира, и че може да разчита на Неговата сила, докато върви по пътя на покаянието.

Завръщането към Господ и Неговите пътища промени хода на нейната история, историята на нейното малко момче и тази на новия ѝ съпруг. Тя е праведна; сърцето ѝ е широко отворено за другите, които са правили грешки и желаят да се променят. Точно както всички нас, тя не е съвършена, но знае как да се покаява и да продължава да се опитва.

Второто е да се изразяваме ясно.

Това означава ясно да изразяваме какво чувстваме по отношение на нещо и защо. По-рано през тази година в полето за новини на моя Facebook профил се появи очерняща християнството публикация. Прочетох я и бях малко раздразнена, но я пренебрегнах. Но моя позната, която не е член на нашата Църква, отговори със свой коментар. Тя написа: „(Това е) точно обратното на ученията на Исус – Той ... изглежда краен за времето си, защото ... гледа на всички в света като на равни. ... Той (говори с) блудница(и), (яде) с бирника, ... помага на безсилните жени и деца ... (и) ни дава историята за добрия самарянин. ... Логично е да заключим, че ... истинският християнин би се стремил да бъде възможно НАЙ-любящ към хората в света“. Когато прочетох това, си помислих: „Защо аз не написах това?“

Всеки от нас трябва да бъде подобър в това ясно да изразява причините за вярата ни. Какво чувствате по отношение на Исус Христос? Защо все още сте в Църквата? Защо вярвате, че Книгата на Мормон е Свято Писание? Къде намирате мир? Защо има значение, че пророкът има да каже нещо през 2017 г.? Как знаете, че той наистина е пророк? Използвайте гласовете и силите си, за да

изразявате какво знаете и чувствате – в социалните мрежи, по време на тихи разговори с приятелите ви и когато говорите с внуците си. Казвайте им защо вярвате, какво чувствате, ако някога сте имали съмнения, как сте ги преодолели и какво означава Исус Христос за вас. Както казва апостол Петър: „Не се бойте, ... а почитайте със сърцата си Христа като Господ, като бъдете винаги готови да отговорите ... на всекиго, който ви пита за вашата надежда“⁴.

Третото е да бъдем различни.

Позволете ми да ви разкажа какво се случило през юли в Панама Сити Бийч във Флорида⁵. Късно следобед Роберта Урсри видяла как двамата ѝ малки синове пишат за помощ от около 90 м навътре в океана. Те били хванати от силно течение, което ги завличало навътре. Една двойка наблизо се опитала да спаси момчетата, но също била повлечена от течението. Така членове от семейство Урсри скочили във водата, за да спасят плувците в беда и бързо девет души се оказали в капана на течението.

Нямало въжета. Нямало спасител. Полицията повикала спасителна лодка, но хората били вече в океана, борейки се с течението в продължение на 20 минути, били изтощени и потъвали. Сред тези, които гледали от плажа, била Джесика Мей Симънс.

На съпруга ѝ хрумнала идеята да направят човешка верига. Те извикали хората от плажа на помощ и десетки се хванали за ръце и закрачили към океана. Джесика пише: „Да видим хора от различни раси и пол да действат заедно, за да помагат на НАПЪЛНО непознати, беше наистина удивително!“⁶ Верига от 80 души почти достигнала до плувците. Погледнете тази снимка от онзи удивителен момент.

Всички на плажа можели да мислят само за традиционни решения и били безпомощни. Но една двойка изведнъж измислила различно решение. Да измисляме нещо ново и да създаваме са духовни дарби. Когато спазваме сключените завети, това може да ни прави различни от другите в нашата култура и общество, но ни дава достъп до вдъхновение, за да можем да измисляме различни решения, подходи или приложения. Не винаги ще сме като другите от света, но да бъдем различни по един положителен начин може да е като спасително въже за хора в беда.

Четвъртото е да се отличаваме. Това означава да сме ясно разпознаваеми. Нека се върна на историята за Джесика Мей Симънс на плажа. След като човешката верига почти достигнала до плувците, тя знаела, че може да помогне. Джесика Мей казва: „Мога да задържа дъха си ... и лесно да преплувам олимпийски басейн! (Знаех как да се измъкна от течението.) Знаех, че мога да помогна на (всеки плувец) да достигне до човешката верига“⁷. Тя и съпругът ѝ грабнали дъски за плуване и плували покрай веригата, докато заедно с друг човек, готов да спасява, достигнали плувците, а след това ги изтеглили един по един до веригата, по която те стигнали до брега. Джесика имала едно отличително умение – тя знаела как да плува срещу течението.

Възстановеното Евангелие е ясно определено по разпознаваем начин. Но трябва да имаме яснота как искаме да живеем според него. Точно както Джесика тренирала плуване,

трябва да се опитваме на практика да живеем според Евангелието преди изпитанията, за да можем без страх да бъдем достатъчно силни да помагаме, когато други биват повличани от течението.

И накрая, петото е да изпълняваме точки от едно до четири с радост. Да сме щастливи не означава да имаме залепена изкуствена усмивка на лицето, без значение какво става. По-скоро означава да спазваме Божиите закони, да изграждаме и повдигаме другите⁸. Когато изграждаме другите и повдигаме тежестите им, това благославя живота ни по начини, които изпитанията не могат да ни отнемат. Поставих един цитат от президент Гордън Б. Хинкли на място, където го виждам всеки ден. „С песимизъм и цинизъм ... няма как да градим. Гради се с оптимизъм, работи се с вяра – така се случват нещата“⁹.

Пример за такъв жизнерадостен и оптимистичен дух, е едно 13-годишно момиче, което познавам, на име Елза, чието семейство се премества в Батън Руж, Луизиана на 2 900 км от приятелите ѝ. Не е лесно да си на 13 и да се преместиш на ново място. Елза разбираемо имала притеснения за преместването и нейния баща ѝ дал благословия. По време на самата благословия телефонът на майка ѝ издал звук за ново съобщение. Младите жени, които живеели в Луизиана, били изпратили

тази снимка с думите: „Молим те да се преместиш в нашия район!“¹⁰

Тези млади жени имали оптимизма, че ще харесат Елза, без дори да са я срещали преди това. Ентузиазмът им изпълнил Елза с оптимизъм по отношение на предстоящото преместване и бил отговор на молитвата ѝ дали всичко ще бъде наред.

От щастието и оптимизма идва енергия, която не просто ни благославя, но и изгражда всички хора около нас. Всяко малко нещо, което правите, за да запалвате истинско щастие в другите, показва, че вече носите запалената от президент Кимбъл факла.

Бях на 15 години, когато беше изнесена речта на президент Кимбъл. Ние, които сме над 40, оттогава насетне носим тази отговорност, дадена от президент Кимбъл. Сега гледам към 8-годишните, 15-годишните, 20-годишните и 35-годишните и ще предам тази факла на вас. Вие сте бъдещите ръководители в тази Църква и ще зависи от вас да носите тази светлина напред и да изпълнявате това пророчество. Ние, които сме над 40, ви държим за ръце и чувстваме вашата сила и енергия. Нуждаем се от вас.

Вслушайте се в думите, намиращи се в Учение и завети 49:26–28. Може да са написани при различни обстоятелства, но тази вечер чрез Светия Дух се надявам да ги приемете като лично призвание за това свято дело.

Човешка верига, състояща се от 80 души, се опитва да спаси плувци, хванати в мъртво течение.

„Ето, Аз ви казвам, тръгнете както съм ви заповядал, покайте се за всичките си грехове и искайте, и ще получите, чукайте и ще ви бъде отворено.

Ето, Аз ще тръгна пред вас и ще ви бъда задна стража; и ще бъда посред вас, и вие няма да бъдете смутени.

Ето, Аз съм Исус Христос и идвам скоро“¹¹.

Умолявам ви да поставите себе си на място, където може да усещате щедрата Божия любов към вас. Не може да поставите себе си там, където тази обич не може да бъде достигната. Когато чувствате Неговата обич, когато Го обичате, ще се покайвате и ще спазвате заповедите Му. Когато спазвате Неговите заповеди, може да бъдете инструменти в Неговото дело. Неговото дело и слава са възвисяването и вечният живот на жените и мъжете.

Пророците ни призовават, мои сестри. Ще бъдете ли праведни? Ще изразявате ли ясно своята вяра? Ще можете ли да се отличавате от другите? Вашето щастие въпреки трудностите ще привлича ли и други, които са добри и благородни и които се нуждаят от приятелството ви? Ще запалите ли светлината си? Свидетелствам, че Господ Исус Христос ще върви пред нас и ще бъде сред нас.

Завършвам със словата на нашия много обичан пророк Томас С. Монсън: „Мои скъпи сестри, това са вашите дни, това е вашето време“¹². В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Президент Бригъм Йънг: „Нека (сестрите) организират Общества за взаимопомощ от жени в различни райони. Сред нас има много талантиви жени и бихме искали тяхната помощ по този въпрос. Някои могат да мислят, че това е нещо маловажно, но не е така и ще откриете, че сестрите ще бъдат основната движеща сила в това“ (в *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, 2011 г., с. 41).

Президент Лоренцо Сноу: „Вие винаги сте били редом със свещеничеството, готови ... да изпълнявате своята част от това да помагате за напредъка на интересите на Божието царство, и както сте участвали в тези усилия, така със

сигурност ще споделите и триумфа на делото и възвисяването и славата, които Господ ще даде на Своите верни чеда“ (в *Daughters in My Kingdom*, с. 7).

Президент Спенсър У. Кимбъл: „В тази организация (Обществото за взаимопомощ) има сила, която все още не е била напълно усвоена в укрепване на домовете на Сион и изграждане на царството Божие, нито пък това ще стане, докато и сестрите, и свещеничеството (братята) не възприемат визията за Обществото за взаимопомощ“ (в *Daughters in My Kingdom*, с. 142).

Президент Хауърд У. Хънтър: „Има голяма нужда сестрите в Църквата да се обединят с братята, за да препречат прилива от зло, който ни заобикаля, а също и в придвижването напред на делото на нашия Спасител. ... Затова ви умоляваме да служите със силното си влияние за добро, като укрепвате семействата ни, църквата ни и общностите ни“ (в *Daughters in My Kingdom*, с. 157).

Президент Гордън Б. Хинкли: „Жените в тази Църква разполагат със сила и големи способности. Има ръководство и посока, известно чувство на независимост, но също така голямо удовлетворение да бъдете част от това Господно царство и да вървите ръка за ръка със свещеничеството, за да го придвижвате напред“ (в *Daughters in My Kingdom*, с. 143).

Президент Томас С. Монсън цитира Бел Смит Спафърд, девета обща президентка на Обществото за взаимопомощ: „Никога в съвременния свят жените не са имали толкова голямо влияние. Никога вратите на възможностите не са се отваряли тъй широко пред тях. Това е приканващ, вълнуващ, труден и изискващ период от време за жените. Това е време, богато на благословии, ако успеем да поддържаме своето равновесие, да научим истинските житейски ценности

и мъдро да определяме приоритетите си“ (*A Woman's Reach*, 1974 г., с. 21). Мои скъпи сестри, това са вашите дни, това е вашето време“ („The Mighty Strength of the Relief Society“, *Ensign*, ноем. 1997 г., с. 95).

Президент Ръсел М. Нелсън: „Ето защо днес умолявам моите сестри в Църквата на Исус Христос на светните от последните дни да пристъпят напред! Заемете своето исконно и необходимо място във вашия дом, във вашата общност и в царството Божие – повече, отколкото сте го правили преди. Умолявам ви да изпълнявате пророчеството на президент Кимбъл. И ви обещавам, в името на Исус Христос, че когато го правите, Светият Дух ще увеличава вашето влияние по невиджан досега начин!“ („Молба към моите сестри“, *Лиакхона*, ноем. 2015 г., с. 97).

2. Вж. видеото със сестра Камилла Кимбъл, която чете обръщението на президент Спенсър У. Кимбъл, на conference.lds.org; вж. също Спенсър У. Кимбъл, „The Role of Righteous Women“, *Ensign*, ноем. 1979 г., с. 102–104.
3. Спенсър У. Кимбъл, „The Role of Righteous Women“, с. 103–104, курсив добавен.
4. 1 Петър 3:14–15.
5. Вж. Макини Корбли, „80 Beachgoers form Human Chain to Save Family Being Dragged Out to Sea by Riptide“, 12 юли 2017 г., goodnewsnetwork.org.
6. Джесика Мей Симънс, в Corbley, „80 Beachgoers Form Human Chain“.
7. Симънс, в Corbley, „80 Beachgoers Form Human Chain“.
8. Вж. Алма 41:10, 34:28, Учение и завети 38:27 и Лука 16:19–25.
9. *Учения на президентите на Църквата: Гордън Б. Хинкли*, 2016 г., с. 74.
10. Бележка от семейството на Вирджиния Питърс.
11. Учение и завети 49:26–28.
12. Томас С. Монсън, „The Mighty Strength of the Relief Society“, с. 95.

От Нийл Ф. Мериът

Втора съветничка в Общото президентство на Младите жени

Да пребиваваме в Бога и да възстановяваме развалините

Христос има властта да създава любящи взаимоотношения между нас и Отца, а също и между нас и другите.

Непрекъснато трябва да задълбочаваме познанието си и да увеличаваме подчинението си на Небесния Отец. Нашите взаимоотношения с Него имат вечно естество. Ние сме Негови възлюбени чеда и това няма да се промени. Как можем да приемаме с цялото си сърце поканата Му да се приближаваме към Него, за да можем да се радваме на благословиите, които Той желае да ни дава в този живот и в следващия?

Господ казва на Израил в древността, а също и на нас: „Наистина те възлюбих с вечна любов; затова продължих да показвам милост към тебе“¹. Говорейки както би говорил Отца, Той ни казва още: „Ти ще пребиваваш в Мен, и аз в теб, ето защо ходи с Мен“². Доверяваме ли Му се достатъчно, за да пребиваваме в Него и да ходим заедно с Него?

Ние сме тук на тази земя, за да се учим и да израстваме, а най-важната част от изучаването и израстването ще се дължи на нашата основаваща се върху сключването на завети

вързка с Небесния Отец и Исус Христос. Поради верните си взаимоотношения с Тях получаваме божествено знание, обич и сила и ставаме по-способни да служим на другите.

„Наш дълг е да научим всичко, което Бог е разкрил за Себе Си“³. Ние трябва да разбираме, че Бог Отец е напътствал Своя Син Исус Христос

при създаването на тази земя, *на която да израстваме*, че Небесният Отец е поверил на Своя Син да задоволи изискванията на правосъдието, *за да бъдем спасени*, и че свещеническата власт на Отца и истинската Църква на Сина с необходимите обреди са възстановени, *за да бъдем благославяни*. Можете ли да усетите дълбоката любов, изразена във всяка част на Тяхната подготовка за нашата радост и израстване? Имаме нужда да знаем, че планът на спасение на Небесния Отец е да се подчиняваме на законите и обредите на Евангелието, да получим вечен живот и така да станем като Бог⁴. Това е истинското и трайно щастие, което Небесният Отец ни предлага. Няма друго истинско и трайно щастие.

Нашите трудности може да ни отклонят от пътя на щастието. Можем да изгубваме чувството на доверие в Бог, ако изпитанията ни карат да се разсейваме, вместо да падаме на колене.

Следната простичка поговорка ни умолява да преосмислим своите приоритети:

„Някои неща имат значение, а други не.

Малко неща са трайни, но повечето не са“⁵.

Какво има значение за вас, сестри?
Какво има трайно значение за вас?

Това, което има трайно значение за Отца, е по време на земните преживявания да се учим от Него, да се смиряваме и да увеличаваме послушанието си към Него. Той желае да заменяме егоизма си със служба, а страховете си – с вяра. Тези трайни неща могат да изпитат истинската ни същност.

Сега, докато сме ограничени от смъртността, Отец ни моли да обичаме, когато това е много трудно, да служим, когато службата води до неудобства, и да прощаваме, когато това ни се струва невъзможно. Как? Как ще се справим? Горещо молим Небесния Отец за помощ в името на Неговия Син и вършим нещата както Той желае, вместо с гордост да налагаме своята воля.

Осъзнах своята гордост, когато президент Езра Тафт Бенсън говори за почитването на вътрешността на съда⁶. Представих си, че съм като стомна. Как мога да премахвам натрупаната гордост в моята стомна? По принуда да сме смирени и да се насилваме да обичаме другите е неискрено, напразно и просто няма да се получи. Нашите грехове и гордост създават пропаст или празнина между нас и извора на цялата любов – нашия Небесен Отец.

Единствено Единението на Спасителя може да ни пречисти от нашите грехове и да запълни празнината или пропастта.

Ние желаем да бъдем обгърнати в обятията на любовта на Небесния Отец и Неговото напътствие, затова поставяме Неговата воля на първо място и със съкрушено сърце се молим Христос да излива поток от пречистваща вода в нашите стомни. Първоначално това може да бъде капка по капка, но ако търсим, молим се и се подчиняваме, водата ще се излива изобилно. Живата вода ще започне да ни изпълва и любовта Му ще прелива, а ние ще можем да накланяме стомните на душите си и да споделяме съдържанието им с другите, които жадуват за изцеление, надежда и чувство на принадлежност. Когато вътрешността

на стомната ни се изчиства, взаимоотношенията ни на земята започват да се възстановяват.

Необходимо е да жертваме личните си желания, за да имаме време за вечните Божии планове. Говорейки от името на Отца, Спасителят ни умолява: „Приближете се до Мен и Аз ще се приближа до вас“⁷. Да се приближаваме до Отца може да означава да научаваме Неговите истини чрез Писанията, да следваме съветите на пророците и да се стремим да вършим волята Му по-пълно.

Разбираме ли, че Христос има властта да създава любящи взаимоотношения между нас и Отца, а също и между нас и другите? Чрез силата на Светия Дух Той може да ни дава необходимото разбиране за взаимоотношенията.

Един учител от Неделното училище за деца ми разказа за въздействието преживяване с неговия клас от 11-годишни момчета. Едно от тях, което ще нарека Джими, било необщителен самотник. Една неделя учителят бил вдъхновен да не преподава подготовения урок, а да каже

защо обича Джими. Той говорил за своята признателност и за вярата си в този млад мъж. След това учителят помолил останалите ученици да кажат на Джими нещо, което ценят в него. Докато учениците един по един казвали на Джими защо е специален за тях, момчето навело глава и съзри започнали да се стичат по бузите му. Този учител и другите ученици изградил мост до самотното сърце на Джими. Простичката любов, изразена с искреност, дава на другите надежда и чувство за ценност. Аз наричам този процес „възстановяване на развалините и запълване на празнината“.

Животът ни в изгъланения с любов доземен свят вероятно е причината да жадуваме за истинска и трайна любов тук на земята. Ние сме божествено създадени да обичаме и да бъдем обичани, а любовта е най-дълбока, когато сме едно с Бог. Книгата на Мормон ни кани да се „помир(им) с (Бога) чрез Единението на Христа“⁸.

Исайя говори за тези, които живеят вярно според закона на поста и така за потомството си стават

възстановители на развалините. Те са тези, които, както обещава Исая, „ще съградят отдавна запустелите места“⁹. По подобен начин Спасителят е възстановил разрушената връзка или дистанцията между нас и Небесния Отец. Чрез Своята велика единителна жертва Той е проправил път за нас, за да получаваме от любящата Божия сила, което след това ни позволява да съградяме „запустелите места“ в своя живот. За изцеляването на емоционалното отчуждение между хората е нужно да приемаме Божията любов, а също и да пожертваме нашите естествени склонности към егоизъм и страх.

През една незабравима вечер аз и моя близка изразихме несъгласие по политически въпрос. Тя набързо и напълно опроверга моите доводи, доказвайки, че греша пред други членове на семейството. Почувствах се глупава и непозната, а вероятно бях точно такава. През същата вечер, когато коленичих да се моля, побързах да обясня на Небесния Отец колко грубо се бе отнесла тази моя близка! Обяснявах и обяснявах.

Вероятно съм спряла да се оплаквам за миг и Светият Дух получи възможността да привлече вниманието ми, тъй като за моя изненада след това се чух да казвам: „Вероятно исках да я обичам“. Да я обичам? Продължих да се моля, казвайки нещо като: „Как мога да я обичам? Аз дори не я харесвам. Сърцето ми е вкоравено и чувствата ми са наранени. Не мога да го направя“.

Тогава, без съмнение с помощ от Духа, се появи нова мисъл и казах: „Но Ти я обичаш, Небесни Отче. Ще ми дадеш ли частица от Своята любов към нея, за да мога и аз да я обичам?“ Сърцето ми се смекчи и започна да се променя, а аз започнах да гледам на този човек по различен начин. Започнах да усещам истинската ѝ стойност, която Небесният Отец вижда. Исая пише: „Господ превързва раната на народа Си и изцелява поражението от удара върху тях“¹⁰.

С времето дистанцията между нас нежно изчезна. Но дори и тя да не беше приела промяната в сърцето ми, аз научих, че ако се молим за помощта Му, Небесният Отец ще

ни помага да можем да обичаме дори тези, които смятаме, че не можем. Единението на Спасителя е източник на постоянен поток от милосърдие от нашия Отец в Небесата. Трябва да избираме да пребъдваме в тази любов, за да имаме милосърдие към всички.

Когато отдаваме сърцата си на Отца и на Сина, променяме своя свят, дори и ако обстоятелствата около нас не се променят. Приближаваме се до Небесния Отец и усещаме как нежно приема усилията ни да бъдем истински последователи на Христос. Нашата проникателност, увереност и вяра нарастват.

Мормон ни казва да се молим с цялото си сърце за тази любов и ще бъдем надарявани с нея от самия ѝ източник – Небесния Отец¹¹. Само тогава ще можем да възстановяваме развалините в земните взаимоотношения.

Безкрайната любов на Отца достига до нас, за да ни върне отново в Неговата слава и радост. Той даде Своя Възлюбен Син Исус Христос, за да запълни пропастта, която зее между нас и Него. Единството с Небесния Отец е в основата на трайната любов и вечните цели. Трябва да имаме връзка с Него сега, за да научаваме какво е наистина важно – да обичаме така, както Той обича и да израстваме, за да станем като Него. Свидетелствам, че верните ни взаимоотношения с Небесния Отец и Спасителя са от вечно значение както за Тях, така и за нас. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Йеремия 31:3.
2. Моисей 6:34.
3. Брус Р. Макконки, „The Mystery of Godliness“ (Вечер край огнището в Университета Бригъм Йънг, 6 ян. 1985 г.), с. 1, speeches.byu.edu.
4. Вж. Брус Р. Макконки, „The Mystery of Godliness“, с. 4.
5. Автор неизвестен.
6. Вж. Езра Тафт Бенсън, „Cleansing the Inner Vessel“, *Ensign*, май 1986 г., с. 4–7.
7. Учение и завети 88:63.
8. Яков 4:11.
9. Исая 58:12.
10. Исая 30:26.
11. Вж. Мороний 7:48.

От Джой Д. Джоунс
Обща президентка на Неделното училище за деца

Безмерна ценност

Често можем да вкусваме от сладките нашепвания на Светия Дух, които потвърждават истината за нашата духовна ценност.

Докато бях в Сиера Леоне в Западна Африка, присъствах на събрание, водено от ръководителка в Неделното училище за деца в кола. Мариама водеше събранието с толкова любов, готовност и увереност, че беше лесно да се предположи, че тя от дълго време е член на Църквата. Оказа се, че Мариама отскоро е обърната във вярата.

Нейната по-малка сестра се присъединила към Църквата и поканила Мариама да отиде заедно с нея на урок. Мариама била дълбоко впечатлена от посланието. Урокът бил относно закона за целомъдрието. Тя помолила мисионерите да продължат да ѝ преподават и скоро получила свидетелство за Пророка Джозеф Смит. Тя била кръстена през 2014 г., а нейната дъщеря – миналия месец. Представете си, двете основни учения, които довели Мариама до обръщане във вярата, били относно закона за целомъдрието и Пророка Джозеф Смит, две неща, които често са неприемливи, старомодни и неудобни за света. Но Мариама свидетелства, че е била като нощна пеперуда привлечена от светлината. Тя каза: „Когато открих Евангелието, аз намерих себе си“. Тя открила своите ценни качества посредством божествени принципи. Нейната

ценност като дъщеря на Бог ѝ била открита чрез Светия Дух.

Сега ще ви разкажа за сингалските сестри от Индия. Рену, най-въдясно, първата от пет сестри, присъединили се към Църквата, споделя следните мисли:

„Преди да започна да проучвам Църквата, няхах чувството, че съм много специална. Бях една от многото, а моето общество и култура не ме учеха, че имам някакви ценни качества като личност. Когато изучавах Евангелието и научих,

Мариама, на снимката с дъщеря си, открива ценността си, след като открива божествени принципи.

че съм дъщеря на нашия Небесен Отец, това се промени. Изведнъж се почувствах толкова специална – всъщност Бог ме е създал и е сътворил живота и душата ми с цел и ценност в тях.

Преди да получа Евангелието в живота си, аз винаги се опитвах да доказвам на хората, че съм специална. Но когато узнах истината, че съм дъщеря на Бог, не ми се налагаше да доказвам каквото и да било на никого. Знаех, че съм специална. ... Никога повече не си и помисляйте, че сте нищо“.

Президент Томас С. Монсън изразява това по съвършен начин, като цитира следните думи: „Ценността на душата е способността ѝ да стане като Бог“¹.

Бях благословена наскоро да се срещна с една друга млада жена, която разбира същата истина. Нейното име е Таяна. Срещнах я в детската болница в Солт Лейк Сити. Таяна била в единадесети клас, когато ѝ поставили диагноза рак. Тя водил смела битка в продължение на 18 месеца преди да почине преди няколко седмици. Таяна беше изпълнена със светлина и любов. Тя беше известна със своята заразителна усмивка и със запазената си марка „двамата палеца нагоре“. Когато хората питаха: „Защо ти, Таяна?“, нейният отговор беше:

Знанието, че е Божия дъщеря, дава на Таяна мир и смелост да се изправи пред изпитанието си.

„Защо не?“ Таяна се стремеше да стане като своя Спасител, Когото тя толкова много обичаше. По време на нашите срещи научих, че Таяна разбираше своята божествена ценност. Знанието, че е дъщеря на Бог ѝ даваше мир и смелост да се изправи пред непреодолимото си изпитание по един положителен начин.

Мариама, Рену и Таяна ни учат, че Духът ще потвърждава на всяка от нас поотделно за божественото ни естество. Знанието, че наистина сте дъщери на Бог, ще влияе на всеки един аспект от вашия живот и ще ви напътства в ежедневието ви служба. Президент Спенсър У. Кимбъл обяснява това по великолепен начин:

„Бог е вашият Отец. Той ви обича. Той и вашата Майка в небесата ви ценят неизмеримо много. ... Вие сте необикновени. Единствени по рода си, създадени от вечен интелект, което ви дава право на вечен живот.

Не поставяйте под съмнение личната си ценност. Единствената цел на плана на Евангелието е да осигури възможност на всеки от вас да достигне пълния си потенциал, който е вечен напредък и възможност за постигане на божественост“².

Нека ви посоча необходимостта от разграничаването на две основни думи: ценност и достойнство. Те не са едно и също нещо. Духовна

ценност означава да гледаме на себе си по начина, по който Небесният Отец гледа на нас, а не както светът го прави. Нашата ценност е била предопределена още преди да дойдем на тази земя. „Божията любов е безкрайна и ще устои навек“³.

От друга страна, *достойнството* се постига чрез подчинение. Ако грешим, ние сме по-малко достойни, но никога не губим своята ценност! Ние продължаваме да се покаяваме и да се стремим да бъдем като Исус, запазвайки своята ценност непокътната. Както учи президент Бригъм Йънг: „Най-незначителният, най-нисшият дух на земята сега ... е ценен колкото цели светове“⁴. Независимо от всичко, ние винаги сме ценни в очите на нашия Небесен Отец.

Въпреки тази прекрасна истина, колко от нас се измъчват, от време на време, с отрицателни мисли и чувства за самите себе си? Аз го правя. Лесно се попада в този капан. Сатана е бащата на всички лъжи, особено що се касае до неточно представяне на нашата собствена божествена същност и цел. Мисълта, че сме незначителни, не ни помага. Вместо това ни дърпа назад. Както често сме били учени: „Никой не може да те накара да се почувстваш посредствен без твоето съгласие“⁵.

Можем да престанем да сравняваме своето „най-лошо“ с нечие друго „най-добро“. „Сравнението е крадецът на радостта“⁶.

За разлика от това, Господ ни уверява, че когато имаме добродетелни мисли, Той ще ни благославя с увереност, именно с увереността да разбираме кои сме всъщност. Сега, както никога преди, е изключително важно да се вслушваме в Неговите думи. „Нека добродетелта непрестанно да украсява мислите ви – казва Той; – тогава ще нараства увереността ви, когато сте в присъствието Божие, и ... Светият Дух ще стане ваш постоянен сподвижник“⁷.

Бог разкрива тази допълнителна истина на Пророка Джозеф Смит: „Този, който получава от Бога, нека да го счита от Бога и нека се радва, че е снетен от Бог достоен да получава“⁸. Според този стих, когато чувстваме Духа, ние разбираме, че това, което чувстваме, идва от нашия Небесен Отец. Ние Го признаваме и Го славим за това, че ни благославя. Тогава се радваме, че сме снетени за достойни да получаваме.

Представете си, че една сутрин четете Писанията и Духът нежно ви нашепва, че това, което четете, е истина. Можете ли да разпознаете Духа и да бъдете щастливи, че сте почувствали Неговата любов и сте били достойни да получите?

Майки, може да сте коленичили до своето четиригодишно дете, докато казва своята молитва преди лягане. Обзема ви специално чувство, докато слушате. Чувствате топлина и мир. Чувството е кратко, но вие разпознавате, че в този момент сте снетени достойни да получите. Рядко, ако изобщо се случи, получаваме големи духовни проявления в живота си, но ние често можем да вкусваме от сладките нашепвания на Светия Дух, които потвърждават истината за нашата духовна ценност.

Господ обяснява връзката между нашата ценност и Неговата велика единителна жертва, когато казва:

„Помнете, ценността на душите е огромна в Божиите очи;

Посредством Евангелието, Рену Сингх (най-отдясно), научава за ценността си като Божия дъщеря и става първата от пет сестри, която се присъединява към Църквата.

Защото ето, Господ, вашият Изкупител, изстрада смърт в плътта; ето защо Той изстрада болката на всички човечи, та всички човечи да могат да се покаят и да дойдат при Него“⁹.

Сестри, благодарение на това, което Той направи за нас, връзката ни с Него е „в пътя победен – път на любовта“¹⁰. Той казва: „И Моят Отец Ме изпрати, за да мога да бъда издигнат на кръста; за да мога, след като бъда издигнат на кръста, да привлека всички човечи към Мене“¹¹.

Цар Вениамин също обяснява тази взаимна връзка с нашия Спасител: „И ето, Той ще изтърпи изкушения и телесна болка, глад, жажда и умора, дори повече, отколкото човек може да изтърпи, без да умре; защото ето, кръв ще излиза от всяка пора, толкова велика ще е мъката Му за нечестието и мерзостите на Неговия народ“¹². Това страдание и резултатът от него изпъват нашите сърца с любов и благодарност. Старейшина Пол Е. Коеликър учи: „Като отстраним разсейващите неща, които ни теглят към света, и упражняваме свободата си на избор да търсим Него, ние отваряме сърцата си за една селестиялна сила, която ни привлича към Него“¹³. Ако любовта, която изпитваме към Спасителя, и това, което е направил за нас, надминават енергията, която отделяме на слабости, неувереност в себе си или лоши навици, тогава Той ще ни помага да преодоляваме нещата, носещи страдание в живота ни. Той ни избавя от самите нас.

Нека отново да подчертая, че ако притегателната сила на света е по-голяма от вярата и доверието, които имаме в Спасителя, тогава силата на света винаги ще надделява. Ако избираме да се съсредоточаваме върху своите негативни мисли и се съмняваме в своята ценност, вместо да се държим здраво за Спасителя, ще ни става все по-трудно да чувстваме подтиците на Светия Дух.

Сестри, нека не бъдем обърквани за своята същност! Макар че е по-лесно да бъдем духовно пасивни,

вместо да полагаме духовни усилия да си спомняме и да приемаме нашата божествена същност, ние не можем да си позволим да се задоволяваме с това в тези последни дни. Нека ние като сестри „(да) бъд(ем) вер(ни) в Христа; ... дано Христос (ни) издигне и дано Неговите страдания и Неговата смърт, ... и Неговата милост, и дълготърпението Му, и надеждата за славата Му и за вечен живот да почиват в (нашето) съзнание навек“¹⁴. Когато Спасителят ни издига до по-високо място, можем да видим по-ясно не само кои сме, но и че сме по-близо до Него, отколкото някога сме си представяли. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Томас С. Монсън, „Нашата свята свещеническа отговорност“, *Лиакхона*, май 2006 г., с. 55.
2. Спенсър У. Кимбъл, „Privileges and Responsibilities of Sisters“, *Ensign*, ноем. 1978 г., с. 105.
3. Д. Тод Кристоферсън, „Пребъдвайте в Моята любов“, *Лиакхона*, ноем. 2016 г., с. 48.
4. Бригъм Йънг, „Remarks“, *Deseret News*, 6 март 1861 г., с. 2.
5. Цитат от Елинор Рузвелт.
6. Цитат от Теодор Рузвелт.
7. Учение и завети 121:45, 46.
8. Учение и завети 50:34.
9. Учение и завети 18:10–11.
10. „Господ обича Своите чедра“, *Химни*, № 75.
11. 3 Нефи 27:14.
12. Мосия 3:7.
13. Пол Е. Коеликър, „Той наистина ни обича“, *Лиакхона*, май 2012 г., с. 18.
14. Мороний 9:25.

От президент Дитер Ф. Ухторф
Втори съветник в Първото президентство

Три сестри

Ние сме отговорни за нашето ученичество и това няма почти нищо общо с начина, по който се отнасят към нас.

Скъпи сестри, скъпи приятели, да започнем общата конференция с една световна сесия на жени е много важно и прекрасно. Представете си само: сестри на всякаква възраст, произход, националност и език, обединени във вярата и обичта към Господ Исус Христос.

Когато се срещнахме скоро с нашия обичан пророк, президент Томас С. Монсън, той изрази колко много обича Господ. Знам, че президент Монсън е много благодарен за вашата любов, молитви и отдаденост към Господ.

Много отдавна в една далечна земя живяло семейство, в което имало три сестри.

Първата сестра била *тъжна*. Струвало ѝ се, че от глава до пети всичко в нея не било достатъчно добро. Когато говорела, думите ѝ понякога звучали странно и хората се смеели. Когато някой я критикувал или „забравел“ да я покани на нещо, тя се изчервявала, отминавала и намирала затънтено местенце, където тъжно да въздъхне и да се чуди защо животът ѝ е толкова празен и безрадостен.

Втората сестра била *ядосана*. Тя се мислела за много умна, но винаги имало някой, който да изкара по-високи оценки на изпитите в

училище. Счита се за забавна, красива, модерна и пленителна. Но винаги изглежда имало някой, който бил по-забавен, по-красив, по-модерен или по-пленителен.

Никога не била първа в нищо и не можела да понася този факт. Животът не трябвало да бъде такъв!

Понякога се нахвърляла върху околните и изглежда винаги била на косъм да се ядоса за това или онова.

Разбира се, това не я правело похаресвана или популярна. Понякога тя стисвала зъби, свивала юмруци и си мислела: „Животът е толкова несправедлив!“

Имало и трета сестра. За разлика от тъжната и ядосаната сестра, тя била *радостна*. И то не защото била по-умна или по-красива, или по-способна от сестрите си. Не, хората понякога избягвали и игнорирали и нея. Понякога се подигравали на това, с което е облечена, или на нещата, които казвала. Понякога говорили зловни неща за нея. Но тя не позволявала тези неща да я засегнат твърде много.

Тази сестра обичала да пее. Не можела да пее добре и хората ѝ се присмивали, но това не я спирало. Тя казвала: „Няма да допусна другите хора и тяхното мнение да ме спрат да пея“.

Фактът, че тя продължавала да пее, натъжавал първата ѝ сестра и ядосвал втората.

Минали много години и накрая всяка сестра стигнала до края на земния си живот.

Първата сестра, която непрекъснато откривала, че има изобилие от разочарования в живота, в крайна сметка починала *тъжна*.

Втората, която всеки ден намирала нещо ново, за което да негодува, починала *ядосана*.

А третата сестра, която прекарала живота си, пеейки песента си с пълно гърло и уверена усмивка на лице, починала *радостна*.

Разбира се, животът никога не е толкова прост и хората никога не са

толкова едностранни, както трите сестри в тази история. Но дори крайните примери като тези могат да ни научат на нещо за нас самите. Ако сте като повечето от нас, може би разпознахте себе си в една, две или дори всичките три сестри. Нека ги разгледаме по-внимателно.

Жертвата

Първата сестра гледала на себе си като на жертва – като на човек, на когото въздействат¹. Изглеждаше, че нещата, които я правели нещастна, се трупали едно след друго. С такъв подход към живота, тя предоставяла на другите контрол над нейните чувства и поведение. Когато правим това, ние се влияем от всяко мнение – а с постоянно присъстващите днес социални медии тези мнения ни затрупват като ураган.

Скъпи сестри, защо трябва да предавате щастието си на някого или на група хора, които изобщо не се интересуват нито от вас, нито от щастието ви?

Ако забележите, че се безпокоите за това какво казват другите за вас,

позволете ми да предложа следния лек: спомнете си кои сте. Спомнете си, че сте от знатния род на Божието царство, дъщери на Небесни Родители, Които царуват над цялата вселена.

Вие имате духовното ДНК на Бог. Имате уникални дарби, които произлизат от духовното ви сътворение и които са били развивани през обширния период на доземния ви живот. Чедата сте на нашия милостив и вечен Небесен Отец, Господ на Господарите, Този, Който сътвори вселената, разпръсна въртящите се звезди из огромния космос и постави планетите в орбитите им.

Вие сте в Неговите ръце.

Много добри ръце.

Любящи ръце.

Грижовни ръце.

И нищо, казано от друг за вас, не може да промени това. Думите им са без значение, ако ги сравним с това, което Бог е казал за вас.

Вие сте Негови ценни чедата.

Той ви обича.

Дори когато ви е трудно, дори когато се отвърщате от Него, Бог ви

обича. Ако се чувствате изгубени, изоставени или забравени – не се страхувайте. Добрият Пастир ще ви намери. Ще ви вдигне на раменете Си. И ще ви отведе у дома².

Скъпи мои сестри, моля позволете на тези божествени истини да навлязат дълбоко в сърцето ви. И ще откриете, че има много причини да не сте тъжни, защото пред вас има вечна съдба за реализиране.

Възлюбеният Спасител на света е отдал живота Си, за да може да изберете да осъществите тази съдба. Поели сте върху си Неговото име; вие сте Негови ученици. И заради Него можете да се облечете с вечна слава.

Мразещата

Втората сестра била ядосана на света. Подобно на тъжната си сестра, тя чувствала, че проблемите в живота ѝ са причинени от някого друго. Обвинявала семейството си, приятелите си, шефа си и колегите, полицията, съседите, църковните ръководители, настоящите модни тенденции, дори силата на слънчевите

изригвания и просто лошия късмет. И атакувала всички тях.

Не считала себе си за подъл човек. Напротив, чувствала, че само държи на себе си. Тя считала, че всички останали били водени от егоизъм, дребнавост и омраза. Тя обаче била водена от добри намерения – справедливост, почтеност и обич.

Уви, начинът на мислене на ядосаната сестра е твърде често срещан. Това е отбелязано в едно скорошно проучване, което разглежда конфликта между съпернически групи. Като част от проучването, авторите интервюират палестинци и израелци в Средния Изток и републиканци и демократи в САЩ. Те откриват, че „всяка страна чувства, че групата ѝ е подтиквана повече от любов, отколкото от омраза, но когато ги запитват защо противниковата им група е въвличена в конфликта, отбелязват, че другите са подтиквани от омраза“³.

С други думи, всяка група счита себе си за „добрите“ – справедливи, добри и правдиви. И обратното, вижда съперниците си като „лошите“ – неинформирани, нечестни, дори зли.

В годината, когато бях роден, светът бе погълнат от една ужасна война, която причини болезнена скръб и съсипваща мъка в света. Тази война бе причинена от моя народ – от група хора, които считаха други конкретни групи за зли и насърчаваха омраза към тях.

Те затваряха устите на онези, които не им харесваха. Подиграваха ги и убеждаваха другите, че са зли. Считаха ги за по-нисши, дори не ги считаха за хора. Веднъж като унижиш група хора, по-вероятно е да оправдаеш думите и насилието си към тях.

Потръпвам, когато си мисля за случилото се в Германия през 20-и век.

Когато някой ни се противопостави или не е съгласен с нас, изкушаващо е да приемем, че проблемът е в него. А от тук нататък е лесно да припишем на думите и делата им най-ужасните мотиви.

Разбира се, винаги трябва да държим на правилното и има случаи, когато трябва да извисяваме гласа си в негова защита. Обаче, когато го правим с гняв или омраза в сърцето, когато атакуваме другите, за да ги нараним, унижим или накараме да млъкнат, най-вероятно няма да го направим в праведност.

На какво учи Спасителят?

„Но аз ви казвам: Обичайте неприятелите си, благославяйте онези, които ви проклинат, вършете добро на онези, които ви мразят, и се молете за ония, които ви позорят и преследват; за да бъдете чеда на вашия Отец, Който е на небесата“⁴.

Това е начинът на Спасителя. Това е първата стъпка за премахването на бариерите, които пораждат толкова много гняв, омраза, разделение и насилие по света.

Може да кажете: „Да, ще желая да обичам враговете си, ако обаче и те желаят да правят същото“.

Но това всъщност няма значение, нали? Ние сме отговорни за нашето ученичество и това няма почти нищо общо с начина, по който се отнасят към нас. Ние очевидно се надяваме, че те ще проявят разбиране и милосърдие, но нашата обич към *тях* не зависи от техните чувства към *нас*.

Вероятно усилието ни да обичаме враговете си ще смекчи сърцата им и ще им повлияе положително. А може би, няма. Но това не променя отдадеността в следването на Исус Христос.

Така че, ние, като членове на Църквата на Исус Христос, ще обичаме враговете си.

Ще преодоляваме гнева или омразата.

Ще изпълваме сърцата си с любов към всички Божии чеда.

Ще помагаме на другите и ще им служим – дори на онези, които с омраза ни използват и преследват⁵.

Истинският ученик

Третата сестра представлява истински ученик на Исус Христос. Тя направила нещо, което е изключително трудно – уповавала се на Бог, въпреки подигравките и трудностите. Някак си тя опазила вярата и надеждата си, въпреки презрението и отрицанието около нея. Живяла радостно, не защото обстоятелствата ѝ били радостни, а защото *тя* била радостна.

Никой не преминава безпроблемно през житейското си пътуване.

При толкова много сили, които се опитват да ни отклонят, как да останем устремени към величественото щастие, обещано на верните?

Считам, че отговорът се съдържа в съня на един пророк преди хиляди години. Името на пророка е Лехий, а неговият сън е записан в скъпоценната и прекрасна Книга на Мормон.

В съня си Лехий вижда едно огромно поле, а в него има едно чудно дърво, което е неопикуемо красиво. Той вижда и големи групи хора, които си проправят път към дървото.

Те искат да опитат величествения му плод. Чувстват и вярват, че той ще им даде велика радост и траен мир.

Една тясна пътека води до дървото, а покрай нея има един железен прът, който им помага да останат на пътеката. Но там има и мъгла от мрак, която скрива гледката им и към пътеката, и към дървото. Вероятно по-опасен е чуващият се силен смях и подигравките, идващи от едно огромно и обширно здание, което е наблизо. Шокиращото е, че подигравките убеждават някои хора, които са достигнали дървото и са вкусили от чудния плод, да започнат да чувстват срам и да се отклонят⁶.

Те вероятно са започнали да се съмняват, че дървото наистина е толкова красиво, колкото някога са си мислели. Вероятно са започнали да се съмняват в реалността на това, което са преживели.

Вероятно са си мислели, че ако се отдалечат от дървото, животът ще бъде по-лесен. Вероятно нямало повече да им се подиграват или присмиват.

И наистина, хората, които им се подигравали, изглеждали щастливи и сякаш си прекарвали добре времето. Така че, вероятно ако изоставели дървото, щели да бъдат приети от хората във величественото и обширно здание и щели да бъдат приветствани за тяхната преценка, интелигентност и изтънченост.

Останете на пътеката

Скъпи сестри, скъпи приятели, ако ви е трудно да се държите здраво за железния прът и да вървите неотклонно към спасението; ако смехът и подигравките на другите, които изглеждат толкова уверени, ви карат да се колебаете; ако ви безпокоят въпроси без отговори или учения, които още не разбирате; ако сте тъжни заради разочарования, призовавам ви да си спомните съня на Лехий.

Останете на пътеката!

Никога не се пускайте от железния прът – Божието слово!

И когато някой друг се опита да ви засрами, че вкусвате от Божиата

любов, не му обръщайте внимание.

Никога не забравяйте, че сте чеда на Бога, вас чака благослов, щом волята Му свята тук зачитате с любов⁷!

Обещанията за похвала и приемане от света са ненадеждни, неверни и не водят до удовлетворение. Божиите обещания са сигурни, истинни и носят радост – сега и завинаги.

Каня ви да погледнете на религията и вярата от по-високо. Нищо, което се предлага във величественото и обширно здание, не може да се сравни с плода от живота според Евангелието на Исус Христос.

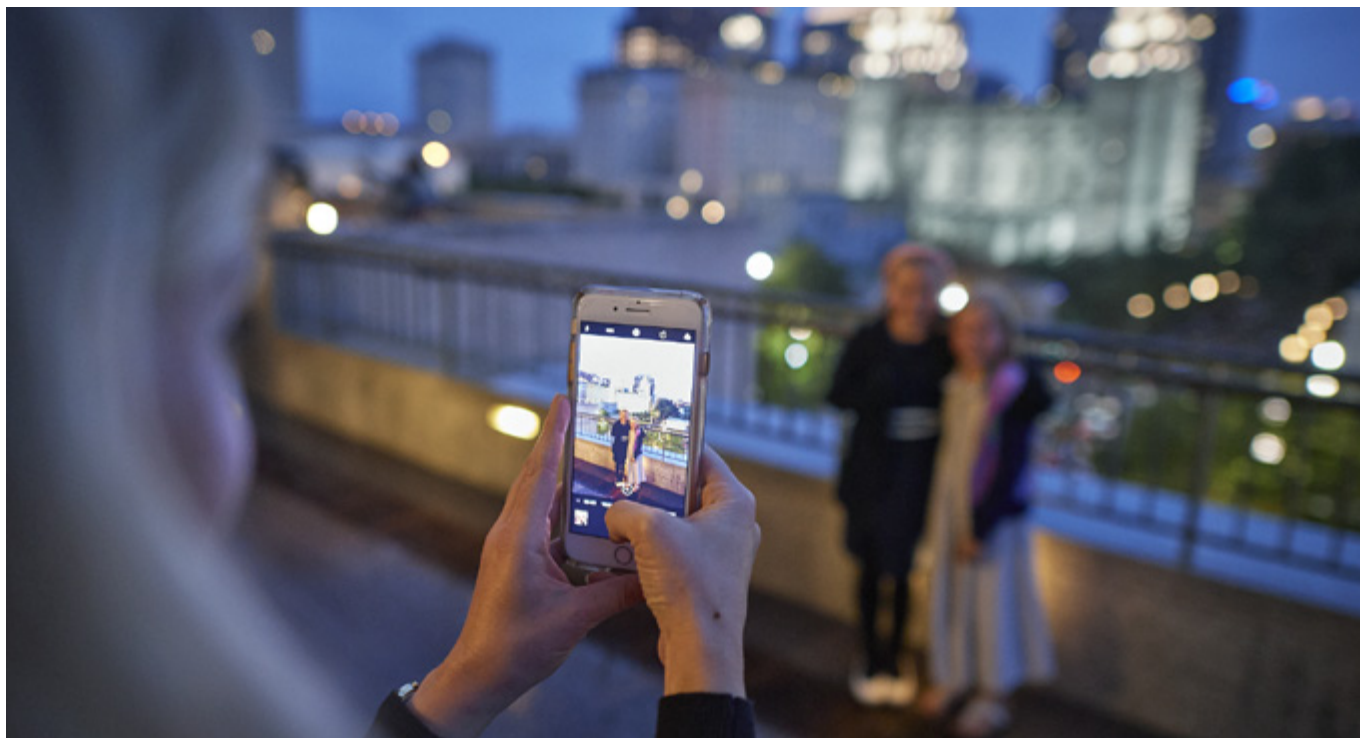
Наистина, „Каквото око не е видяло и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е идвало, всичко това е приготвил Бог за тези, които Го обичат“⁸.

Научих за себе си, че пътеката на ученичеството в Евангелието на Исус Христос е път на радост. Тя е път към безопасност и мир. Тя е пътят към истината.

Свидетелствам, че чрез дара и силата на Светия Дух можете да научите това за себе си.

Междувременно, ако пътеката стане трудна за вас, надявам се, че ще намирате подслон и сила в прекрасната ни организация на Църквата – Неделното училище за деца, Младите жени и Обществото за взаимопомощ. Те са като места за почивка по пътя, в които можете да подновявате увереността си и вярата си за предстоящото пътуване. Те са безопасно място, където можете да се чувствате на място и да бъдете окуражавани от сестрите ви и останалите последователи.

Нещата, които научавате в Неделното училище за деца, ви подготвят за допълнителните истини, които ще научите като млади жени. Пътеката на ученичеството, по която вървите в занятията на Младите жени, води до ученичеството и сестринството на Обществото за взаимопомощ. С всяка изминала стъпка получавате допълнителни възможности да проявявате вашата любов към другите чрез състрадателни, милосърдни и добродетелни дела, а също и чрез дела на вяра и служба.

Изборът на тази пътека на ученичество води до неопишуемо щастие и осъществяване на божественото ви естество.

Няма да е лесно. Ще се изисква най-доброто от вас – цялата ви интелигентност, творческа мисъл, вяра, почтеност, сила, решителност и любов. Но един ден ще погледнете назад и колко ще сте благодарни, че сте останали силни, че сте повярвали и че не сте се отклонили от пътеката!

Продължавайте напред

Може да има неща в живота, които са извън вашия контрол. Но в крайна сметка, имате силата да избирате както дестинацията си, така и много от преживяванията си по пътя. В живота са важни не толкова способностите ви, а изборите ви⁹.

Не може да позволявате на обстоятелства да ви натъжават.

Не може да им позволявате да ви ядосват.

Можете да се радвате, че сте Божии дъщери. Можете да намирате радост и щастие в милостта на Бог и в любовта на Исус Христос.

Можете да се радвате.

Призовавам ви да изпълвате сърцата си с благодарност за изобилната и безгранична Божия доброта. Възлюбени мои сестри, можете да се справите! Моля се с цялата си душа да направите избора да напредвате към дървото на живота. Моля се да избирате да извисявате гласа си и да превърнете живота си във величествена симфония от възхвала, радост от това, което Божията любов и чудесата на Неговата Църква и Евангелието на Исус Христос може да донесат на света.

На някои може да им се струва, че песента на истинското ученичество звучи фалшиво или дори твърде шумно. Това е така от началото на времената.

Но за Небесния ни Отец и онези, които Го обичат и почитат, тя е най-скъпоценната и красива песен – върховната и осветяваща песен на изкупващата любов и служба към Бог и ближните¹⁰.

Оставям ви моята благословия, като апостол на Господ, да намирате силата и смелостта да живеете като Божии дъщери, докато с радост вървите всеки ден по величествения път на ученичеството. В свящото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. 2 Нефи 2:14, 26.
2. Вж. Лука 15:4–6.
3. Boston College, „Study Finds Intractable Conflicts Stem from Misunderstanding of Motivation“, *ScienceDaily*, 4 ноем. 2014 г., sciencedaily.com.
4. Матей 5:44–45.
5. Матей 5:44.
6. Вж. 1 Нефи 8.
7. Вж. „Чедо на Бога съм“, *Сборник детски песни*, с. 2–3.
8. 1 Коринтяните 2:9.
9. Вж. „The Most Inspirational Book Quotes of All Time“, pegasuspublishers.com/blog.
10. Вж. Алма 5:26.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото президентство

Стремез към дома

Насочете душата си към светлината. Започнете своето собствено удивително пътешествие към дома. Ако го направите, животът ви ще бъде по-добър, по-щастлив и по-смислен.

Напоследък, по време на събранията ни с президент Томас С. Монсън, той изразява с голяма радост колко много обича Господ и че знае, че Господ го обича. Мои скъпи братя и сестри, знам, че президент Монсън е много благодарен за вашата обич, вашите молитви и отдадеността ви към Господ и Неговото Евангелие.

Боби – кучето чудо

Преди около век едно семейство от Орегон било на почивка в Индиана – на повече от 3 200 км – когато любимото им куче Боби се изгубило. Семейството отчаяно търсило кучето навсякъде, но безуспешно. Боби бил неоткриваем.

Съкрушени, те тръгнали към дома, отдалечавайки се с всеки километър все повече и повече от своя скъп любимец.

Шест месеца по-късно семейството с изумление открило Боби на прага на дома си в Орегон. „Мръсен, измършавял, с протрити до кост лапи – изглежда, че той извървял цялото това разстояние ... сам“¹. Историята на Боби възбудила голям интерес сред хората из цялата страна и той станал известен като Боби – кучето чудо.

Боби не е единственото животно, което смайва учените с невероятно чувство за ориентация и инстинкт за дома. Някои популации на пеперудата Монарх мигрират на 4 800 км всяка година към по-благоприятен за тяхното оцеляване климат. Кожестите костенурки прекосяват Тихия океан от Индонезия до брега на Калифорния. Гърбатите китове плуват от студените води на Северния и Южния полюс към Екватора и обратно. Дори още по-впечатляващо е, че птицата полярна рибарка прелита от Северния полярен кръг до Антарктида и обратно всяка година, около 97 000 км.

Когато учените изучават това впечатляващо поведение, те задават въпроси като: „От къде знаят къде да отидат?“ и „Как всяко следващо поколение се научава на това?“

Когато чета за този силен животински инстинкт, се чудя: „Възможно ли е хората да имат подобен стремеж – вътрешна навигационна система, ако щете – която да ги насочва към техния *небесен дом*?“

Вярвам, че всеки мъж, жена и дете са усещали призив от небесата в определен момент от своя живот. Дълбоко в нас се крие копнеж да се върнем назад през завесата и да прегърнем Небесните родители, Които някога сме познавали и обичали.

Някои може да потискат този стремеж и да притъпяват душите си към този призив. Онези обаче, които поддържат тази искрица в себе си, могат да се впуснат в едно невероятно пътешествие – чудната миграция към небесните висини.

Бог ви призовава

Най-възвишеното послание на Църквата на Исус Христос на светите от последните дни е, че Бог е нашият Отец, че Той се грижи за нас и че има обратен път към Него.

Бог ви призовава.

Бог познава всяка ваша мисъл, вашите болки и най-големи надежди. Бог знае за многото пъти, когато сте Го търсили. За многото пъти, когато сте чувствали безмерна радост. За

многого пъти, когато сте ронили сълзи в самота. За много пъти, когато сте се чувствали безпомощни, объркани или ядосани.

И все пак, през каквото и да сте преминали – ако и да сте залитали, ако и да сте се проваляли, да сте се чувствали съсипани, огорчени, предадени или победени – знайте, че не сте сами. Бог все още ви призовава.

Спасителят протяга Своята ръка към вас. Както много отдавна е казал на рибарите, които са стояли на брега на Галилейското езеро, с безкрайна любов Той казва и на вас: „Елате след Мен“².

Ако Го слушате, Той ще ви говори още днес.

Когато вървите по пътеката на ученичеството – когато напредвате към Небесния Отец – има нещо вътре във вас, което ще потвърждава, че сте чули призива на Спасителя и сте обърнали своето сърце към светлината. То ще ви казва, че сте на правилния път и че се завръщате у дома.

От сътворението на света Божиите пророци са увещавали хората да слушат гласа на Господа, техния Бог

... да пазят заповедите Му и наредбите Му ... и да се обръщат към Него с цялото си сърце и с цялата си душа³.

Писанията ни дават хиляди причини защо трябва да правим това.

Нека днес ви предложи две причини защо трябва да се обръщаме към Господ.

Първо, вашият живот ще бъде по-добър.

Второ, чрез вас Бог ще прави живота на другите по-добър.

Вашият живот ще бъде по-добър

Свидетелствам, че когато предприемаме или продължаваме това невероятно пътешествие, което ни води към Бог, нашият живот ще бъде по-добър.

Това не означава, че животът ни ще е лишен от скърби. Всички ние знаем за верни последователи на Христос, които изстрадат трагедии и несправедливост – Самият Исус Христос е страдал повече от всеки друг. Точно както Бог прави „слънцето да изгрява и над злите, и над добрите“, Той позволява на неприятеля да изпитва и праведните и

неправедните⁴. Всъщност, понякога изглежда, че нашият живот е потруден, точно *защото* се опитваме да живеем според вярата си.

Не, следването на Спасителя няма да премахва всичките ви изпитания. То обаче ще премахва преградите между вас и помощта, която Небесния Отец иска да ви предоставя. Бог ще бъде с вас. Той ще направлява стъпките ви. Той ще върви рамо до рамо с вас и дори ще ви носи на ръце, когато имате най-голяма нужда.

Ще изпитвате най-възвишените плодове на Духа: „любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, милосърдие (и) вяност“⁵.

Тези духовни плодове не са резултат от материално благополучие, успех или добър късмет. Те идват, когато следваме Спасителя и могат да бъдат наши верни спътници, дори посред най-тежките бури.

Огньовете и безредиците на земния живот може да ни застрашават и плашат, но онези, които поверяват сърцата си на Господ, ще бъдат обгърнати от Неговия мир. Тяхната радост няма да намалява. Те няма да бъдат изоставени или забравени.

От Писанията учим: „Уповавай на Господа от все сърце и не се облягай на своя разум. Във всичките си пътища признавай Него и Той ще оправя пътеките ти“⁶.

Тези, които се вслушват във вътрешния призив и търсят Бог, тези, които се молят, вярват и вървят по подготвената от Спасителя пътека – дори ако от време на време се препъват – получават насърчителното уверение, че „всички неща ще работят заедно за (тяхно) добро“⁷.

Защото Бог „дава сила на отслабналите и умножава мощта на немощните“⁸.

„Защото праведният, ако седем пъти пада, пак става“⁹.

И в Своята добрина Господ пита: Искате ли да имате трайна радост? Стремите ли се да чувствате в сърцето си „мир(а), който никой ум не може да схване“¹⁰

Тогава насочете душата си към светлината.

Започнете своето собствено удивително пътешествие към дома.

Ако го направите, животът ви ще бъде по-добър, по-щастлив и по-смислен.

Господ ще действа чрез вас

По време на пътуването ви обратно към Небесния Отец скоро ще осъзнаете, че през това пътуване е важен не само собствения ви живот. Не, този път неизменно ви води към това да се превръщате в благословия в живота на останалите Божии чеда – вашите братя и сестри. И интересното при това пътуване е, че когато служите на Бог, когато се грижите и помагате на ближните си, вие ще забелязвате голям напредък в собствения си живот по начини, които не можете да си представите.

Може би не се смятате за чак толкова полезни, може би не гледате на себе си като на благословия в нечий живот. Често, когато се поглеждаме, виждаме само своите недостатъци и слабости. Може и да си мислим, че е нужно да бъдем „нещо повече“, за да може Бог да действа чрез нас – по-интелигентни, по-заможни, по-харизматични, по-даровити, по-духовни. Благословиите ще идват не толкова заради вашите умения, а в следствие на вашите избори. И Богът на вселената ще работи в рамките на вашите умения и чрез вас, увеличавайки скромните ви усилия за Своите цели.

Неговото дело винаги е напредвало, основавайки се на принципа: „От дребните неща произлиза онова, което е велико“¹¹.

Пишейки до светиите в Коринт, апостол Павел забелязал, че не много от тях можело да бъдат сметени за мъдри според стандартите на света. Но това нямало значение, защото „Бог избра онова, което е безумно в този свят, за да посрами мъдрите“¹².

Историята на Божието дело е изпълана с хора, които са считали себе си за неспособни. Но те са служили смирено, уповавайки се на благодатта Божия и Неговото обещание: „Тяхната ръка ще бъде Моята

ръка, и Аз ще бъда техен щит ... и те ще се сражават мъжки за Мен; и ... Аз ще ги запазя“¹³.

През изминалото лято нашето семейство имаше прекрасната възможност да посети някои места от ранната история на Църквата в източните щати. По специален начин ние преживяхме отново историята на това време. Хора, за които бях чел толкова много – като Мартин Харис, Оливър Каудъри и Томас Б. Марш – станаха по-реални за мен, докато вървахме там, където те са вървели и размишлявахме над жертвите, които са правили, за да изградят Божието царство.

Те са имали много на брой благородни качества, които са им позволили значително да допринесат за Възстановяването на Църквата на Исус Христос. Но те също така са били обикновени хора, слаби и несвършени – като нас. Някои от

тях са имали разногласия с Пророка Джозеф Смит и са отпаднали от Църквата. По-късно, много от същите хора са изпитали промяна в сърцата, смирили са се и отново са потърсили общение със светиите и се завърнали сред тях.

Ние може да сме склонни да съдим тези братя и други членове като тях. Може да си казваме: „Аз никога не бих изоставил Пророка Джозеф“.

Макар че това може да е вярно, ние всъщност не знаем какво е било да се живее в онова време, в онези обстоятелства. Не, те не са били свършени, но колко е обнадеждаващо да знаем, че Бог е можел да действа чрез тях и така. Той е познавал техните силни страни и техните слабости и им е предоставил изключителната възможност да допринесат със стих или мелодия към великия химн на Възстановяването.

Колко обнадеждаващо е да знаем, че въпреки, че *ние* сме несъвършени, ако сърцата ни са обърнати към Бог, Той ще бъде щедър и добър и ще постига Своите цели чрез нас.

Онези, които обичат и служат на Бог и на ближните си, които смиренно и дейно участват в Неговото дело, ще виждат да се случват удивителни неща в техния живот и в живота на любимите им хора.

Ще се отворят врати, които са изглеждали затворени.

Ангели ще вървят пред тях и ще подготвят пътя.

Без оглед на вашето положение в общността ви или в Църквата, Бог ще действа чрез вас, ако желаете това. Той ще усилва праведните ви желания и ще превръща действията на състрадание, които посвявате, в богата реколта от добрина.

Ние не можем да стигнем там на автопилот

Ние всички сме „чужденци и пришълци“¹⁴ в този свят. В много отношения, ние сме далеч от дома. Но това не означава, че трябва да се чувстваме изгубени или самотни.

Нашият обичан Отец в небесата ни е дал светлината на Христа. И дълбоко във всеки един от нас, един божествен подтик ни кара да отправяме поглед и сърце към Него, докато вървим по пътя обратно към нашия небесен дом.

Това изисква усилия. Не можете да стигнете там, без да се стремите да се учите от Него, да разбирате Неговите указания, искрено да ги прилагате и да слагате единия крак пред другия.

Не, животът не е кола, която се кара сама. Не е самолет на автопилот.

Не може просто да се носите по водите на живота и да разчитате, че течението ще ви отведе там, където се надявате да стигнете един ден. Ученичеството изисква нашето желание да плуваме срещу течението, когато е необходимо.

Никой друг не е отговорен за собственото ви пътуване. Спасителят ще ви помага и ще подготвя пътя пред вас, но отдадеността да Го следвате и спазвате Неговите заповеди трябва да идва от вас. Това е единственото ви бреме, единствената ви привилегия.

Това е вашето голямо приключение.

Умолявам ви да се вслушвате в призива на вашия Спасител.

Следвайте Го.

Господ е установил Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, за да ви помага в отдадеността ви да служите на Бог и на своите ближни. Нейната цел е да насърчава, учи, въздига и вдъхновява. Тази прекрасна Църква ви дава възможност да бъдете състрадателни, да помагате на другите и да подновявате и спазвате свещени завети. Тя е установена, за да благославя живота ви и да прави вашия дом, общност и народ по-добри.

Елате, присъединете се към нас и се уповавайте на Господ. Използвайте дарбите си за Неговото чудно дело. Помагайте, насърчавайте, изцелявайте и подкрепяйте всички, които желаят да чувстват и да следват този стремеж към нашия божествен дом. Нека се обединим в това славно пътешествие към небесните висини.

Евангелието е едно прекрасно послание на надежда, щастие и радост. То е пътеката, водеща ни към дома.

Когато изцяло приемаме Евангелието с вяра и дела, всеки ден и час, ние ще се доближаваме малко по-близо до нашия Бог. Нашият живот ще бъде по-добър, по необикновени начини чрез нас Господ ще благославя хората около нас и ще осъществява Своите вечни цели. За това свидетелствам и ви давам своята благословия, в святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Сюзън Стелис, „Bobbie the Wonder Dog“, *The Oregon Encyclopedia*, oregonencyclopedia.org.
2. Вж. Матей 4:19, Лука 18:22.
3. Второзаконие 30:10.
4. Матей 5:45.
5. Галатяните 5:22.
6. Притчи 3:5–6.
7. Учение и завети 90:24.
8. Исайя 40:29, New International Version.
9. Притчи 24:16, New International Version.
10. Вж. Филипяните 4:7.
11. Учение и завети 64:33.
12. 1 Коринтяните 1:27.
13. Учение и завети 35:14.
14. Евреите 11:13, 1 Петър 2:11.

От Бони Л. Оскарсън
Обща президентка на Младите жени

Нуждите пред очите ни

Някои от най-големите нужди, които можем да посрещаме, ще са в рамките на нашите семейства, приятели, райони и общества.

През изминалите дни станавме свидетели на голям брой природни бедствия в Мексико, Съединените щати, Азия, Карибските острови и Африка. Случилото се е дало израз на най-доброто у хората, с хиляди отдадени да помагат на хората, намиращи се в опасност, в нужда или преживели загуба. Удивлявам се, като гледам млади жени в Тексас и Флорида, които редом с мнозина други са облекли жълтите тениски с надпис Помагачи ръце и помагат за разчистването на домовете от останалите след ураганите отломки. Хиляди други с радост биха се отправили към местата, където има нужда от помощ, ако разстоянието не ги спираше. Вместо това, вие правите щедри дарения в помощ на страдащите. Вашата щедрост и състрадателност са вдъхновяващи и подобни на Христовите.

Днес искам да говоря за едно от лицата на службата, което намирам за важно за всички нас, където и да се намираме. За тези от нас, които са следили новините от последните събития и са се чувствали безпомощни, без да знаят какво да правят, решението всъщност може да стои точно пред нас.

Спасителят учи: „Защото, който иска да спаси живота си, ще го

изгуби; а който изгуби живота си заради Мене, той ще го спаси“¹. Президент Томас С. Монсън казва по въпроса: „Вярвам, че Спасителят ни казва, че освен ако не изгубим себе си в служба на другите, няма голяма полза от собствения ни живот. Тези, които живеят само за себе си, се сбръчкват и в преносен смисъл, изгубват живота си, докато тези, които изгубват себе си в служба за другите, израстват и разцъфтяват и в резултат спасяват живота си“².

Живеем в общество, в което все повече от нас са забили нос в малкия

екран, който държим в ръцете си, вместо да се грижим за хората около нас. Да пращаме SMS-и и съобщения в Туитър е изместило това да гледаме някого в очите, да се усмихваме, а дори още по-рядко да водим разговори лице в лице. Често сме по-загрижени за това колко последователи и харесвания имаме, отколкото да прегърнем приятел и да засвидетелстваме обич, загриженост и искрена заинтересованост. Колкото и да са удивителни съвременните технологии за разпространяването на Евангелието на Исус Христос и колкото и да ни помагат да поддържаме връзка с близки и приятели, ако не внимаваме как използваме личните си мобилни устройства, ние също можем да започнем да се самовглъбяваме и да забравяме, че службата е същността на живота според Евангелието.

Изпитвам огромна обич към и вяра в онези от вас, които сте тийнейджъри или пълнолетни младежи. Виждала съм и съм усещала желанието ви да служите и да променяте света. Вярвам, че повечето членове поставят службата в основата на своите завети и ученичество. Но също смятам, че понякога е лесно да изпускат големи възможности за служба към другите, защото се разсейваме или пък търсим по-смайващи начини да променяме света, а не виждаме някои от най-съществените нужди, които можем да облекчаваме в рамките на нашите семейства, приятели, райони и общности. Трогваме се, когато виждаме страданията и големите нужди на хора, намиращи се на хиляди километри от нас, а не успяваме да забележим нуждаещия се от приятелството ни човек, седнал точно до нас по време на урок.

Сестра Линда К. Бъртън разказва историята на президентка на Обществото за взаимопомощ от един кол, която заедно с други сестри събрала одеяла за нуждаещите се през 90-те години на 20-ти век. „Тя заедно с дъщеря си откарала един камион, натоварен с тези юргани от Лондон до Косово. По пътя си тя почувствала ясен духовен подтик, който навлязъл

дълбоко в сърцето ѝ. Подтикът бил следният: „Това, което си направила, е много добро дело. Сега се върни у дома, прекоси улицата и служи на съседите си!“³.

Каква е ползата от това да спасяваме света, ако пренебрегваме нуждите на най-близките до нас хора и онези, които обичаме най-много? Каква стойност има в усилията ни да „поправяме“ света, когато хората около нас имат трудности, а ние не го забелязваме? Небесният Отец може да е поставил най-близо до нас именно нуждаещите се от помощта ни, знаейки, че ние сме най-подходящите да посрещаме техните нужди.

Всеки може да намира начини да отдава служба, подобна на Христовата. Моята съветничка, сестра Керъл Ф. Макконки, наскоро ми разказа за своята 10-годишна внучка Сара, която сама решила да помага, разбирайки че майка ѝ е болна. Тя събудила малката си сестричка, помогнала ѝ да се облече, да си измие зъбите, да си оправи косата и да закуси, така че майка им да може да си почива. Тя извършила тази обикновена проява на служба тихичко, без да бъде молена, защото видяла нуждата

за това и желала да помогне. Сара не само благословила по този начин своята майка, но съм сигурна и че изпитвала радост да знае, че е направила товара по-лек на човек, когото обича, както и че е укрепила връзката си със своята сестра. Президент Фауст казва: „Службата към ближните може да започне на почти всякаква възраст. ... Не е нужно да бъде голяма, а и тя е най-благородна, когато е в семейството“⁴.

Вие деца, осъзнавате ли какво значение има за родителите ви и вашите близки, когато търсите начини да служите вкъщи? За онези от вас, вече тинейджъри, това да укрепвате и служите на вашето семейство трябва да бъде сред най-важните ви приоритети, докато търсите начини да променяте света. Като показвате доброта и загриженост към вашите братя, сестри и родители, вие допринасяте за атмосфера на единство и каните Духа в дома си. Да променяме света започва с укрепването на нашето собствено семейство.

Друга посока, в която да се съсредоточаваме, когато служим, може да бъде нашето семейство от района. Понякога децата ни задават следния въпрос: „Защо трябва да посещавам

дейностите за взаимно усъвършенстване? Те не са ми кой знае колко полезни“.

Ако моментът го позволява, аз обикновено давам следния родителски съвет: „Защо си мислиш, че ходиш на тези дейности, за да са полезни за *теб*?“

Мои скъпи приятели, уверявам ви, че винаги ще има някой на самото събрание в Църквата, на което сте и вие, който е самотен, преминава през трудности и се нуждае от приятел или е човек, който чувства, че може би мястото му не е там. Вие имате важен принос за всяко събрание или дейност и Господ желае да се вглеждате в хората около вас и след това да служите, както Той би го правил.

Старейшина Д. Тод Кристоферсън учи: „Основна цел за Господ за съществуването на църква е да се създаде общност от светии, които ще си помагат един на друг по „стеснена(та) и тясна пътека, която води към вечен живот“. Той продължава: „Тази религия е загрижена не само за отделната личност, а ние всички сме призвани да служим. Ние сме очите, ръцете, главата, краката и други части на тялото на Христос“⁵.

Вярно е, че посещаваме събранията в Църквата всяка седмица, за да участваме в обреди, да се учим и да бъдем вдъхновявани, но друга важна причина, поради която сме там, е като едно семейство в района и като последователи на Спасителя Исус Христос да се грижим едни за други, да си вдъхваме смелост и да намираме начини да се укрепваме взаимно. Ние не просто получаваме или приемаме от предлаганото по време на събранията, но е необходимо и да даваме и да осигуряваме. Млади жени и млади мъже, следващият път, когато сте на едно от общите събрания за усъвършенстване, вместо да се ровите в телефона си, за да видите какво правят приятелите ви, спрете, огледайте се и се запитайте: „Кой се нуждае от мен днес?“ Вие може да сте силата, която да достигне и промени

живота на ваш връстник или човекът, който да вдъхне смелост на незабелязано страдащ приятел.

Молете се на Небесния Отец да ви показва тези около вас, които се нуждаят от вашата помощ и да ви вдъхновява със знанието как най-добре да им служите. Помнете, че най-често Спасителят е служил на хората един по един.

Нашият внук Итън е на 17 години. Трогнах се това лято, когато той ми сподели, че, вдъхновен от примера на своята майка, се моли ежедневно за възможности да служи на някого. Докато бяхме заедно със семейството му, аз наблюдавах как Итън проявява към своя брат и сестри търпение, обич и доброта, помага на родителите си и търси начини да помага на другите. Впечатлена съм колко добре познава хората около себе си и от желанието му да им служи. За мен той е пример. Като постъпваме подобно на Итън, а именно като каним Господ да ни помага да намираме възможности за служба, това ще позволява на Духа да отваря очите ни за нуждаещите се около нас, да виждаме „точния човек“ за нашата служба и да знаем как да му я предоставяме.

Освен да служите на своето семейство и членовете на района си, търсете възможности да служите на своите съседи и общности. Понякога сме призовавани да помагаме след голямо бедствие, но винаги сме насърчавани ежедневно да търсим възможности да повдигаме и помагаме на нуждаещите се там, където живеем. Наскоро един президент на област, който служи в страна с редица материални трудности, ме посъветва, че най-ефективният начин да помагаме на нуждаещите в други части на света, е като плащаме щедри дарения от пост, правим дарения към фонда Хуманитарна помощ и търсим начини да служим на хората в общността, в която живеем. Само си представете колко благословен би бил светът, ако всеки следваше този съвет!

Братя и сестри, и особено младежи, като полагайте усилия да ставате

по-подобни на Спасителя Исус Христос и да живеете според сключените завети, вие ще продължавате да бъдете благославяни с желанието да облекчавате страдащите и да помагате на изпадналите в беда. Помнете, че някои от най-спешните нужди може да са точно пред очите ви. Започнете да служите в собствения си дом и на собствените си близки. Това са взаимоотношения, които могат да бъдат вечни. Дори ако, и може би особено ако, положението на семейството ви е далеч от съвършено, вие можете да намирате начини да служите, повдигате и укрепвате. Започнете сега, обичайте близките си такива, каквито са и се подгответе за семейството, което желаете да имате в бъдеще.

Молете се за помощ да забелязвате хората в семейството ви в района, които копнеят за обич и насърчение. Вместо да ходите на църковните събрания с въпроса: „Каква полза ще извлека от това събрание?“, питайте се: „Кой има нужда от мен днес? С какво мога да помогна?“

Като благославяте собственото си семейство и членове на района,

търсете начини да благославяте и хората в общността, в която живеете. Без значение дали разполагате с време за сериозна служба или можете да влагате само по няколко часа на месец, усилията ви ще благославят живота на другите, ще благославят и вас отвъд представите ви.

Президент Спенсър У. Кимбъл учи: „Бог наистина ни забелязва и бди над нас. Но обикновено Той посреща нуждите ни чрез някой друг човек“⁶. Нека разпознаваме каква привилегия и благословия е да участваме в изпълнението на делото на нашия Небесен Отец, като посрещаме нуждите на Неговите чеда, моля се за това в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Лука 9:24.
2. Томас С. Монсън, „Какво направих днес за някого?“, *Лиахона*, ноем. 2009 г., с. 85.
3. Линда К. Бъртън, „Странник бях“, *Лиахона*, май 2016 г., с. 15.
4. Джеймс Е. Фауст, „Womanhood: The Highest Place of Honor“, *Liahona*, юли 2000 г., с. 117.
5. Д. Тод Кристоферсън, „Целта на Църквата“, *Лиахона*, ноем. 2015 г., с. 108-109.
6. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, 2006 г, с. 82.

От старейшина Далин Х. Оукс

От Кворума на дванадесетте апостоли

Планът и Прокламацията

Чрез Прокламацията за семейството Господ отново набляга на евангелските истини, от които имаме нужда, за да ни подкрепят през настоящите трудности за семействата.

Както става ясно от нашата Прокламация за семейството, членовете на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни са благословени с уникални учения и различен поглед върху света. Ние участваме и дори се отличаваме в много светски дейности, но в някои сфери не участваме, защото се стремим да следваме ученията на Исус Христос и Неговите апостоли, древни и съвременни.

I.

В една притча Исус описва хората, които „чуват словото“, но стават „безплодни“, когато словото бива „заглушено“ от „грижите на този свят и примамката на богатството“ (Матей 13:22). По-късно Исус избличава Петър за това, че не мисли „за Божиите неща, а за човешките“, като казва: „Понеже каква полза има човек, ако спечели целия свят, а живота си изгуби?“ (Матей 16:23, 26). В заключителните Си учения Той казва на Своите апостоли: „Ако бяхте от света, светът щеше да обича своето; а понеже не сте от света, ...

затова светът ви мрази“ (Йоан 15:19, вж. също Йоан 17:14, 16).

По подобен начин в написаното от първоначалните апостоли на Исус често се среща образът на „света“, за да се изобрази противопоставянето на евангелските учения. „Недейте се съобразява с този (свят) (Римляните 12:2) – учи апостол Павел – защото мъдростта на този свят е глупост пред Бога“ (1 Коринтяните

3:19). Както и: „Внимавайте – предупреждава Той – да ви не заплени някой ... по човешки предания, по ученията на света, а не по Христос“ (Колосяните 2:8). Апостол Яков учи, че „приятелството със света е вражда против Бога(.) И тъй, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога“ (Послание на Яков 4:4).

Книгата на Мормон често използва този противостоящ образ на „света“. Нефи пророкува за окончателното унищожение на „онези, които са изградени, за да станат известни в очите на света, и онези, които търсят ... светските неща“ (1 Нефи 22:23, вж. също 2 Нефи 9:30). Алма осъжда хората, които „са се издигнали чак до крайност в празните светски неща“ (Алма 31:27). Видението на Лехий показва, че хората, които желаят да следват пръта от желязо – словото Божие – ще бъдат обект на противопоставянето на света. Хората във „величественото и обширно здание“, което Лехий вижда, „се присмиват и ... сочат ... презрително с пръст“ (1 Нефи 8:26–27, 33). В неговото видение, което дава тълкуване на този сън, Нефи научава, че този присмех и противопоставяне произлизат от „земните множества; ... света и неговата мъдрост; ... светската гордост“ (1 Нефи 11:34–36).

Какво е значението на тези предупреждения в Писанията и заповедите да не бъдем „от света“,

както и съвременната заповед „да изостави(м) света“? (У. и З. 53:2) Президент Томас С. Монсън обобщава тези учения: „Трябва да бъдем бдителни в един свят, който толкова много се е отдалечил от духовното. Особено важно е да отхвърляме всяко нещо, което не отговаря на нашите стандарти, като така отхвърляме отказа от най-желаното от нас нещо: вечният живот в царството Божие“¹.

Бог е създал тази земя според Своя план да даде на Своите духовни чеда място, на което да преживеят смъртността като необходима стъпка към славните реалности, които Той желае да даде на всички Свои чеда. Въпреки че има различни царства с различна слава, най-голямото желание на нашия Небесен Отец е да получим „веч(ен) живот в царството Божие“, както казва президент Монсън, който живот представлява възвисяване като семейства. Това е повече от спасение. Президент Ръсел М. Нелсън ни напомня: „В Божия вечен план спасението е личен въпрос, (а) възвисяването е семеен въпрос“².

Възстановеното Евангелие на Исус Христос и вдъхновената Прокламация за семейството, която ще обсъдим по-късно, са важни учения, които имат за цел да ни водят по време на нашата подготовка за възвисяване. Точно както трябва да живеем според брачните закони и други традиции в един западащ свят, хората, които се стремят към възвисяване, трябва да правят лични избори в семейния живот според Господния план и то винаги, когато той се различава от този на света.

В този земен живот нямаме спомен от периода преди нашето раждане и сега сме обект на противопоставяне. Ние израстваме и създаваме духовно, като избираме да се подчиняваме на Божиите заповеди в една последователност от правилни избори. Те включват завети и обреди, както и покаяние, когато изборите ни не са правилни. Ако обаче ни липсва вяра в Божия план и не се подчиняваме или съзнателно се

въздържаме от необходимите действия, ние се лишаваме от съответните растеж и зрялост. Книгата на Мормон учи: „Този живот е времето човеците да се приготвят да срещнат Бога“ (Алма 34:32).

II.

Светиите от последните дни, които разбират Божия план на спасение, имат уникален светоглед, който им помага да виждат причината за Божиите заповеди, непроменимото естество на изискваните от Него обреди и основополагащата роля на нашия Спасител Исус Христос. Единението на нашия Спасител ни изкупва от смъртта и, при условие на покаяние, ни спасява от греха. С този светоглед светиите от последните дни имат различаващи се приоритети и практики и са благославяни със силата да устояват на разочарованията и болките на смъртния живот.

Неизбежно е действията на хората, които полагат усилия да следват Божия план на спасение, да създават недоразумения и дори конфликти с роднини или приятели, които не вярват на ученията в него. Този конфликт винаги е съществувал. Всяко поколение, което се е стремело да следва Божия план, е срещало своите

трудности. В древността пророк Исаяя вдъхва сили на израилтяните, които той нарича „вие, които знаете правда ... (и) има(те) в сърцето си закона Ми“. Той им казва: „Не се бой(те) от укорите на хората, нито се смущавай(те) от ругатните им“ (Исайя 51:7, вж. също 2 Нефи 8:7). Но каквато и да е причината за конфликти с хората, които не разбират или не вярват в Божия план, на тези, които разбират, винаги им е било заповядвано да избират Господната воля, вместо волята на света.

III.

Евангелският план, който всяко семейство трябва да следва, за да се подготви за вечен живот и възвисяване, е изложен в църковната Прокламация от 1995 г. „Семейството: прокламация към света“³. Твърденията в нея, разбира се, явно се отличават от настоящите закони, практиките и пропагандата в света, в който живеем. В наши дни най-явните различия са в съжителството на семейни начала, еднополовия брак и отглеждането на деца в такива обстоятелства. Хората, които не вярват във възвисяването или не се стремят към него и са най-повлиявани от порядките на света, гледат на тази прокламация

задължение на съпруга и съпругата да се плодят и изпълват земята и тяхната „важна отговорност да се обичат и да се грижат един за друг и за своите деца“: „Отредено е децата да се раждат в рамките на брачната връзка и да бъдат отгледани от баща и майка, които изцяло почитат брачните завети“. Тя ясно предупреждава срещу насилието върху брачен партньор и потомство и потвърждава: „Щастието в семейния живот е най-вероятно да се постигне, когато се гради върху ученията на Господ Исус Христос“. Накрая, тя призовава за вземането на обществени „мерк(и), предназначени да запазят и укрепят семейството като основна единица на обществото“.

През 1995 г. президентът на Църквата и 14 други апостоли на Господ издадоха този важен документ с учения. Като един от само 7 все още живи апостоли от тази група, се чувствам задължен да споделя какви събития доведоха до Прокламацията за семейството за всеки заинтересован.

Вдъхновението, което посочи нуждата от прокламация за семейството, беше дадено на ръководителите на Църквата преди повече от 23 години. Някои се изненадаха от него, защото смятаха, че отнасящите се до брака истини са достатъчно разбира ни и без повторение⁸. Въпреки това, ние почувствахме потвърждението и се захванахме за работа. Съдържанието беше определено и обсъждано от членовете на Кворума на дванадесетте в продължение на почти година. Текстът беше предложен, редактиран и ревизиран. С молитва и постоянство умолявахме Господ за Неговото вдъхновение какво да кажем и как да го кажем. Всички бяхме учени „ред по ред, правило след правило“, както Господ е обещал (У. и З. 98:12).

По време на този процес на откровение, една чернова беше представена на Първото президентство, което отговаря за съдържанието на църковните учения. След като Първото президентство нанесе

като препоръки за поведение, които следва да се променят. За разлика от това, светиите от последните дни твърдят, че Прокламацията за семейството определя вида семейни взаимоотношения, в които може да се случи най-важната част от нашето вечно развитие.

Свидетели сме на бързо и все по-голямо одобрение на съжителството на семейни начала и еднополовия брак. Произхождащите от него медийна пропаганда, образователни инициативи и дори професионални изисквания създават проблеми за светиите от последните дни. Трябва да полагаме усилия да балансираме противоречащите си нужди да живеем според евангелския закон в личния си живот и учения, дори когато се стремим да показваме обич към всички⁴. Когато правим това, ние понякога срещаме „укора на човеците“, както казва Исаяя, но не трябва да се страхуваме от него.

Сключилите завет светиите от последните дни вярват, че чрез Прокламацията за семейството, издадена преди почти четвърт век и сега преведена на много езици, Господ отново набляга върху евангелските истини, от които имаме нужда, за да ни подкрепят през настоящите

трудности за семействата. Два примера са съжителството на семейни начала и еднополовия брак. Само 20 години след издаването на Прокламацията за семейството Върховният съд на САЩ направи законен еднополовия брак, след като в продължение на хиляди години бракът е бил ограничен само между мъж и жена. Шокиращият дял на деца в САЩ, които са родени от майка, която не е омъжена за бащата, нараства по-плавно: 5 процента през 1960 г.⁵, 32 процента през 1995 г.⁶ и сега е 40 процента⁷.

IV.

Прокламацията за семейството започва със следното твърдение: „Бракът между мъжа и жената е постановен от Бог и ... семейството заема централно място в плана на Твореца за вечната съдба на Неговите деца“. Също така потвърждава, че „полът е съществена характеристика на личността в доземното, земното и вечното самосъзнание и цели“. По нататък заявява, „че Бог е заповядал свещените сили за създаването на потомство да се използват само между мъж и жена, законно свързани като съпруг и съпруга“.

По-нататък Прокламацията потвърждава неотпадналото

придържаме към нашите ценности, ако доизграждаме нашето наследство, ако вървим в послушание пред Господ, ако просто живеем според Евангелието, ще бъдем благославяни по един великолепен и чудесен начин. На нас ще гледат като на особен народ, който е намерил ключа към едно особено щастие¹¹.

Свидетелствам за истинността и вечната значимост на Прокламацията за семейството, дадена чрез откровение от Господ Исус Христос на Неговите апостоли с цел възвисяването на Божиите чеда (вж. Учение и завети 131:1–4), в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Томас С. Монсън, „Застанете на свети места“, *Лиахона*, ноем. 2011 г., с. 83.
2. Ръсел М. Нелсън, „Спасение и възвисяване“, *Лиахона*, май 2008 г., с. 10.
3. Вж. „Семейството: прокламация към света“, *Лиахона*, ноем. 2010 г., с. 129.
4. Вж. Далин Х. Оукс, „Любовта и законът“, *Лиахона*, ноем. 2009 г., с. 26–29.
5. Вж. „Disastrous“ Illegitimacy Trends“, *Washington Times*, 1 дек. 2006 г., washingtontimes.com.
6. Вж. Стефани Дж. Вентура и др., „Report of Final Natality Statistics, 1996“, *Monthly Vital Statistics Report*, 30 юни 1998 г., с. 9.
7. Вж. Брейди И. Хамилтън и др., „Births: Provisional Data for 2016“, *Vital Statistics Rapid Release*, юни 2017 г., с. 10.
8. Нашата обща президентка на Младите жени се изразява добре 20 години по-късно: „Тогавя не осъзнавахме колко отчаяно ще се нуждаем от тези основни заявления в днешния свят като критерии, според които да преценяваме всеки нов похват на светска догма, идващ от медиите, Интернет, учените, телевизията и филмите, дори и от законодателите. Прокламацията за семейството е станала наша база за преценка на философите на света и свидетелствам, че изложените в нея принципи са толкова верни днес, колкото бяха и когато ни ги даде един Божий пророк преди близо 20 години“ (Бони Л. Оскарсън, „Защитници на прокламацията за семейството“, *Лиахона*, май 2015 г., с. 14–15).
9. Гордън Б. Хинкли, „Stand Strong against the Wiles of the World“, *Ensign*, ноем. 1995 г., с. 100.
10. Езра Тафт Бенсън, „Our Obligation and Challenge“, обръщение по време на семинар за областни представители, 30 септ. 1977 г., с. 2; цитиран от Дейвид А. Беднар, „On the Lord’s Side: Lessons from Zion’s Camp“, *Liahona*, юли 2017 г., с. 19.
11. *Учения на президентите на Църквата: Гордън Б. Хинкли*, 2016 г., с. 194; вж. също Гордън Б. Хинкли, „Look to the Future“, *Ensign*, ноем. 1997 г., с. 69.

допълнителни промени, Прокламацията за семейството беше обявена от президента на Църквата Гордън Б. Хинкли. На събранието на жените той представи Прокламацията със следните думи: „С толкова много извъртания, представяни за истина, с толкова много измами, свързани със стандартите и ценностите, с толкова много примамки и съблазни за постепенното приемане на греховността на света, почувствахме, че трябва да предупредим и съобщим“⁹.

Свидетелствам, че Прокламацията за семейството изразява вечни истини – волята Господна за Неговите чеда, които се стремят към вечен живот. Тя е била основа за ученията и практиките на Църквата през изминалите 22 години и ще продължава

да служи като такава. Приемайте я за основа, преподавайте от нея, живеете според нея и ще бъдете благославяни по пътя към вечния живот.

Преди четиридесет години президент Езра Тафт Бенсън каза: „Всяко поколение си има своите изпитания и своята възможност да се изправи и да докаже себе си“¹⁰. Вярвам, че нашето отношение и приложение на Прокламацията за семейството е едно от тези изпитания за това поколение. Моля се всички светии от последните дни непоклонително да устоят на това изпитание.

Завършвам с ученията на президент Гордън Б. Хинкли, казани две години след обявяването на Прокламацията за семейството. Той казва: „Виждам едно прекрасно бъдеще в един много несигурен свят. Ако се

От старейшина Джон К. Пингрий-мл.
От Седемдесетте

„Имам работа за теб“

Всеки от нас има своя значима роля за напредъка на Божието дело.

Бог заявява на Моисей: „Имам работа за теб“ (Моисей 1:6). Някога чудили ли сте се дали Небесният Отец има работа за вас? Дали е подготвил за вас, специално за вас, важни отговорности, които да изпълните? Свидетелствам, че отговорът е „Да“!

Чуйте историята на Гириш Гимире, който е роден и израсъл в Непал. Като младеж той учи в Китай, където съученик споделя с него Евангелието на Исус Христос. В крайна сметка Гириш идва в Университета Бригъм Йънг, за да следва висше образование и се запознава с бъдещата си съпруга. Те се установяват в долината Солт Лейк и осиновяват две деца от Непал.

Години по-късно, когато над 1 500 души от бежански лагери в Непал биват преместени в Юта¹, Гириш чувства вдъхновение да помага. Тъй като езикът за него е майчин и той разбира културата, Гириш служи като преводач, учител и наставник. След като се установяват в общността, някои от бежанците от Непал проявяват интерес към Евангелието. Организиран е клон за говорещи непалски и по-късно Гириш служи като негов президент. Той има също ключова роля в превода на Книгата на Мормон на непалски.

Можете ли да видите как Небесният Отец е подготвял Гириш и е действал чрез него?

Бог има работа за всеки от нас

Братя и сестри, Бог има важна работа за всеки от нас. Говорейки на сестрите, но преподавайки отнасящи се за всички истини, президент Спенсър У. Кимбъл учи: „Преди да дойдем (на земята) са (ни) били възложени определени отговорности. ... Макар да не си спомняме подробностите, славната действителност на условията, с които някога сме се съгласили, не се променя“². Колко окриляваща истина! Нашият Небесен Отец има конкретни

и значими отговорности, които вие и аз да изпълняваме (вж. Ефесяните 2:10).

Тези божествени отговорности не са запазени само за няколко избрани, а са за всички нас – без значение от пол, възраст, раса, националност, доход, социален статус или призвание в Църквата. Всеки от нас има своя значима роля за напредъка на Божието дело (вж. Моисей 1:39).

Някои от нас се съмняват дали чрез *нас* Небесният Отец може да осъществява важни дела. Но помнете, че Той винаги е действал чрез обикновени хора, за да осъществява изключителни неща (вж. 1 Коринтяните 1:27–28; У. и З. 35:13, 124:1). Можем да „действа(ме) за самите себе си“ и „в (нас) е силата“ да „осъществява(ме) много праведност“ (У. и З. 58:27–28)³.

Президент Ръсел М. Нелсън обяснява:

„Господ е планирал за вас повече, отколкото вие самите сте планирали за себе си! Вие сте били отделени и запазени точно за това време и място. ...

Господ желае да промените света. Като приемате и следвате Неговата воля за вас, ще откривате, че постигате непостижимото!“⁴.

И така, как можем да разбираме и да изпълняваме работата, която Бог е предвидил за нас? Позволете ми да споделя четири принципа, които ще са от помощ.

Съсредоточавайте се върху другите

Първо, съсредоточавайте се върху другите. Можем да следваме Христос, Който „обикаляше да прави благодеяния“ (Деянията 10:38, вж. също 2 Нефи 26:24).

След като се върнах от пълно-временна мисия, ми липсваха така харесваните от мен ежедневни цели. Ясно беше, че трябваше да спазвам сключените от мен завети, да завърша образование, да създам семейство и да работя. Но се чудех дали няма нещо повече, или дори нещо специално, което Господ желаше да правя. След като размишлявах в продължение на няколко месеца, се натъкнах на следния стих: „Ако пожелаеш, ти ще бъдеш средството за извършване на много добро в това поколение“ (У. и З. 11:8). Духът ми помогна да разбере, че основната цел на божествените отговорности е да благославяме другите и да вършим „много добро“.

Ще има моменти, когато ще трябва да вземаме решения в живота си, като какво да учим, какво да работим или къде да живеем, със съображението да помагаме на другите.

Едно семейство се преместило в нов град. Вместо да си потърсят дом в богат квартал, те почувствали подтик да се преместят в район със сериозни социални и икономически нужди. В продължение на години чрез тях Господ укрепвал много хора и изграждал техния район и кол.

Медицински специалист се занимавал с обичайни медицински грижи, но почувствал напътствие да отдели по един ден всяка седмица, за да предоставя безплатни такива на хора без осигуровки. Поради желанието на този мъж и съпругата му да благославят другите, Господ осигурил начин те да помагат на стотици пациенти в нужда, докато също така се грижели за голямото си семейство.

Откривайте и развивайте духовни дарби

Второ, откривайте и развивайте духовни дарби. Небесният Отец ни е дал тези дарби, за да ни помага да откриваме, изпълняваме и да се

наслаждаваме на работата, която Той има за нас.

Някои от нас се чудят: „Имам ли *някакви* дарби?“ Отново отговорът е „Да!“ „На *всеки* човек е даден дар от Духа Божий, ... та всички да имат полза от това“ (У. и З. 46:11–12, курсив добавен)⁵. Редица духовни дарби са описани в Писанията (вж. 1 Коринтяните 12:1–11, 31; Мороний 10:8–10; У. и З. 46:8–26), но има и много други⁶. Някои може да включват това да имаме състрадание, да изразяваме надежда, да разбираме добре хората, да сме добре организирани, да говорим или пишем убедително, да преподаваме ясно и да работим усърдно.

И така, как разпознаваме своите дарби? Можем да преглеждаме своята патриархална благословия, да питаме тези, които ни познават

най-добре или лично да откриваме в какво сме добри и какво ни носи радост. Най-важното е, че можем да питаме Бог (вж. Послание на Яков 1:5, У. и З. 112:10). Той познава нашите дарби, тъй като Той ни ги е дал (вж. У. и З. 46:26).

Като откриваме своите дарби, имаме отговорността да ги развиваме (вж. Матей 25:14–30). Дори Исус Христос „първоначално не получи от пълнотата, а (израстваше) от благодат към благодат“ (У. и З. 93:13).

Един млад мъж правел илюстрации, за да популяризира религиозните ценности. Любимата ми е портрет на Спасителя, като един екземпляр е закачен в дома ми. Този брат развивал и използвал своята артистична дарба. Действайки чрез него, Небесният Отец е вдъхновил други хора да бъдат по-добри последователи.

като осигуряват съвети и материална подкрепа на родители, преживяващи подобни изпитания. Господ е действал чрез тази двойка поради тяхната специална съпричастност, развита по време на изпитания.

Разчитайте на Бог

И четвърто, разчитайте на Бог. Когато се молим с вяра и с истинско намерение, Той ще ни разкрива божествените ни отговорности⁹. След като веднъж сме ги открили, Той ще ни помага да ги изпълняваме. „Всичко е присъстващо пред очите (Му)“ (У. и З. 38:2; вж. също Авраам 2:8) и в подходящите моменти Той ще ни отваря вратите, от които се нуждаем (вж. Откровението 3:8). Той дори е изпратил Своя Син Исус Христос, за да можем да разчитаме на Него за сили отвъд способностите ни (вж. Филипяните 4:13, Алма 26:12).

Един брат, който вземал управленски решения на местно ниво, получил впечатление да се кандидатира за обществена позиция. Въпреки че кампанията била нещо плашещо, той проявил вяра и събрал нужните средства, за да започне. В крайна сметка не спечелил, но почувствал, че Господ му дал напътствия и сили да повдига важни за обществото въпроси.

Една самотна майка, отглеждаща деца със забавено развитие, се съмнявала в способността си да посреще нуждите на семейството си по подходящ начин. Въпреки че било трудно, тя се чувствала укрепвана от Господ успешно да изпълнява своята най-важна мисия.

Слова на предупреждение

Докато Бог ни помага да изпълняваме своите небесни отговорности, противникът действа, за да ни разубеждава или отклонява от изпълнението със смисъл живот.

Грехът е вероятно най-големият препъникамък, в който се притъпява нашата чувствителност към Светия Дух и който ограничава достъпа ни до духовна сила. За да вършим работата, която Небесният Отец

Понякога смятаме, че нямаме никакви особено важни дарби. Един ден една обезсърчена сестра се молела: „Господи, каква е моята лична мисия?“ Той отговорил: „Забелязвай другите“. Това било духовна дарба! Оттогава тя намира радост в това да забелязва тези, които обикновено биват забравяни и чрез нея Господ е благословил много хора. Въпреки че някои духовни дарби може да не са важни според светските стандарти, те са значими за Бог и Неговото дело⁷.

Обръщайте несгодите в своя полза

Трето, обръщайте несгодите в своя полза. Нашите трудности ни помагат да откриваме и да се подготвяме за работата, която Небесният Отец има за нас. Алма обяснява: „След много горест Господ ... ме направи оръдие в ръцете Си“ (Мосия

23:10)⁸. Подобно на Спасителя, Чиято единителна жертва Го прави способен да ни подпомага (вж. Алма 7:11–12), ние можем да използваме полученото от трудностите познание, за да повдигаме, укрепваме и благославяме другите.

След като бил съкратен от работа, един изявен специалист по човешки ресурси прочел патриархалната си благословия и бил вдъхновен да създаде компания с цел да помага на други специалисти да си намират работа. (Той дори помогна и на мен да си намеря работа, когато семейството ми се върна от мисия.) Господ използвал неговите изпитания като основа за нещо, което да благославя другите, като същевременно му осигурил по-съдържателна кариера.

Бебето на една млада двойка се родило мъртво. С разбити сърца, те решили да почетат своята дъщеря,

е подготвил за нас, трябва да се стремим да бъдем чисти (вж. 3 Нефи 8:1). Живеем ли така, че да можем да бъдем оръдия в Божиите ръце?

Сатана също така се стреми да ни разсейва с по-маловажни неща. Господ предупреждава един от ранните ръководители на Църквата: „Умът ти е бил повече в земните неща, отколкото в нещата от Мен ... или в служението, за което ти си бил призван“ (У. и З. 30:2). Дали сме толкова ангажирани със земните неща, че биваме отклонявани от небесните ни отговорности?

В допълнение, Сатана ни обезсърчава с чувства, че не сме достатъчно способни. Той прави работата да изглежда твърде трудна или плашеща. Обаче ние можем да се уповаваме на Бог! Той ни обича. Той желае да имаме успехи. Той „ходи пред (нас), Той ще бъде с (нас); няма да се оттегли“ (Второзаконие 31:8, вж. също Псалми 32:8, Притчи 3:5–6, Матей 19:26, У. и З. 78:18).

Сатана може също така да ни убеждава да гледаме на своята работа като на по-маловажна от тази, възложена на другите. Всяка отговорност от Бог е важна и ще намираме удовлетворение, докато „се хвал(им) с това, което Господ (ни) е заповядал“ (Алма 29:9).

Докато Бог действа чрез нас, противникът може да ни изкушава да си приписваме заслугите за всички постижения. Обаче ние можем се стремим да бъдем смирени като Спасителя, като не търсим лична похвала, а прославяме Отца (вж. Матей 5:16, Моисей 4:2). Когато репортер се опитва да изрази признателност към Майка Тереза за мисията на живота ѝ да помага на бедните, тя отбелязва: „Това е (Божие) дело. Аз съм като ... молив в ръката Му. ... Той мисли. Той пише. Моливът не върши никаква работа. Моливът просто се оставя да бъде оръдие“¹⁰.

Заклучение

Мои възлюбени братя и сестри, каня всички вас да „предоставя(те) себе си на Бога ... като оръдия на

правдата“ (Римляните 6:13). Това означава да Му показваме, че сме готови да бъдем оръдия, да търсим Неговото напътствие и да получаваме от Неговата сила.

И винаги можем да гледаме към Исус Христос – нашият съвършен Пример. В доземния живот Небесният Отец пита: „Кого да изпратя?“

И Исус отговаря: „Ето Ме, изпрати Мен“ (Авраам 3:27, вж. също Исая 6:8).

Исус Христос приема, бил е подготвен и изпълнява Своята предопределена роля като наш Спасител и Изкупител. Той върши волята на Своя Отец (вж. Йоан 5:30, 6:38; 3 Нефи 27:13) и изпълнява Своите божествени отговорности.

Свидетелствам, че като следваме примера на Христос и се посвещаваме на Бог, ще бъдем оръдия в ръцете Му за напредъка на Неговото дело и за благославяне на другите. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Refugee Processing Center, „Admissions and Arrivals“, ireports.wrapsnet.org/Interactive-Reporting.
2. Спенсър У. Кимбъл, „The Role of Righteous Women“, *Ensign*, ноем. 1979 г., с. 102.
3. Президент Гордън Б. Хинкли ни насърчава: „Вярвайте в себе си. Вярвайте във вашата способност да вършите велики ... дела. ... Вие сте чедо на Бог с безпределни способности“ (*Учения на президентите на Църквата: Гордън Б. Хинкли*, 2016 г., с. 81).
4. Ръсел М. Неалсън, *Accomplishing the Impossible: What God Does, What We Can Do*, 2015 г., с. 147.
5. Президент Дитер Ф. Ухтдорф отбелязва: „Нашият Небесен Отец вижда истинския ни потенциал. Знае за нас неща, които не знаем за себе си. През нашия живот Той ни подтиква, за да изпълним в пълна мяра целта на сътворението си. ... Нека твърдо решим да следваме Спасителя и усърдно да работим, за да станем човека, който Бог желае да станем. Нека се вслушваме в Светия Дух и нека се подчиняваме на подтиците Му. Когато правим това, Небесният Отец ще ни открива нещата, които никога не сме знаели за себе си. Той ще осветява пътя пред нас и ще отваря очите ни, за да виждаме неизвестните за нас и може би непредполагаеми таланти“ („Поводите за съжаление и решенията за промяна“, *Лиакхона*, ноем. 2012 г., с. 23).
6. Старейшина Брус Р. Макконки обяснява:

„Духовните дарове са безкрайни по брой и необятни по разнообразие. Изброените в словото Божие са само примери за безграничния изблик на божествена благодат, която милостивият Бог дава на онези, които Го обичат и Му служат“ (*A New Witness for the Articles of Faith*, 1985 г., с. 371).

7. Старейшина Марвин Дж. Аштън учи:

„Съвсем произволно, нека споделя няколко дарове, които не винаги са явни или достойни за внимание, но които са от съществено значение. Сред тях, може да са и вашите – не толкова явни, но въпреки всичко, реални и ценни.

Нека разгледаме някои от тези не толкова очевидни дарове: дара за питане, дара за слушане, дара за чуване и следване на тихия тънък глас, дара да сме способни да плачем, дара да избягваме раздорите, дара да бъдем любезни, дара да избягваме напразните повторения, дара да търсим праведното, дара да не съдим, дара да търсим Бог за напътствие, дара да бъдем ученици, дара да се грижим за другите, дара да можем да размишляваме, дара да отправяме молитви, дара да споделяме въздействащи свидетелства и дара да получаваме Светия Дух“ („There Are Many Gifts“, *Ensign*, ноем. 1987 г., с. 20).

8. Павел също така ни напътства: „(Бог) ни утешава във всяка наша скръб, за да можем и ние да утешаваме тези, които се намират в каквато и да била скръб, с утехата, с която и ние се утешаваме от Бога“ (2 Коринтяните 1:4).

9. Старейшина Ричард Г. Скот обяснява: „(Бог) има определен план за вашия живот. На вас Той ще разкрива части от този план, като ги търсите с вяра и непрестанно послушание“ („Как да живеем добре сред нарастващо зло“, *Лиакхона*, май 2004 г., с. 102).

10. Майка Тереза, цитирана от Едуард У. Дезмънд, „Interview with Mother Teresa: A Pencil in the Hand of God“, *Time*, 4 дек. 1989 г., time.com.

От старейшина Д. Тод Кристоферсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Живият хляб, слязъл от небето

Ако копнеем да пребъдваме в Христа и Той да пребъдва в нас, тогава това, което търсим, е святост.

Ден след като Исус чудодейно нахранва 5 000 души в Галилея само с „пет ечемичени хляба и две риби“¹, Той отново говори на хората в Капернаум. Спасителят разбира, че мнозина проявяват по-голям интерес към това да бъдат нахранени отново, отколкото към Неговите учения². Затова Той се опитва да ги убеди в изключително голямата стойност на „храна(та), която трае за вечен живот, която Човешкият Син ще ви даде“³. Исус заявява:

„Аз съм хлябът на живота.

Башите ви ядоха манната в пустинята и въпреки това умряха.

Този е хлябът, който слиза от небето, за да яде някой от него и да не умре.

Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее до века; да! И хлябът, който Аз ще дам, е Моят плът, която Аз ще дам за живота на света“⁴.

Слушащите изобщо не долавят целта и смисъла на изречението от Спасителя слова, а ги приемат буквално. Реагирайки остро на идеята, те се питат: „Как може Този да ни

даде да ядем плътта Му?“⁵ Исус настоятелно продължава:

„Истина, истина ви казвам: Ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си.

Който се храни с плътта Ми и пие кръвта Ми, има вечен живот; и Аз ще го възкреса в последния ден.

Защото Моят плът е истинска храна и Моят кръв е истинско питие“⁶.

След това Той уточнява дълбокия смисъл, вложен в метафората Му:

„Който се храни с Моят плът и пие Моят кръв, той пребъдва в Мен и Аз в него.

Както живият Отец Ме е пратил и Аз живея чрез Отца, така и онзи, който се храни с Мене, ще живее чрез Мене“⁷.

И все още Неговите слушатели не проумяват за какво говори Исус, а „мнозина, ... като чува това, казаха: Тежко е това учение; кой може да го слуша? ... Поради това мнозина от учениците Му отстъпиха и не ходеха вече с Него“⁸.

Да ядем от плътта Му и да прием от кръвта Му е поразителен израз, показващ колко е важно да се стремим Спасителят да бъде съществена част от живота ни, от самата ни същност, за да бъдем едно цяло. Как да правим това?

Най-напред, ние трябва да разбираме, че като жертва Своята плът и кръв, Исус извършва Единение за греховете ни и преодолява както физическата, така и духовната смърт⁹. От това става ясно, че ние ядем от плътта Му и прием от кръвта Му, когато получаваме от Него силата и благословиите на Неговото Единение.

Учението на Христос изразява какво трябва да правим, за да получаваме единителната благодат. А именно: да вярваме на и във Христос, да се покаем и да бъдем кръстени, да получим дара на Светия Дух „и тогава идва опрощението на греховете (ни) чрез огън и чрез Светия Дух“¹⁰. Това е портата, достъпът ни до единителната благодат на Спасителя и до правата и тясна пътека, водеща към Неговото царство.

„Затова, ако бързате напред (по тази пътека), угощавайки със словото Христово и устоите до края,

ето, така казва Отец: Вие ще имате вечен живот.

... Ето, това е учението на Христа, и е единственото и истинско учение на Отца, и на Сина, и на Светия Дух, Които са един Бог без край¹¹.

Символизъмът на причастието на Господната вечеря е нещо красиво за съзерцаване. Хлябът и водата представляват плътта и кръвта на Онзи, Който е Хлябът на живота и Живата вода¹², трогателно напомняйки ни за цената, която Той е платил, за да ни изкупи. Докато хлябът бива разчупван, ние си спомняме за разкъсаната плът на Спасителя. Старейшина Далин Х. Оукс веднъж отбелязва, че „тъй като е разчупено и разкъсано, всяко парче хляб е уникално точно както са уникални хората, които вземат от него. Всички се покаяваме за различни грехове. Всички имаме различни нужди, които да бъдат укрепвани чрез Единението на Господ Исус Христос, за Когото си спомняме чрез този обред“¹³. Докато прием от водата, ние размишляваме за пролятата от Спасителя кръв в Гетсиманската градина и на кръста и за нейната осветяващата сила¹⁴. Знаейки, че „нищо нечисто не може да влезе в Неговото царство“, ние вземаме решение да бъдем сред „онези, които са очистили одеждите си в кръв(та) (на Спасителя), поради тяхната вяра и покаяние за всичките им грехове и верността им до края“¹⁵.

Говорих за това да получаваме от единителната благодат на Спасителя, която да ни очисти и да заличава греховете в нас и техните следи. Но, образно казано, това да ядем Неговата плът и да прием от Неговата кръв има допълнително значение, което е да усвояваме качествата и характера на Христос, да отхвърляме естествения човек и да се превръщаме в светии „чрез Единението на Господа Христа“¹⁶. Като вземаме от хляба и водата на причастието всяка седмица, ще ни е от полза да се замисляме колко отдадено и цялостно трябва да превръщаме в част от същността си Неговите характер и образец за

безгрешен живот. Исус нямаше да може да извърши Единение за греховете на другите, ако Той Самият не беше безгрешен. И тъй като правосъдието е нямало право над Него, Той е бил способен да предложи Себе Си вместо нас, за да задоволи изискванията на правосъдието и след това да покаже милост. Като си спомняме Неговата Единителна жертва и я почитаме, ние трябва да размишляваме върху безгрешния Му живот.

Това изисква усърдно да полагаме усилия да изпълняваме своята част. Не може самодоволно да оставаме такива, каквито сме, а трябва непрестанно да вървим напред към „мярката на ръста на Христовата пълнота“¹⁷. Подобно на бащата на цар Ламоний в Книгата на Мормон, ние трябва да желаем да се откажем от всичките си грехове¹⁸ и да се съсредоточаваме върху нещата, които Господ очаква от нас, поотделно и заедно.

Неотдавна един приятел ми разказа за преживяване, което имал, докато служел като президент на мисия.

Претърпял операция, която наложила няколко седмици възстановителен период. Докато се възстановявал, той посветил време на изучаване на Писанията. Един следобед, докато размишлявал върху словата на Спасителя в 27-ма глава на 3 Нефи, той задрямал. След това разказва:

„Сънувах, че гледам много ярък, всеобхватен преглед на живота си. Показани ми бяха моите грехове, лоши избори, моментите, ... когато не съм проявявал търпение към хората, както и добрите неща, които бях пропускал да казвам или правя. ... Само за няколко минути ми бе показан подробен преглед на моя живот, а сякаш това отне много повече време. Събудих се стреснат и ... моментално паднах на колена до леглото си и започнах да се моля, просейки опрощение и изивайки чувствата на сърцето си така, както никога преди.

Преди съня, не осъзнавах, че се нуждаех така отчаяно от покаяние. Грешките и слабостите ми изведнъж

станаха така болезнено видни за мен, че изглеждаше сякаш пропастта между човека, който бях, и светостта и добрината на Бог бе широка милиони километри. В молитвата си през онзи следобед с цялата искреност на сърцето си изразих дълбоката си благодарност към Небесния Отец и Спасителя за това, което бяха сторили за мен и за скъпите за мен взаимоотношения с моята съпруга и деца. Докато бях на колене, аз усетих и Божията любов и осезаема милост, въпреки че се чувствах така недостоен. ...

Мога да кажа, че не съм същият човек оттогава насетне. ... Сърцето ми се промени. ... Случилото се ме накара да развия по-голямо състрадание към другите и по-голяма способност да обичам, придружени от настойчивото чувство, че е важно да проповядвам Евангелието. ... Можех да разбера, както никога преди, посланието на вяра, надежда и дара на покаянието, което откриваме в Книгата на Мормон¹⁹.

Важното е да се отбележи, че това ярко откровение за греховете и недостатъците на този добър човек, не го обезсърчило или довело до отчаяние. Да, той бил потресен и се разкайвал. Почувствал дълбоко нуждата си от покаяние. Той се смирил и при все това изпитвал благодарност, мир и надежда, истинска надежда,

заради Исус Христос – „живият хляб, ... слязъл от небето“²⁰.

Приятелят ми говори за пропастта, която усетил в съня си между състоянието му в онзи момент на живота му и светостта на Бог. *Святост* е правилната дума. Да ядем от плътта и да пием от кръвта на Христос означава да се стремим към святост. Бог заповядва: „Бъдете святи, понеже Аз съм свят“²¹.

Енох ни съветва: „Учи децата си на това, че всички човеци, навсякъде, трябва да се покаят или по никакъв начин не могат да наследят царството Божие, защото нищо нечисто не може да пребивава там или да живее в присъствието Му; защото на езика на Адам Неговото име е Свят Човек, а името на Неговия Единороден е Синът Човешки, тъкмо Исус Христос“²². Като момче се чудех защо в Новия завет Исус често е наричан (и дори Сам нарича Себе Си) Синът Човешки, когато реално Той е Божий Син, но думите на Енох дават ясно да се разбере, че всъщност това е израз на Неговата божественост и святост, че Той е Синът на Светия Човек, Бог Отец.

Ако копнеем да пребъдваме в Христа и Той да пребъдва в нас²³, тогава това, което търсим, е святост, и в тяло и в дух²⁴. Търсим я в храма, върху който е изписано „Свят на Господа“. Търсим я в брака си, в нашето

семейство и дом. Търсим я всяка седмица, като се наслаждаваме на Господния свят ден²⁵. Търсим я дори и в дребните неща от ежедневието: нашето общуване, облекло и мисли. Както заявява президент Томас С. Монсън: „Ние сме краен продукт на всичко, което четем, гледаме, слушаме и мислим“²⁶. Търсим святост, като носим кръста си всеки ден²⁷.

Сестра Керъл Ф. Макконки отбелязва: „Осъзнаваме, че има много изпитания, изкушения и трудности, които могат да ни отдалечат от това, което е добродетелно или достойно за похвала в Божиите очи. Но нашите преживявания в земния живот ни дават възможности да избираме светостта. Най-често жертвите, които правим, за да спазваме сключените завети, ни пречистват и освещават“²⁸. Към „жертвите, които правим“ бих добавил извършваната от нас служба.

Знаем, че „когато (сме) в служба на ближните си, (ние сме) само в служба на (нашия) Бог“²⁹. И Господ ни напомня, че подобен вид служба е в основата на Неговия живот и характер: „Защото наистина Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина“³⁰. Президент Марион Г. Ромни мъдро обяснява: „Службата не е нещо, което изтърпяваме на тази земя, за да заслужим правото да живеем в селестиялното царство. Службата е самата същност на възвисения живот в селестиялното царство“³¹.

Захария пророкува, че в деня на Хилядолетното царуване на Господ дори и на звънците на конете ще има надпис: „Посветен на Господа“³². С това знание, пионерите-светии от долините добавят като подсещане „Свят на Господа“ на неща, които на пръв поглед са прости и обикновени, както и към неща, по-пряко свързани с религиозни обичаи. Този надпис се намира върху чаши и подноси за причастие, отпечатван е върху сертификати за ръкополагане на Седемдесетте, също и на плаката на Обществото за взаимопомощ. Надписът „Свят на Господа“ също се е появявал и на витрините на

магазина на Кооперативната търговска институция на Сион. Също е бил срещан на главата на чук и на барабан. „Свят на Господа“ е изписано върху металните дръжки на вратите в дома на президент Бригъм Йънг. Тези напомнания за святост на явно необикновени и неочаквани места може да изглеждат неуместни, но те показват колко дълбока и постоянна трябва да бъде нашата отдаденост на светостта.

Като приемаме от плътта на Спасителя и пием от кръвта Му, ние обещаваме да премахваме от живота си всяко нещо, което противоречи на Христовия характер, както и да превръщаме Неговите качества в наши собствени. Това е по-всеобхватното значение на покаянието – не само да се отвърщаме от минали грехове, но и да „(обръщаме) сърцето и волята си към Бог“³³, вървейки напред. Подобно на съня-откровение на моя приятел, Бог ще ни показва нашите недостатъци и несъвършенства, но и ще ни помага да превръщаме слабостта си в силни страни³⁴. Ако искрено се питаме: „Какво още не ми достига?“³⁵, Той не ще ни оставя да гадаем, а с обич ще отговаря, за да бъдем щастливи. И ще ни дава надежда.

Начинанието изисква много усилия и би било ужасно обезсърчително,

ако в стремежа си към святост бяхме сами. Славната истина е, че не сме сами. Разполагаме с Божията любов, благодатта Христова, утехата и напътствието на Светия Дух, а също и спътничеството и насърчителната подкрепа на други светии от Христовата Църква. Нека не се задоволяваме със своето настоящо състояние, но и нека не се обезсърчаваме. Както ни увещават простичките, но разумни думи на един химн:

*„Отделяйте време да бъдете свети,
светът се е разбързал;
прекарвайте много време в тайно
с Исус насаме.
Като гледате към Исус, като Него
ще станете вие
и приятелите ви ще виждат Него
в постъпките ви“*³⁶.

Свидетелствам за Исус Христос, „живият хляб, който слязъл от небото“³⁷ и че „който се храни с плътта (Му) и пие кръвта (Му), има вечен живот“³⁸, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Йоан 6:9.
2. Вж. Йоан 6:26.
3. Йоан 6:27.
4. Йоан 6:48–51.
5. Йоан 6:52.
6. Йоан 6:53–55.
7. Йоан 6:56–57.

8. Йоан 6:60, 66. В този случай Спасителят пита Своите дванадесет апостоли: „Да не искате и вие да си отидете?“ (Йоан 6:67) Говорейки от името на Дванадесетте, с непоколебима вяра Петър отговаря: „Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот и ние вярваме и знаем, че Ти си Христос, Син на живия Бог“ (Йоан 6:68–69). Не знам дали в онзи момент Петър и братята му са разбирали преподаваното от Господ по-добре от учениците, които в последствие отстъпват и не ходят вече с Учителя, но Петър е знаел чрез сигурно свидетелство от Духа, че Исус е Христос, Синът на живия Бог (вж. също Матей 16:15–17) и че спасението не може да бъде намерено никъде другаде. Поради тази причина той бил напълно решен да следва Исус при всички обстоятелства. Ако се появят въпроси, те могли да бъдат разрешавани постепенно, но той нямало да отстъпи от верността си към Сина Божий – като така дава чудесен пример за всички нас.

9. Вж. Лука 22:44; Евреите 13:12; Мосия 3:7, 15:7–8; Алма 7:13; Учение и завети 19:18, 38:4, 45:4–5.
10. 2 Нефи 31:17.
11. 2 Нефи 31:20–21.
12. Вж. Йоан 4:10.
13. Далин Х. Оукс, „Introductory Message“ (обръщение на семинар за новопризовани президенти на мисия, 25 Юни 2017 г.), с. 2.
14. Вж. Моисей 6:60.
15. 3 Нефи 27:19, вж. също Мороний 10:32–33.
16. Мосия 3:19.
17. Ефесяните 4:13.
18. Вж. Алма 22:18.
19. Лична кореспонденция.
20. Йоан 6:51.
21. 1 Петър 1:16.
22. Моисей 6:57.
23. Вж. Йоан 6:56.
24. Вж. Римляните 12:1.
25. Вж. Исая 58:13.
26. *Teachings of Thomas S. Monson*, съст. Лин Ф. Канегейтър, 2011 г., с. 267.
27. Преводът на Джозеф Смит, Матей 16:25–26 (в Ръководство към Писанията); Лука 9:23, 14:27–30; Joseph Smith Translation, Luke 14:27–28 (в Luke 14:27, бележка под линия b); Joseph Smith Translation, Luke 14:31 (в Luke 14:30, бележка под линия a).
28. Керъл Ф. Макконки, „Красотата на светостта“, *Лиахона*, май 2017 г., с. 10.
29. Мосия 2:17.
30. Мосия 10:45; вж. също Алма 34:28.
31. Марион Г. Ромни, „The Celestial Nature of Self-Reliance“, *Liahona*, март 2009 г., с. 19.
32. Захария 14:20.
33. Ръководство към Писанията, „Покайвам се, покаяние“.
34. Вж. Етер 12:27.
35. Матей 19:20.
36. William D. Longstaff, „Take Time to Be Holy“, *The United Methodist Hymnal* (1989 г.), № 395.
37. Йоан 6:51.
38. Йоан 6:54.

От старейшина Джефри Р. Холанд
От Кворума на дванадесетте апостоли

И така, бъдете съвършени – накрая

Ако постоянстваме, някога във вечността нашето пречистване ще бъде завършено и цялостно.

Писанията са написани, за да ни благославят и насърчават и те със сигурност правят това. Благодарим на небесата за всяка глава и всеки стих, които са ни дадени. Но забелязали ли сте как от време на време някой стих изглежда ни напомня, че *нещо* не ни достига? Например Проповедта на планината започва с успокояващите, деликатни блаженства, но в следващите стихове ни се казва – редом с други неща – не само да не убиваме, но и да не се гневим. Казва ни се не само да не прелюбодействаме, но и да нямаме нечисти помисли. А на тези, които я поискат, трябва да дадем не само ризата, но и връхната си дреха. Трябва да обичаме неприятелите си, да благославяме тези, които ни проклинат и да правим добро на тези, които ни мразят¹.

Ако изучавахте тези стихове някоя сутрин и до този момент още не сте си помислили, че няма да изкарате чак толкова добри оценки във вашия „евангелски бележник“, последната заповед със сигурност ще ви накара да мислите така: „Бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият Небесен Отец“².

С това заключително повеление ни се иска да се върнем в леглото и да се завием през глава. Тези селестииални цели ни изглеждат непостижими. Но въпреки това знаем, че Господ никога няма да ни даде заповед, за която знае, че няма да можем да спазваме. Сега нека видим накъде ни води тази обръкваща дилема.

В Църквата чувам мнозина, които се борят със следната мисъл: „Просто не ме бива достатъчно“. „Толкова много не ми достига“. „Никога няма

да свърша всичко необходимо“. Чувам го от младежи. Чувам го от мисионери. Чувам го от новопокръстени. Чувам го от хора, които цял живот са били членове. Една мъдра сестра-светия от последните дни, Дарла Айзъксън, прави следното наблюдение: Сатана някак е успял да направи заветите и заповедите да изглеждат като проклятие и осъждане. За някои той е превърнал идеалите и вдъхновението на Евангелието в самоомраза и окаяност³.

Това, което сега казвам, по никакъв начин не отхвърля или омаловажава каквато и да била заповед, която Бог някога ни е давал. Вярвам в Неговото съвършенство и знам, че ние сме Негови духовни синове и дъщери с божествен потенциал да станем като Него. Също така знам, че като Божии чеда, ние не трябва да се самоунижаваме или самонаказваме, сякаш като правим това, някак ще се превърнем в човека, който Бог желае да станем. Не! С нестихващо желание в сърцата си да се покаяваме и да ставаме все по-праведни, се надявам да се усъвършенстваме по начини, които не включват язва или анорексия, депресия или самоунищожаване на самочувствието. *Не това* желае Исус за децата от Неделното училище или всеки друг, който чистосърдечно пее „Като Исус аз да бъда“⁴.

За да разгледаме този въпрос в контекст, нека напомня на всички ни, че живеем в един паднал свят и засега сме паднали хора. В момента се намираме в едно *телестииално* царство – това се пише с *t*, а не със *s*. Както учи президент Ръсел М. Нелсън, тук в смъртността, съвършенството е все още „неуредено и предстоящо“⁵.

Затова вярвам, че Исус не е имал за цел Неговата проповед по този въпрос да бъде словесен чук, с който да ни бие за нашите несъвършенства и неуспехи. Не, вярвам, че Той е искал тя да бъде изложение за същността на Бог Вечния Отец и какво можем да постигнем с Него във вечността. При всички случаи, с моите много несъвършенства, съм

благодарен да знам, че поне Бог е свършен – като поне Той например е способен да обича враговете си, заради „естествения човек“⁶ в нас, тъй като вие и аз понякога ставаме такъв враг. Колко съм благодарен, че поне Бог може да благославя онези, които Му правят пакост, защото, без да искаме, *всички* ние понякога Му причиняваме това. Благодарен съм, че Бог е милостив и миротворец, защото аз се нуждая от милост и светът има нужда от мир. Разбира се, всичко, което казваме за добродетелите на Отца, се отнася и за Неговия Единороден Син, Който е живял, умрял и постигнал същото свършенство.

Бързам да кажа, че съсредоточаването по-скоро върху постиженията на Отца и Сина, а не върху нашите провали, не ни дава никакво право да оправдаваме недисциплиниран живот или понижаване на нашите стандарти. Не, Евангелието е било проповядвано „с цел да се усвършенстват светиите, докато всички достигнем ... мярката на ръста на Христовата пълнота“⁷. Само предлагам, че поне една от целите на някой стих, притча или заповед е да ни напомни колко славна наистина е „мярката на Христовата пълнота“,⁸ като вдъхновява в нас по-дълбока обич и възхищение към Христос и по-силно желание да бъдем като Него.

„Да, елате в Христа и станете свършени в Него ... – умолява Мороний – и ако ... заобичате Бога с цялата си мощ, ум и сила, тогава ... ще може да бъдете свършени в Христа чрез Неговата благодат“⁹. Нашата единствена надежда за истинско свършенство е да го получим като дар от небесата – не можем да го „спечелим“. Така даровете на Христос ни предлагат не само спасение от скръбта, греха и смъртта, но също и спасение от нашата постоянна самокритика.

Нека използвам една от притчите на Спасителя, за да кажа това по малко по-различен начин. Един слуга имал дълг към своя цар в размер на 10 000 таланта. Като чул молбата на слугата за гърпение и милост,

„Господарят на този слуга, понеже го съжали, ... му опрости заема“. Но след това този същият слуга не пожелал да прости на свой съслужител, който му дължал 100 динария. Като чул това, царят попитал този, на когото опростил дълга: „Не трябваше ли и ти да се смлиш над съслужителя си, както и аз се смлих над теб?“¹⁰

Учените са на различно мнение относно споменатите тук парични стойности, но ако опростим нещата и допуснем – и простете ми американските парични означения – че по-малката сума от 100 динария е 100 долара в наше време, тогава така щедро опростените 10 хиляди таланта биха се равнявали на 1 милиард долара – или дори повече!

За личен дълг, това е една астрономическа цифра – напълно необхватна за разума ни. (Никой не може да изхарчи толкова много!) Но за целта на тази притча, тя *трябва* да

бъде необхватна, тя *трябва* да бъде отвъд способността ни да разберем, да не говорим за способността ни да се издължим. Това е така, защото това не е разказ за двама спорещи слуги в Новия завет. Това е разказ за нас, падналото човешко семейство, всички нас – смъртните длъжници, прегрешители и затворници. Всеки един от нас е длъжник и присъдата за това е затвор. И всички щяхме да останем в плен, ако не беше благодатта на един Цар, Който ни освобождава, само защото ни обича и изпитва „състрадание към нас“¹¹.

В тази притча Исус използва безмерна сума, защото Неговото Единение е безмерен дар, даден на непонятна за нас цена. Струва ми се, че това е поне част от значението на повелята на Исус да бъдем свършени. Може да не сме способни все още да покажем свършенството от 10 000 таланта, постигнато от

надежда за бъдещето или възможността за божественост. Ако постоянствата, някога във вечността нашето пречистване ще бъде завършено – което е в значението на думата *съвършенство* в Новия завет¹⁴.

Свидетелствам за тази величествена съдба, която ни се предоставя чрез Евангелието на Исус Христос, Който Сам е продължавал „от благодат към благодат“¹⁵, докато получил в Своето безсмъртие¹⁶ една съвършена пълнота от селестиална слава¹⁷. Свидетелствам, че в този и всеки час Той, с белязани от гвоздеи длани, отправя към нас същата тази благодат, като ни поддържа, насърчава и не се отказва от нас, докато един ден не се завърнем у дома и бъдем приети в обятията на нашите Небесни Родители. За този съвършен момент аз продължавам да полагам усилия, колкото и несръчни да са те. За този съвършен дар продължавам да благодаря, колкото и недостатъчно да е това. Правя това в самото име на Съвършения, на Този, Който никога не е бил несръчен и недостатъчен, но Който обича всички ни, именно Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Матей 5:1–47.
2. Матей 5:48.
3. Вж. Дарла Исаксън, „Satan’s Counterfeit Gospel of Perfectionism“, *Meridian Magazine*, 1 юни 2016 г., ldsmag.com.
4. „Да бъда като Исус“, *Сборник детски песни*, с. 40–41.
5. Вж. Ръсел М. Нелсън, „Perfection Pending“, *Ensign*, ноем. 1995 г., с. 86–88.
6. Мосия 3:19.
7. Ефесяните 4:12–13.
8. Ефесяните 4:13.
9. Мороний 10:32, курсив добавен.
10. Вж. Матей 18:24–33.
11. Учение и завети 121:4.
12. Вж. Джоана Бенсън и Лара Джаксън, „Nobody’s Perfect: A Look at Toxic Perfectionism and Depression“, *Millennial Star*, 21 март 2013 г., millennialstar.org.
13. „The New Way“, „Leo Tolstoy: Spiritual Writings“, избр. от Чарлз Е. Мур, 2006 г., с. 81–82.
14. За подробно разглеждане на значението на гръцката дума *съвършен* („teleios“), използвана в Новия Завет, вж. речта на президент Ръсел М. Нелсън на обща конференция от октомври 1995 г. „Perfection Pending“ (*Ensign*, ноем. 1995 г., с. 86–87).
15. Учение и завети 93:13.
16. Вж. Лука 13:32.
17. Вж. Учение и завети 93:13.

Отца и Сина, но за Тях не е твърде много да ни поканят да бъдем малко по-подобни на Бог в малките неща, да говорим и действаме, да обичаме и прощаваме, да се покаяваме и усъвършенстваме поне на ниво от 100 динария на съвършенство, което е съвсем в рамките на нашите способности.

Мои братя и сестри, освен Исус, на започнатото от нас земно пътуване не е имало безупречни представления, затова в смъртността нека се стремим към постоянно подобрене, без да ни завладява така наречения от учените „токсичен перфекционизъм“¹². Трябва да избягваме именно това очакване към себе си, другите и бих добавил хората, призовани да служат в Църквата – което за светиите от последните дни означава *всички, защото всички сме призвани да служим някъде*.

С подобна мисъл Лев Толстой разказва за свещеник, който бил критикуван от член на паството си за това, че не живее толкова отдадено, колкото трябвало; в резултат критикът заключил, че проповядваните от грешащия свещеник принципи също били погрешни.

В отговор на тази критика, свещеникът казва: „Погледни живота ми сега и го сравни с предишния ми живот. Ще видиш, че полагам усилия да прилагам проповядваната от мен истина“. Неспособен да живее според високите идеали, които преподавал, свещеникът признава своя провал. Но призовава:

„Нападай мен, (щом искаш,) и аз правя това, ... а не следвания от мен път. ... Ако пътя знам, но се клатушкам по него, той да не е неправилен, защото залитам насам-натам?

... Не ликувай: „Гледай го! ... Пълзи към тресавището!“ Не злорадствай, а ... помагай (на всеки, който се опитва да върви по пътя към Бог)“¹³.

Братя и сестри, всеки от нас желае да води живот, по-подобен на Христовия от този, който често успяваме да живеем. Ако приемаме това честно и полагаме усилия да се усъвършенстваме, ние сме не лицемери, а хора. Нека отказваме да позволяваме на смъртните ни безразсъдства и неизбежните слабости дори на най-добрите мъже и жени около нас да ни карат да бъдем горчиво скептични към истините на Евангелието, истинността на Църквата, нашата

Представен от президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото президентство

Вотът на подкрепа за църковните служители

Братя и сестри, сега ще ви представя висшите ръководители, областните седемдесетници и Общите президентства на помощните организации за вашия вот на подкрепа.

Предложено е да подкрепим Томас Спенсър Монсън като пророк, гледач, откровител и президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни; Хенри Бениън Айринг като първи съветник

в Първото президентство и Дитер Фридрих Ухтдорф като втори съветник в Първото президентство.

Тези, които са „за“, могат да го покажат.

Които са против, ако има такива, могат да го покажат.

Предложено е да подкрепим Ръсел Марион Нелсън като президент на Кворума на дванадесетте апостоли и следните като членове на този кворум: Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън, Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън и Дейл Г. Ренлънд.

Тези, които са „за“, моля да го покажат.

Ако има „против“, могат да го покажат със същия знак.

Предложено е да подкрепим съветниците в Първото президентство и членовете на Кворума на дванадесетте апостоли като пророци, гледачи и откровители.

Всички, които са „за“, моля да го покажат.

Които са „против“, ако има такива, да го покажат със същия знак.

Старейшини Доналд Л. Халстром и Ричард Дж. Мейнс са освободени от службата им като членове на Президентството на седемдесетте.

Всички, които желаят да изразят благодарност към тези братя за тяхната служба, могат да го направят с вдигане на ръка.

Предложено е да подкрепим старейшини Хуан А. Уседа и Патрик Кийрън, които са призовани да служат като членове на Президентството на седемдесетте.

Онези, които желаят да подкрепят тези братя в новите им задължения, моля да го покажат.

Ако има „против“, могат да го покажат със същия знак.

Предложено е да освободим с благодарност за отдадената им служба старейшини Стенли Г. Елис, Лари Л. Лорънс и У. Крейг Зуик като висши ръководители от

Седемдесетте и да ги обявим за почетни седемдесетници.

Всички, които желаят да се присъединят към нас в израз на благодарност към тези братя за тяхната изключителна служба, моля да го покажат.

Предложено е да освободим следните като областни седемдесетници: Педро У. Адуру, Детлеф Х. Адлер, Анхел Х. Аларкон, Уинсор Балдерама, Кристофър Чарлз, Робърт М. Кол, Джийн Р. Чидъстър, Ралф Л. Дюзнъп, Анхел А. Дуарте, Питър Ф. Ивънз, Франсиско Д. Н. Гранха, Юрий А. Гушчин, Клифърд Т. Хърбъртсън, Аниефиок Удо Инъон, Луис М. Леал, Алехандро Лопес, Л. ДжийнКлод Мабайа, Деклан О. Маду, Александър Т. Местър, Джаред Р. Окампо, Андрю М. О'Райърдън, Хесус А. Орtiz, Авенир В. Пахаро, Сию Хонг Пон, Роберт С. Рийн, Хорхе Луис Ромеу, Хорхе Л. Салдивар, Сиро Шмайл, Алин Спанаус, Моронай Б. Торган, Стивън А. Торонто и Рикардо Валадарес.

Тези, които искат да се присъединят към нас в израз на благодарност за тяхната отлична служба, моля да го покажат.

Предложено е да подкрепим Торбен Енгберг да служи като областен седемдесетник.

Всички, които са „за“, моля да го покажат.

Против, ако има такива.

Предложено е да подкрепим останалите висши ръководители, областните седемдесетници и Общите президентства на помощните организации в сегашния им състав.

Всички, които са „за“, моля да го покажат.

Които са „против“, ако има такива, да го покажат със същия знак.

Онези, които изразиха несъгласие с някои от предложенията, следва да се свържат със своя президент на кол.

Братя и сестри, ние сме благодарни за вашата постоянна вяра и молитви за ръководителите на Църквата. ■

От старейшина Гари Е. Стивънсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Духовни затъмнения

Не позволявайте на разсейващите неща от живота да засенчат небесната светлина.

На 21 август тази година две редки събития привлякоха вниманието на хората по света. Първото беше честването на 90-годишнината на нашия обичан пророк президент Томас С. Монсън. По това време работех в област Пасифик и бях развълнуван от факта, че светиите в Австралия, Вануату, Нова Зеландия и Френска Полинезия не само знаеха за неговия личен празник, но се и радваха да го честват. Радвах се да бъда част от техния искрен израз на вяра и любов към този велик човек. Голямо вдъхновение е да се види връзката, която светиите от последни дни имат със своя пророк.

Разбира се, президент Монсън, знаейки, че хората ще искат да го поздравят за рождения ден, описва идеалния подарък: „Намерете някого, който преминава през трудности, който е болен или самотен и направете нещо за него. Това е всичко, което искам“¹. Президент Монсън, ние ви обичаме и подкрепяме.

Слънчево затъмнение

Другото рядко небесно събитие, което се случи на същия ден и плени милиони по света, беше пълното слънчево затъмнение. За пръв път от 99 години насам подобно затъмнение бе видимо в целите Съединени щати². Виждали ли сте някога слънчево затъмнение? Може би бих могъл да го опиша по-подробно.

Пълно слънчево затъмнение се получава, когато Луната застане между Земята и Слънцето, почти изцяло скривайки светлината от слънцето³. Удивява ме самият факт, че това може да се случи. Ако си представите, че Слънцето е с размер на обикновена гума за велосипед, в сравнение с него Луната би била като съвсем малко камъче.

Как е възможно самият източник на топлина, светлина и живот да може да бъде толкова засенчен

от нещо така незначително в сравнение?

Въпреки че Слънцето е 400 пъти по-голямо от Луната, то е и 400 пъти по-далеч от Земята⁴. От Земята геометрично изглежда сякаш Слънцето и Луната са еднакви по размер. Когато двете тела се подредят по точно определен начин, изглежда сякаш Луната закрива цялото Слънце. Приятели и членове на семейството ми, които бяха в район с пълно затъмнение, описаха как светлината отстъпила място на мрака, звездите се появили и птиците спрели да пеят. Въздухът станал хладен, тъй като при затъмнение температурата може да спадне с повече от 11 градуса по Целзий⁵.

Те описват чувството на удивление, учудване и дори на притеснение, тъй като знаели, че затъмнението крие определени опасности. Всички те обаче взели мерки за предпазване от трайно увреждане на очите или от временно заслепяване, докато се гледа затъмнението. Било възможно да са в безопасност, тъй като носели очила със специални стъкла с филтри, които предпазват очите от всички възможни увреждания.

Аналогията

Както мъничката Луна може да засенчва величественото Слънце, възпирайки неговата светлина и топлина, *духовните* затъмнения се появяват, когато позволяваме на дребните и неприятни препятствия – тези, които срещаме всеки ден, – да ни разсейват дотолкова, че да ограничават интензивността, яркостта и топлината на светлината на Исус Христос и Неговото Евангелие.

Старейшина Нийл А. Максвел доразвива тази аналогия, като казва: „Дори нещо толкова малко като човешкия палец, когато се държи много близо до окото, може да му пречи да вижда голямото слънце. И все пак слънцето си остава там. Човек сам си ограничава възможността да вижда. Когато доближаваме другите неща прекалено близо, поставяйки ги на

първо място, ние замъгляваме своя поглед към небесата“⁶.

Ясно е, че никой от нас не желае съзнателно да замъглява своя поглед към небесата или да допуска духовни затъмнения в живота си. Нека споделя някои мисли, които могат да ни помагат да се пазим от духовни затъмнения така, че те да не водят до трайни духовни последици.

Евангелски очила: запазват евангелската перспектива

Помните ли моето описание на специалните очила, използвани за предпазване на наблюдаващите слънчево затъмнение от увреждане на очите или дори ослепяване? Гледането на духовно затъмнение през предпазващите и намаляващи вредното влияние стъкла на Духа осигурява евангелска перспектива, която ни предпазва от духовна слепота.

Нека разгледаме няколко примера. Със словата на пророците в сърцата си и Светия Дух за наш съветник можем да гледаме частично засенчената небесна светлина през „евангелски очила“, без да бъдем засегнати от духовните затъмнения.

И така, как си слагаме евангелските очила? Ето няколко примера: Евангелските очила ни подсказват, че Господ желае да вземем от причастието всяка седмица, а също така, че Той иска да изучаваме Писанията и да се молим ежедневно. Също ни подсказват, че Сатана ще ни изкушава да не вършим тези неща. Знаем, че неговият план цели да ни отнеме свободата на избор чрез разсейващи фактори и светски изкушения. Дори в дните на Йов, вероятно е имало някои хора, които изпитват духовни затъмнения, описани така: „Денем посрещат тъмнина и по плаadne ходят пипнешком, както нощем“⁷.

Братя и сестри, когато говорим за това да гледаме през „евангелски очила“, моля разберете, че не предлагам да отричаме или да не обсъждаме трудностите, които имаме в света, или да вървим напред блажено невежи за капаните и злото, които противникът поставя на пътя ни. Не казвам да си слагаме капаци на очите, а точно обратното. Предлагам да гледаме на трудностите през призмата на Евангелието. Старейшина Далин Х. Оукс отбелязва, че „да гледаме в перспектива е способността да виждаме всички части от съответната информация в значима взаимовръзка“⁸. Евангелската перспектива разширява нашия поглед до вечни хоризонти.

Когато си слагате „евангелските очила“, виждате по-ясно, можете да се съсредоточавате и да получавате разбиране как да мислите за своите приоритети, проблеми, изкушения и дори за своите грешки. Ще виждате по-ярка светлина, която не сте можели да виждате без тях.

По ирония на съдбата, не само лошите неща могат да поразят духовно затъмнение в живота ни. Често позитивни или достойни за възхищение начинания, на които посвещаваме себе си, могат да ни ангажират дотолкова, че да засенчват светлината на Евангелието и да водят до мрак. Тези опасности или разсейващи неща могат да включват образование и благополучие, сила

и влияние, амбиции, даже таланти и дарове.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф учи, че „всяка добродетел, когато се прекали с нея, може да се превърне в порок. ... Идва момент, в който километричните камъни на постиженията се превръщат във воденични камъни, а амбициите – в тежест на врата“⁹.

Позволете ми да споделя по-подробно примери за неща, които могат да се превръщат в катализатори за избягване на собствените ни духовни затъмнения.

Социални медии

Преди няколко месеца говорих на конференция за жените в УБИ¹⁰. Описах как технологиите, включително социалните медии, улесняват разпространяването на „знанието за Спасителя ... над всеки народ, племе, език и люде“¹¹. Тези технологии включват интернет страниците на Църквата LDS.org и Mormon.org; мобилните приложения като Евангелска библиотека, Mormon Channel, LDS Инструменти и Family Tree; социалните мрежи Facebook, Instagram, Twitter и Pinterest. Тези платформи са генерирани стотици милиони харесвания, споделяния, прегледи, Twitter съобщения и отбелязвания и се превръщат във въздействащ и ефикасен начин за споделяне на Евангелието със семейство, приятели и познати.

Въпреки всичките предимства и многобройните подходящи начини за използване на тези технологии, има и известни рискове, свързани с прекомерната ни ангажираност с тях, тъй като тя може да поражда духовни затъмнения и да възпира яркостта и топлината на Евангелието.

Използването на социални медии, мобилни приложения и игри може да отнема прекалено много от времето ни и да ограничава общуването ни лице в лице. Тази липса на лично общуване може да се отразява на браковете, да замества ценни духовни навици и да потиска развиването на социални умения, особено сред младежите.

Две допълнителни опасности, свързани със социалните медии, са идеализираната реалност и изтощителните сравнения.

Много (ако не и повечето) от снимките в социалните медии сякаш изобразяват живота в най-добрата му светлина, често по нереалистичен начин. Всички сме виждали красиви изображения на обзавеждане, прекрасни ваканционни места, селфита с усмивки, изискано приготвена храна и снимки на сякаш недостижимо добре изглеждащи тела.

Тук например има снимка, която бихте видели на нечий профил в социалните мрежи. Обаче тя не представя *пълна* картина на това, което в *действителност* се случва в живота.

Това да сравняваме собственото си сякаш обикновено съществуване

с добре обработения, съвършено нагласен живот на другите, както е представен в социалните медии, може да поражда чувства на обезсърчение, завист и дори усещане за провал.

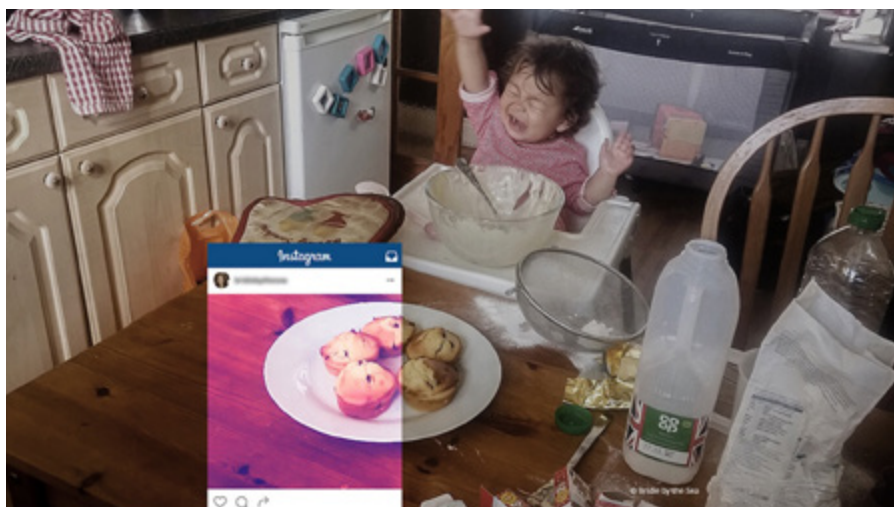
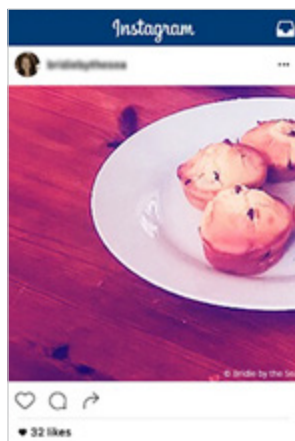
Една жена, която споделяла на стената си многократно, може би леко на шега казва: „Какъв е смисълът да си щастлив, ако не публикуваш, че е така?“¹²

Както ни напомни сестра Бони Л. Оскарсън тази сутрин, успехът в живота не се свежда до това колко харесвания получаваме или колко приятели и последователи имаме в социалните мрежи. Има обаче общо с това да общуваме пълноценно с другите и да носим светлина в живота им.

Надявам се, че ще можем да се учим да сме по-истински и с повече чувство за хумор и да не се обезсърчаваме толкова, когато се натъкваме на снимки, изобразяващи идеализираната реалност и много често водещи до изсмукващи силите ни сравнения.

Изглежда, че сравняването с другите не е белег само на нашето време, но и на отминалите времена. Апостол Павел предупреждава хората от своето време, че като „мерят себе си със себе си и като сравняват себе си със себе си, не постъпват разумно“¹³.

С толкова много възможности за правилна и вдъхновяваща употреба на технологиите, нека чрез тях

Изображение, публикувано в социалните медии, не показва цялостната картина на това, което реално се случва в живота.

учим, вдъхновяваме, издигаме себе си и насърчаваме другите да бъдат най-доброто, което могат, вместо да се представяме по един идеализиран виртуален начин. Нека също така да учим подрастващото поколение и да му показваме праведната употреба на технологиите, а също да го предупреждаваме за свързаните с тях опасности и унищожителни последици. Това да гледаме социалните медии през призмата на Евангелието, може да предотвратява превръщането им в духовни затъмнения в живота ни.

Гордост

Нека поговорим сега за стария като света препъникамък – гордостта. Гордостта е противоположност на смириенето, което е „желание да се подчиняваме на волята на Господ“¹⁴. Когато сме горделиви, ние сме склонни да желаем славата за себе си, вместо да я отдаваме на другите, включително и на Господ. Гордостта често е съревнование – склонност да се стремим да придобиваме повече и да предполагаме, че сме по-добри от другите. Гордостта често води до чувства на гняв и омраза, тя ни кара да таим обида и да не прощаваме. Гордостта, обаче, може да бъде погълната от смириенето – едно от Христовите качества.

Взаимоотношенията дори с близки и обичани хора, особено с близки и обичани хора, дори между съпрузи и съпруги, се подхранват чрез смириенето и се разрушават от гордостта.

Преди много години един изпълнителен директор на фирма за търговия на дребно ми се обади, за да говорим за поглъщането на фирмата му от конкуренти. Той и много други служители в главния офис бяха изключително притеснени, че могат да загубят работата си. Знаейки, че познавам добре висшето ръководство на фирмата купувач, той ме попита дали бих желал да го представя, да му дам солидна препоръка и дори да му уреда среща. След това приключи със следното: „Знаеш как е казано! Кротките ще погинат!“

Разбрах, че неговият коментар беше по-скоро шеговит. Схванах шегата. Но имаше важен принцип, който почувствах, че ще му бъде от полза някой ден. Аз отвърнах: „Всъщност, не е казано точно така. В действителност е точно обратното. „Кротките ... ще наследят земята“¹⁵ – ето така е казано“.

В моя опит в Църквата, както и в професионалната ми кариера, някои от най-великите и постигащи резултати хора, които познавам, са били сред най-кротките и смирените.

Смириенето и кротостта са много тясно свързани. Можем да си спомняме, че „никой не е приемлив пред Бога, освен кротките и смирените по сърце“¹⁶.

Моля се да се стремим да избягваме духовните затъмнения на гордостта, избирайки силата на смириенето.

Заключение

В заключение, слънчевото затъмнение безспорно е забележителен природен феномен, по време на който красотата, топлината и светлината на Слънцето може да бъдат изцяло скрити от сравнително незначителен обект, което води до мрак и студ.

Подобен феномен може да се повтаря и в духовен аспект, когато наглед малки и незначителни неща ни отклоняват дотолкова, че засенчват красотата, топлината и божествената светлина на Евангелието на Исус Христос, заменяйки ги със студ и мрак.

Очила, специално създадени да предпазват зрението на хората, наблюдаващи пълното слънчево затъмнение, могат да ги спасяват от трайни увреждания и дори ослепяване¹⁷. Евангелските очила, включващи познание и свидетелство за евангелските принципи и обреди, осигуряват евангелска перспектива, която по подобен начин, дава по-голяма духовна защита и яснота за човек, изложен на опасностите от духовните затъмнения.

Ако откриете нещо, което сякаш препречва светлината и радостта във *вашия* живот, каня ви да го

разглеждате от перспективата на Евангелието. Гледайте през призмата на Евангелието, бъдете бдителни и не позволявайте на незначителни и маловажни въпроси в живота да замъглят вашия вечен поглед относно великия план на щастие. Накратко, не позволявайте на разсейващите неща от живота да засенчват небесната светлина.

Свидетелство

Свидетелствам, че независимо от препятствията, които могат да ни пречат да виждаме светлината на Евангелието, светлината е все още там. Този източник на топлина, истина и светлина е Евангелието на Исус Христос. Свидетелствам за един любящ Небесен Отец, за Неговия Син Исус Христос и ролята на Сина като наш Спасител и Изкупител. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Томас С. Монсън, цитиран от Сара Джейн Уивър, „What Gift Does President Monson Want for His 90th Birthday?“, *Deseret News*, 17 авг. 2017 г., deseretnews.com.
2. Вж. Кристина Зданович и Джъдсън Джоунс, „An Eclipse Will Cross the US for the First Time in 99 Years“, 24 юли 2017 г., cnn.com.
3. Вж. „Eclipse: Who? What? Where? When? and How?“, eclipse2017.nasa.gov.
4. Вж. EarthSky in Space, „Coincidence That Sun and Moon Seem Same Size?“, earthsky.org.
5. Вж. Браян Лада, „5 Surprising Effects the Total Solar Eclipse Will Have besides Darkness“, accuweather.com.
6. Нийл А. Максуел, *Of One Heart: The Glory of the City of Enoch*, 1975 г., с. 19.
7. Йов 5:14.
8. Далин Х. Оукс, обръщение по време на Вечер край огнището в кола за пълнолетни младежи Солт Лейк Боневил, Солт Лейк Сити, Юта, 8 фев. 2015 г.
9. Дитер Ф. Ухтдорф, „За най-важните неща“, *Лиакхона*, ноем. 2010 г., с. 20.
10. Вж. Гари Е. Стивънсън, „The Knowledge of a Savior“ (Конференция на жените в Университета Бригъм Йънг, 5 май 2017 г.).
11. Мосия 3:20.
12. Джейд, „The Obsession of Creating a Picture-Perfect Life on Social Media“.
13. 2 Коринтяните 10:12.
14. Вж. *Проповядвайте моето Евангелие: ръководство за мисионерска служба*, 2004 г., с. 137–138.
15. Матей 5:5, 3 Нефи 12:5.
16. Мороний 7:44.
17. Вж. „Solar Eclipse and Your Eyes“, preventblindness.org.

От Стивън У. Оуен
Общ президент на Младите мъже

Покаянието е винаги стъпка напред

В момента, в който стъпим на пътя на покаянието, ние каним изкупващата сила на Спасителя в нашия живот.

Преди няколко години, президент Гордън Б. Хинкли посетил футболен мач в университета. Той бил там, за да съобщи, че стадионът ще бъде кръстен на дългогодишния любим треньор на отбора, който щял да се пенсионира. Отборът отчаяно искали да спечелят мача, за да почетат своя треньор. Президент Хинкли бил поканен в съблекалнята, за да сподели насърчителни слова. Вдъхновени от неговите слова, отборът спечелили мача този ден и завършили сезона с повече победи отколкото загуби.

Днес искам да се обърна към тези, които може да си мислят, че не печелят в живота си. Истината, разбира се, е, че „всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога“¹. Макар, че може да има сезони без загуба във всеки вид спорт, в живота няма такива. Свидетелствам, че Спасителят Исус Христос е осъществил съвършено Единение и ни е дал дара на покаянието, нашият обратен път към съвършената светлина на надеждата и печелившия живот.

Покаянието носи щастие

Твърде често мислим за покаянието като за нещо мъчително и депресиращо. Но, Божият план е план на щастие, а не на страдание! Покаянието повдига духа и облагородява. Грехът е този, който носи нещастие². Покаянието е нашият авариен маршрут! Както старейшина Д. Тод Кристоферсън обяснява: „Без покаянието не съществува реално

развитие или напредък в живота. ... Единствено чрез покаянието ние получаваме достъп до единителната благодат на Исус Христос и спасението. То ни води към свобода, увереност и мир“³. Моето послание към всички, особено към младежите е, че покаянието е винаги стъпка напред.

Когато говорим за покаяние, не говорим само за усилия за самоусъвършенстване. Истинското покаяние е повече от това – то е вдъхновено от вярата в Господ Исус Христос и Неговата сила да опрощава нашите грехове. Както старейшина Дейл Г. Ренлънд ни учи: „Без Изкупителя, ... покаянието се превръща в просто нищожна промяна в поведението“⁴. Можем да се опитваме да променим поведението си сами, но само Спасителят може да премахва нашите петна и да носи нашите тегоби, което ни позволява да следваме пътя на послушание с увереност и сила. Радостта от покаянието е повече от радостта да живеем достоен живот. Това е радостта от опрощението, от това да бъдем отново чисти и да се доближаваме към Бог. Веднъж след като сте изпитали тази радост, нищо не може да я замени.

Истинското покаяние ни вдъхновява да превърнем послушанието си в обвързаност – в завет, който започва с кръщение и се подновява всяка седмица на Господната вечеря,

с причастието. Там получаваме обещанието, че можем „винаги да имаме Неговия Дух да бъде с нас“⁵, заедно с цялата радост и мир, които идват от Неговото постоянно спътничество. Това е плодът на покаянието и това е причината покаянието да носи радост!

Покаянието изисква постоянство

Обичам притчата за блудния син⁶. Има нещо трогателно в онзи ключов момент, когато блудният „дойде на себе си“. Седнал в кочината, желаещ да можеше „да се насити с рошкостите, от които ядяха свинете“, той накрая осъзнава, че е пропилял не само наследството на баща си, но и собствения си живот. Вярвайки, че баща му може да го приеме отново – ако не като син, то поне като слуга – той решава да остави бунтарското минало зад гърба си и да се прибере у дома.

Често съм размишлявал за дългия път на сина към дома му. Дали е имало моменти, когато се е колебаел и чудел: „Как ли ще ме приеме баща ми?“ Вероятно, дори е направил няколко крачки обратно към свинете. Представете си колко различна щеше да е историята, ако се бе отказал. Но вярата му помогнала да продължи и вярата помогнала на баща му да гледа и да чака търпеливо, докато накрая:

„А когато беше още далеч, баща му го видя, смили се и като се завтече, хвърли се на врата му и го целуваше.

А синът му каза: „Татко, съгреших против небето и пред тебе; не съм вече достоен да се наричам твой син“.

Но бащата каза на слугите си: „Бързо изнесете най-хубавата премяна и го облечете, и сложете пръстен на ръката му и обуца на краката му; ...

защото този мой син беше мъртъв и оживя, изгубен беше и се намери“.

Покаянието е достъпно за всички

Братя и сестри, всички ние сме блудни синове и дъщери. Всички ние трябва да „дойдем на себе си“, обикновено повече от веднъж, и да избираме пътя, който води обратно

у дома. Това е избор, който правим ежедневно през целия си живот.

Често свързваме покаянието с тежки грехове, които изискват „голяма промяна“⁷. Но покаянието е за всички: тези, които се скитат в „забранени пътеки и се загуб(ват)“⁸, както и за онези, които са влезли „в тази стеснената и тясна пътека“ и сега трябва да „бърза(т) напред“⁹. Покаянието едновременно ни поставя на правия път и ни задържа на него. То е за тези, които едва сега започват да вярват, за онези, които са вярвали през цялото време и за хората, които се нуждаят да повярват отново. Както старейшина Дейвид А. Беднар учи: „Повечето от нас ясно разбират, че Единението е за грешници. Не съм толкова сигурен обаче, че ние знаем и разбираме, че Единението е също и за светии – за добри мъже и жени, които са покорни, достойни и ... се стремят да станат по-добри“¹⁰.

Наскоро посетих един център за обучение на мисионери, в който пристигна съвсем нова група. Бях дълбоко развълнуван, докато ги гледах и наблюдавах светлината в очите им.

Изглеждаха толкова сияещи, щастливи и ентузиазирани. Тогава ми дойде една мисъл: „Те са изпитали вяра за покаяние. Ето защо са изпълнени с радост и надежда“.

Не мисля, че това означава всички те да са имали сериозни прегрешения в миналото си, но мисля, че са знаели как да се покаяват; научили са, че покаянието е винаги стъпка напред и са готови, и желаят да споделят това радостно послание със света.

Така се случва, когато чувстваме радостта от покаянието. Вземете под внимание примера на Енос. Той сам преживява своя момент, когато „идва на себе си“ и след като „вината му била премахната“, сърцето му веднага се обръща към благосъстоянието на другите. Енос прекарва остатъка от живота си, като кани всички хора да се покаят и да „се радва(т) (на това) повече, отколкото на словото на света“¹¹. Покаянието постига това; то обръща нашите сърца към ближните ни, защото знаем, че радостта, която изпитваме, е предназначена за всички.

Покаянието е стремеж за цял живот

Имам приятел, който е израснал в слабо активно семейство на светии от последните дни. Когато бил пълнолетен младеж, той също „дошъл на себе си“ и решил да се подготви за мисия.

Станал отличен мисионер. В последния ден преди да замине за вкъщи, президентът на мисия го интервюирал и го помолил да сподели свидетелството си. Той го споделил и след просълзена прегръдка, президентът казал: „Старейшина, можеш да забравиш или да отречеш всичко, за което току-що свидетелства само след няколко месеца, ако не продължаваш да вършиш нещата, които първоначално са изградили твоето свидетелство“.

След време моят приятел ми каза, че не е спирал да се моли и да чете ежедневно Писанията, откакто се върнал от мисията си. Да бъде постоянно „(подхранван) с доброто слово Божие“ го задържало в „правия път“¹².

Вие, които се подготвяте за пълновременна мисия, и вие, които се връщате, обърнете внимание! Не е достатъчно само да придобиете свидетелство, трябва да го поддържате и укрепвате. Както всеки мисионер знае, ако спрете да въртите педалите на велосипеда, той ще падне, а ако спрете да подхранвате свидетелството си, то ще отслабне. Същият принцип се отнася и до покаянието – то е стремеж за цял живот, а не еднократно житейско преживяване.

Всички вие, които търсите опрощение – младежи, млади несемейни, родители, баби и дядовци, и да, дори прабаби и прадядовци – каня ви да се завърнете у дома. Сега е времето да започнете. Не отлагайте деня на вашето покаяние¹³.

След това, веднъж взели това решение, продължавайте да следвате пътя. Нашият Отец чака, копнеейки да ви приеме. Ръцете Му са протегнати „по цял ден“ към вас¹⁴. Награда-та си заслужава усилията.

Помнете думите на Нефи: „Затова вие трябва да бързате напред с

увереност в Христа, имайки свършена светла надежда и любов към Бога и към всички човеци. Затова, ако бързате напред, угощавайки се със словото Христово и устоите до края, ето, така казва Отец: Вие ще имате вечен живот“¹⁵.

Понякога пътуването ще изглежда дълго – в крайна сметка, това е пътуване към вечен живот. Но то може да бъде радостно пътуване, ако подходите към него с вяра в Исус Христос и надежда в Неговото Единение. Свидетелствам, че в момента, в който стъпим на пътя на покаянието, ние каним изкупващата сила на Спасителя в нашия живот. Тази сила ще укрепва нозете ни, ще разширява нашето виждане и ще задълбочава решимостта ни да вървим напред, стъпка по стъпка, до този славен ден, когато накрая се завърнем в

небесния си дом и чуем нашият Небесен Отец да ни казва: „Хубаво, ти си добър и верен слуга“¹⁶. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Римляните 3:23.
2. Вж. Алма 41:10.
3. Д. Тод Кристоферсън, „Божественият дар на покаянието“, *Лиакхона*, ноем. 2011 г., с. 38.
4. Дейл Г. Ренлънд, „Покаянието: един радостен избор“, *Лиакхона*, ноем. 2016 г., с. 122.
5. Учение и завети 20:77.
6. Вж. Лука 15:11–32.
7. Алма 5:12.
8. 1 Нефи 8:28.
9. 2 Нефи 31:19, 20.
10. Дейвид А. Беднар, „Единението и пътуването през смъртността“, *Лиакхона*, апр. 2012 г., с. 14.
11. Вж. Енос 1.
12. Мороний 6:4.
13. Вж. Алма 13:27.
14. Яков 6:4.
15. 2 Нефи 31:20.
16. Матей 25:21.

От старейшина Куентин Л. Кук
От Кворума на дванадесетте апостоли

Вечното днес

Смирението относно нашата същност и Божията цел за нас е изключително важно.

О т както служих в Британската мисия като млад мъж, харесвам английския хумор. Понякога той се характеризира от подценяващ себе си, скромен и смирен подход към живота. Пример за това е начинът, по който се представя лятото. Английските лета са относително къси и непредсказуеми. Един писател се шегува скромно: „Обичам английското лято, това е любимият ми ден от годината“¹. Любима моя героиня от комикс е нарисувана как се събужда в леглото късно сутрин и казва на кучетата си: „Оледе! Май сме се успали и пропуснахме лятото“².

В този хумор има известна аналогия с нашия живот на тази прекрасна земя. В Писанията ясно се казва, че нашето безценно земно съществуване е много кратко. Може да се каже, че от вечна перспектива, нашето време на земята е краткотрайно като английско лято³.

Понякога целите и самото съществуване на човека се описват по много скромен начин. Пророкът Моисей е израснал в привилегирована среда, както биха се изразили някои днес. Както е записано в Скъпоценен бисер, Господ, подготвяйки Моисей за неговата служба като пророк, му

дава видение за света и всички чеда човешки, които са били създавани⁴. Реакцията на Моисей е донякъде изненадваща: „Сега знам, че човекът е нищо, и това никога не съм го предполагал“⁵.

Впоследствие Бог, в нещо като опровержение на всякакви чувства на незначителност, които вероятно обзели Моисей, дава израз на Своите цели: „Защото ето, това е делото Ми и славата Ми – да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека“⁵.

Всички сме равни пред Бог. Неговото учение е ясно. В Книгата на Мормон четем: „Всички са равни пред Бога ... черен и бял, роб и свободен, мъж и жена“⁷. Затова всички сме поканени да дойдем при Господ⁸.

Всеки, който, според плана на Отца, претендира за превъзходство въз основа на понятия като раса, пол, националност, език или икономически обстоятелства, грешни в морално отношение и не разбира Господните истински цели за всички чеда на нашия Отец⁹.

За съжаление, в наши дни, сред всяка обществена прослойка, наблюдаваме как се парадират с придаване на важност и арогантност, докато се омаловажават смирението и поемането на отговорност пред Бог. Голяма част от обществото е изгубила своите устои и не разбира защо съществуваме на тази земя. Истинското смирение, така важно за постигане на Господната цел за нас, рядко може да се види¹⁰.

Важно е да разбираме величието на смирението, праведността, силата на характера и интелигентността на Христос, така както са изложени в Писанията. Глупаво е да се подценява необходимостта всеки ден непрестанно да се стремим към тези Христови качества и черти на характера, особено смирението¹¹.

Писанията ясно заявяват: въпреки че този живот е относително кратък, той е изключително важен. Амунлик, мисионерски колега на Алма в Книгата на Мормон, казва: „Този живот е времето човечите да се пригледват да срещнат Бога; да, ето, денят на този живот е денят, през който човечите да изпълнят трудовете си“¹². Не искаме, подобно на героинята от комикса, да проспим този живот.

Показаният от Спасителя пример за смирение и жертва за цялото човечество е най-важното събитие в историята. Спасителят, дори като член на Божеството, е готов да дойде на земята като малко бебе и да започне живот, който включва обучение и изцеление на Неговите братя и сестри и накрая изстраждане на неопикуема болка в Гетсимания и на кръста, за да може да усъвършенства Своето Единение. Този акт на обич и смирение от страна на Христос става известен като Неговото благоволение¹³. Той прави това за всеки мъж и всяка жена, които Бог е създавал или ще създаде.

Нашият Небесен Отец не желае Неговите чедата да се обезсърчават или да се отказват от своя стремеж към селестиална слава. Когато

наистина се замисляме за Бог Отец и Христос, Сина, Тяхната същност и какво са направили за нас, ние се изпълваме с благоговение, почит, благодарност и смирение.

Смирението е много важно в установяването на Господната Църква

Някога Алма задава въпрос, който е също толкова уместен днес: „Ако сте изпитали промяна в сърцата си и ако сте почувствали, че пеете песента на изкупващата любов, бих ви попитал, можете ли да се почувствате така и сега?“¹⁴ Алма продължава: „Можете ли да си кажете, ако бъдете призвани да умрете в този момент, че сте били достатъчно смирени?“¹⁵

Впечатлявам се всеки път, когато чета как Алма младши се отказва от своята роля като държавен глава, за да проповядва Словото Божие¹⁶. Явно е, че Алма има дълбоко свидетелство за Бог Отец и Исус Христос, като изцяло и без резерви се чувства отговорен пред Тях. Той се води от правилни приоритети и смирение в отказа си на статут и позиция, защото осъзнава, че служението на Господ е по-важно.

Да бъдем достатъчно смирени в живота ни, за да можем да помагаме

в установяването на Църквата, е особено ценно. В историята на Църквата има един ярък пример. През юни 1837 г. Пророкът Джозеф Смит, намирайки се в храма Къртланд, е вдъхновен да призове апостол Хибър Ч. Кимбъл да отнесе Евангелието на Исус Христос в „Англия ... и да отвори вратата на спасението за този народ“¹⁷. Апостол Орсън Хайд и неколцина други са назначени да го придружат. Реакцията на старейшина Кимбъл е забележителна. „Мисълта да бъда назначен на такава важна мисия бе едва ли не повече отколкото можех да понеса. ... За малко щях да потъна под тежестта на поставената ми задача“¹⁸. Въпреки всичко, той заминава на мисия с пълна вяра, отдаденост и смирение.

Понякога смирението означава да приемаме призования, когато се чувстваме неспособни за тях. Понякога то се изразява в предана служба, когато се чувстваме способни за по-отговорни задачи. Смирени ръководители чрез слово и пример са показвали, че няма значение къде служим, а колко вярно служим¹⁹. Понякога смирението е да преодолеем наранени чувства, когато смятаме, че ръководители или други хора не са се отнесли с нас както трябва.

На 23 юли 1837 г. Пророкът Джозеф Смит се среща със старейшина Томас Б. Марш, президент на Кворума на дванадесетте. Старейшина Марш е явно разстроен, че Пророкът призовава двама члена на кворума да заминат за Англия без да се консултира с него. Когато Джозеф се среща със старейшина Марш, наранените чувства са преодолен и Пророкът получава забележително откровение. Сега то е записано като раздел 112 на Учение и завети²⁰. В него се дават невероятни напътствия от Небесата относно смирението и мисионерската работа. Стих 10 гласи: „Бъди *смирени* и Господ, твоят Бог, ще те води за ръка, и ще даде отговор на молитвите ти“²¹.

Това откровение се дава в деня, в който старейшини Кимбъл, Хайд и Джон Гуудсън, изпълнени със

смирение, провъзгласяват Възстановяването на Евангелието на Исус Христос в сграда на ул. Вокхол в Престън, Англия²². Тогава за първи път в тази диспенсация мисионерите провъзгласяват възстановеното Евангелие извън Северна Америка. От техните мисионерски усилия почти веднага следват кръщенията на много верни членове²³.

Следващите редове на откровението напътстват мисионерските усилия в наши дни. Те отчасти гласят: „Всеки, когото вие ще изпратите в Мое име ... ще има сила да отвори вратата на царството Ми на всеки народ ... доколкото се *смири* пред Мен и съблюдава словото Ми, и послуша гласа на Духа Ми“²⁴.

Смирението, което укрепва това невероятно мисионерско усилие, позволява на Господ да установява Своята Църква по един забележителен начин.

Благодарни сме, че продължаваме да виждаме това в Църквата днес. Членовете, включително подрастващото поколение, отделят време и отлагат образование и работа, за да отслужат мисии. Много възрастни двойки оставят работата си и правят други жертви, за да служат на Бог на всяка позиция, на която са призвани. Не позволяваме на лични въпроси да ни разсейват или отклоняват от постигането на Неговите цели²⁵. За служението в Църквата е нужно смирение. Ние смирено служим, където сме призвани, с цялата си мощ, разум и сила. На всяко ниво в Църквата е важно да разбираме смирението като Христово качество.

Всекидневното смирение е много важно при подготовката на хората да срещнат Бог

Почитането на Господ и подчинението на Неговата воля вече не е така важна цел в съвременното общество²⁶ както в миналото. Някои християнски ръководители от други вероизповедания вярват, че живеем в един след-християнски свят²⁷.

За поколения свързаната с религията благодетел, наречена смирение,

и гражданските добродетели скромност и умереност, са били преобладаващ стандарт на поведение.

В днешния свят все повече се набляга на гордостта, самовъзвеличаването и така наречената „автентичност“, което понякога води до липса на истинско смирение. Твърди се, че следните морални добродетели водят до щастие: „бъди истински, бъди силен, бъди продуктивен – и най-важното, не разчитай на други хора ... защото твоята съдба е ... в собствените ти ръце“²⁸.

Писанията ни насочват към различен подход. Те предлагат да бъдем истински ученици на Исус Христос. За това е нужно силно чувство за отговорност пред Бог и смирен подход към живота. Цар Вениамин учи, че естественият човек е враг на Бог и ни увещава да се отдадем на „убеждението на Светия Дух“. Той обяснява, че редом с други неща, за това е нужно да станем покорни, кротки, смирени, търпеливи и изпълнени с любов²⁹.

Някои неправилно разбират думата *автентичност* като възхвала на естествения човек и качествата, противоположни на смирение, доброта, милост, прошка и учтивост. Можем да се радваме на личната си уникална същност като Божии чеда, без да използваме автентичността като извинение за нехристиянско поведение.

При нашия стремеж към смирение, съвременният Интернет създава трудности при избягването на гордостта. Два примера са себичният призив „виж ме“ или празнословното атакуване на другите в социалните медии. Друг пример е „смиренохвалството“. То се определя като „привидно скромно и подценяващо изказване (или снимка), реалната цел на което е да се привлече вниманието върху нещо, от което човек се гордее“³⁰. Пророците винаги са предупреждавали за гордостта и наблягането върху суетните светски неща³¹.

Ширещото се влошаване на обществения диалог е също тревожно. Вечният принцип – свободата

на избор – изисква да уважаваме множество избори, с които не сме съгласни. Конфликтът и раздорът вече често прехвърлят „границите на елементарното приличие“³². Имаме нужда от повече скромност и смирение.

Алма предупреждава срещу „издигането в гордостта на сърцата (ни)“, срещу „предположението, че (сме) по-добри един от друг“ и срещу преследването на смирените, които „ходят според светия ред Божий“³³.

Откривал съм истинска доброта сред хора от всички вероизповедания, които са смирени и се чувстват отговорни пред Бог. Мнозина от тях се съгласяват с пророка Михей от Стария завет, който заявява: „Какво иска Господ от тебе: не е ли да вършиш праведното, да обичаш милост и да ходиш смирено със своя Бог?“³⁴

Когато сме наистина смирени, ние се молим за опрощение и прощаваме на другите. Както четем в Мосия, Алма учи, че Господ ще прощава прегрешенията ни винаги, когато се покайваме³⁵. От друга страна, както се казва в Господната молитва,³⁶ когато не прощаваме прегрешенията на другите, ние си навличаме осъждане³⁷. Поради Единението на Исус Христос, нашите грехове се опрощават, когато се покайваме. Когато не прощаваме на хората,

които прегрешават срещу нас, ние на практика отхвърляме Единението на Спасителя. Да таим обида и да отказваме да прощаваме и смирено да подхождаме във взаимоотношенията си, както Христос би подхождал, ни поставя под осъждане. Да таим обида е отрова за душите ни³⁸.

Нека също предупредя срещу всякакъв вид арогантност. Господ, чрез пророка Мороний, ясно разделя арогантните от смирените: „Безумците се присмиват, но те ще ридаят; но Моята благодат е достатъчна за кротките“. По-нататък Господ заявява: „Аз давам на хората слабост, за да бъдат *смирени*; и Моята благодат е достатъчна за всички хора, които се *смирят* пред Мене; защото ако те се *смирят* пред Мене и повярват в Мене, тогава Аз ще сторя слабите им страни да станат сили“³⁹.

Смирението също така включва благодарност за многото ни благословии и божествената помощ. Смирението не е някакво забележително и явно постижение, нито дори преодоляване на голяма трудност. То е признак за духовна сила. То представлява тихата увереност, че ден след ден и час след час можем да разчитаме на Господ, да Му служим и да постигаме Неговите цели. Моля се в този размирнен свят непрестанно да се стремим към истинско смирение. В една любима поема това се изразява по следния начин:

„Тестът за величие е начинът,
по който посрещаме вечното
днес“⁴⁰.

Давам непоклатимо свидетелство за Спасителя и Неговото Единение и за неотменната важност смирено да Му служим всеки ден. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Kathy Lette, в „Town and Country Notebook“, ред. Victoria Marston, *Country Life*, 7 юни 2017 г., с. 32; курсив добавен.
2. Annie Tempest, „Tottering-by-Gently“, *Country Life*, 3 окт. 2012 г., с. 128.
3. Вж. Псалми 90:4. Независимо дали е кратък или продължителен в земни години, от вечна перспектива животът ни е много кратък. „Всичко това е като

един ден за Бога и времето се измерва само от хората“ (Алма 40:8). Апостол Петър заявява: „Още и това нещо да не забравяте, възлюбени, че за Господа един ден е като хиляда години, и хиляда години – като един ден“ (2 Петър 3:8).

4. Вж. Моисей 1:6–9. Това е Христос, Който говори с дадената Му божествена власт (вж. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Фийлдинг Смит* (2013 г.), с. 49, бележка под линия 11).
5. Моисей 1:10.
6. Моисей 1:39.
7. 2 Нефи 26:33, вж. също Учение и завети 1:34–35, 38:16, Официално изявление 2.
8. Учение и завети 20:37 започва с „Всички онези, които се смирят пред Бога“. След това се излагат изискванията за кръщение. Вж. също Матей 11:28.
9. Учение и завети 20:37.
10. Знаем, че ако не се покайваме, не приемаме обредите и не следваме пътеката, която ни подготвя за вечността, „идва нощта от мрак, в която никакъв труд не може да бъде изпълнен“ (Алма 34:33).
11. Вж. 3 Нефи 27:27.
12. Алма 34:32.
13. Вж. 1 Нефи 11:26–33; 2 Нефи 9:53; Яков 4:7; Учение и завети 122:8.
14. Алма 5:26.
15. Алма 5:27.
16. Вж. Алма 4:19.
17. Джозеф Смит, в Хибър Ч. Кимбъл, „History of Heber Chase Kimball By His Own Dictation“, ок. 1842–1856, Heber C. Kimball Papers, с. 54, Библиотека за история на Църквата; Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball, an Apostle; the Father and Founder of the British Mission* (1888 г.), с. 116.
18. Хибър Ч. Кимбъл, „History of Heber Chase Kimball by His Own Dictation“; Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, с. 116.

19. Президент Дж. Рубен Кларк-мл. учи: „Когато служиш на Бог, няма значение къде служиш, а как. В Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни човек заема място, за което е съответно призван, което място човек нито търси, нито отказва“ (в Conference Report, апр. 1951 г., с. 154).
20. Вж. *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, ред. Brent M. Rogers и др. (2017 г.), с. 412–417. Вайлет Кимбъл пише в писмо до съпруга си Хибър Ч. Кимбъл, че е преписала откровение от „тефтера на старейшина Марш, такова, каквото го е написал под диктовката на Джозеф“ (Vilate Murray Kimball до Heber C. Kimball, 6 септ. 1837 г. в *The Joseph Smith Papers, Documents, том 5: October 1835–January 1838*, с. 412).
21. Учение и Завети 112:10, курсив добавен.
22. Вж. Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, с. 136–137.
23. Вж. Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, с. 149.
24. Учение и завети 112:21–22, курсив добавен.
25. Въпреки че не искаме да бъдем освободени от призвание, ако нашите обстоятелства претърпят промяна, напълно в реда на нещата е да се посветваме с тези, които са ни призовали, и да ги оставим те да вземат решението“ (Бойд К. Пакър, „Called to Serve“, *Ensign*, ноем. 1997 г., с. 8).
26. Вж. „Смирение“, в глава 6 на *Проповядвайте Моето Евангелие* (2004 г.), с. 137.
27. Вж. Charles J. Chaput, *Strangers in a Strange Land* (2017 г.), с. 14–15; вж. също Rod Dreher, *The Benedict Option* (2017 г.).
28. Carl Cederstrom, „The Dangers of Happiness“, *New York Times*, 19 юли 2015 г., SR8.
29. Мосия 3:19.
30. *English Oxford Living Dictionaries*, „humblebrag“, oxforddictionaries.com.
31. Това донякъде прилича на описанието в Книгата на Алма на хора, придобили „всякакъв вид скъпоценности, добити чрез тяхното трудолюбие; ... (но) ... те се издигнаха в гордостта на очите си“ (Алма 4:6). Ясно е, че „смиренохвалството“ си остава самохваство.
32. David Brooks, „Finding a Way to Roll Back Fanaticism“, *New York Times*, 15 авг. 2017, с. A23.
33. Алма 5:53, 54.
34. Михей 6:8.
35. Вж. Мосия 26:30.
36. Вж. Матей 6:12, 15.
37. Вж. Мосия 26:31.
38. Както казва Нелсън Мандела: „Обидата е като изпита от нас отрова, с която се надяваме да погубим враговете си“ (в Jessica Durando, „15 of Nelson Mandela's Best Quotes“, *USA Today*, 5 дек. 2013 г., usatoday.com).
39. Етер 12:26, 27; курсив добавен.
40. Edmund Vance Cooke, „The Eternal Everyday“, *Impertinent Poems* (1907 г.), с. 21.

От старейшина Роналд А. Расбанд
От Кворума на дванадесетте апостоли

По Божия промисъл

Господната ръка ви направлява. По „Божий промисъл“, Той е както в гребните детайли на живота ви, така и във важните моменти.

Братя и сестри, като стоя тук, на тази вдъхновяваща и показвана по целия свят обща конференция и чувствам вашата сила и дух, не ми остава друго освен да си спомня думите на апостол Петър: „(Господи), добре е да сме тук“¹.

Не точно това казва Алма, след като проповядва в Амония. Алма напуска града, заради нечестият на народа. Скоро след това един ангел се явява на Алма и му казва да „се върн(е) в град Амония и да проповядв(а) отново на хората от града“².

Алма се връща „бързо“, влизайки „в града по друг път“³.

„И като влизаше в града, той беше изгладнял и каза на един човек: Ще дадеш ли на един смирен служител на Бога нещо за ядене?“

И човекът му каза: Аз съм нефит и знам, че ти си свят Божий пророк, защото ти си човекът, за когото един ангел ми каза във видение: Ти ще го приемеш“⁴.

Този мъж е Амулик.

Сега, дали Алма случайно попада на Амулик? Не, не е случайно, че той влиза в града по път, който го отвежда до този верен мъж, който става впоследствие негов колега мисионер.

Веднъж старейшина Нийл А. Максвел обясни: „Никой от нас не

използва пълния набор от възможности, който ни се предоставя по отношение на хората в нашия приятелски кръг. Вие и аз бихме могли да наричаме тези взаимодействия „случайности“. Тази дума е разбираема за употреба от смъртните хора, но *случайност* не е подходяща дума за описание на делата на знаещия всички неща Бог. Той не прави нищо по „случайност“, а ... по „Божий промисъл“⁵.

Нашият живот е като шахматна дъска и Господ ни премества от едно място на друго, ако ние откликваме

на духовните подтици. Когато се обръщаме назад, можем да виждаме Неговата ръка в нашия живот.

Наблюдаваме подобна небесна намеса, когато Нефи се завръща, за да вземе плочите от Лаван. Той „б(еше) воден от Духа, без да зна(е) предварително нещата, които трябваше да извърш(и)“⁶. Скоро Лаван се появява пред него пиан, почти в безсъзнание и Нефи го убива, вземайки плочите и бягайки обратно при своите братя. Късметлия ли е бил да се натъкне на Лаван? Или това е било по „Божия промисъл“?

Важни събития се случват в Евангелието и в Църквата, които придвижват Божието царство на земята. Те не са случайни, а са според Божия план. Този, който оформи този свят, може да успокоява моретата със Своята дума и може да насочва Алма и Амулик, Нефи и Лаван да бъдат на правилното място в точно определен момент.

По същия начин, събитията и връзките се случват в живота на всеки един от нас, така че да придвижват Божието дело на земята.

Скъпият старейшина Джозеф Б. Уъртлин разказа за случай, когато Президент Томас С. Монсън му казал: „Има една направляваща ръка над всички неща. Често, когато нещата се случват, това не е по случайност. Един ден, когато погледнем назад към изглеждащите на пръв поглед

във вас и вашите избори. Разрешете Му да ви превърне в личностите, в които не бихте могли да се превърнете сами. Оценявайте Неговата намеса. Понякога считаме промените в нашите планове като погрешни стъпки в пътуването ни. Мислете за тях повече като първите стъпки „на Господно(то) поръчение“¹³.

Преди няколко месеца, нашата внучка се присъедини към младежка група, с която да обикаля различни исторически за Църквата места. Според окончателния график на пътуването, тя щеше да мине през мястото, където нейният брат – нашият внук – служеше на мисия. Нашата внучка нямаше никакво намерение да се вижда с брат си по време на неговата мисия. Когато обаче, автобусът влязъл в града, където служеше брат ѝ, надолу по улицата се виждали да вървят двама мисионери. Един от тях бил нейният брат.

Автобусът се изпълнил с очакване, когато младежите помолили шофьора да отбие, за да може тя да поздравя брат си. След по-малко от минута, след сълзи и мили думи, нейният брат се върнал да изгълънява своите мисионерски задължения. По-късно разбрахме, че брат ѝ е бил на тази улица за по-малко от пет минути, вървейки обратно към своята кола след посещение.

Небесният Отец може да ни поставя в ситуации с конкретна цел. Той го е правил в моя живот, Той го прави във вашия, както го е направил и в живота на нашите скъпи внуци.

Всеки от нас е ценен и обичан от Господ, Който се грижи, нашепва и ни пази по начини, уникални за всеки един от нас. Той е безкрайно по-мъдър и по-силен от смъртните мъже и жени. Той познава нашите предизвикателства, победи и праведните желания на нашите сърца.

Преди повече от година, докато минавах по Храмовия площад, една от сестрите мисионерки се приближи към мен и ме попита: „Помните ли ме? Аз съм от Флорида“. Тя ми каза името си, сестра Аида Чилан. Да, аз си спомних срещата с нея и

случайности в нашия живот, ще осъзнаем, че може би те, въпреки всичко, не са били толкова случайни“⁷.

Най-често, нашите добри дела се знаят от малцина. Те обаче, са записвани в небесата. Един ден ще застанем като свидетели на своята пълна отдаденост на делата на праведността. Никое изпитание или нещастие не може да попречи на Божия план на щастие. Наистина по „Божия промисъл“, „на сутринта иде радост“⁸. Исус учи: „Аз дойдох в света, за да върша волята на ... От(ца)“⁹. Скъпи братя и сестри, и ние трябва да вършим волята на Отца.

От собствен опит знам, че Господ ще ни движи по тази привидна шахматна дъска, за да върши Своеото дело. Това, което изглежда случаен късмет, всъщност е ръководено от любящ Отец в небесата, Който може да изброи космите на всяка глава¹⁰. Нито едно врабче не пада на земята, без да бъде забелязано от нашия Отец¹¹. Господ е в дребните детайли на нашия живот и тези случки и възможности ни се дават, за да ни подготвят да помагаме на своите семейства и на другите хора, като изграждаме царството Божие на земята. Спомнете си, когато Господ

казва на Авраам: „Аз познавам края от началото; ето защо, ръката Ми ще бъде над теб“¹².

Господ ми е дал дом с любящи родители. Според критериите на света, те бяха много обикновени хора – моят баща, отдаден човек, беше шофьор на камион, а милата ми майка – домакиня. Господ ми помогна да намеря моята очарователна съпруга Мелани; Той вдъхнови един бизнесмен, който ми стана скъп приятел, да ми даде възможност за работа. Господ ме призова да служа на мисия и като млад мъж и като президент на мисия; Той ме призова в Кворума на седемдесетте, а сега ме призова и като апостол. Когато се обръщам назад, осъзнавам, че не съм планирал нито едно от тези неща, Господ го е сторил, по същия начин, по който Той ръководи важните стъпки за вас и хората, които обичате.

Какво трябва да търсите в своя живот? Кои са Божиите чудеса, които ви напомнят, че Той е наблизо, казвайки „Аз съм до теб“? Помислете си за моментите, някои ежедневни такива, когато Господ е действал в живота ви – и след това е действал отново. Оценявайте ги като моменти, когато Господ е показвал доверие

семейството ѝ. Нейният президент на кол беше предложил да посетим семейството ѝ. Стана ясно, че бяхме там заради тяхната дъщеря Аида, която не беше кръстена. След нашето посещение и след повече от година преподаване и приобщаване, Аида била кръстена.

След като се срещнахме на Храмовия площад, тя ми написа писмо. Тя пише: „С цялото си сърце знам, че Небесният Отец познава всеки от нас и Той има причина да не спира да преплита пътищата ни един с друг. Благодаря ви, че бяхте един от моите мисионери и за това, че ми помогнахте и ме намерихте преди пет години“¹⁴. Аида ми изпрати и своята история за обръщането си във вярата, описвайки „божествените случайности“, които са се случили в живота ѝ и които са я отвели до нейното кръщение и потвърждаване, до мисията ѝ на Храмовия площад и до нейния скорошен брак в храма¹⁵.

Беше ли просто съвпадение това, че президентът на кол ни насочи към дома на Чилан или, че тя и аз се срещнахме след това на Храмовия площад? Историята на Аида свидетелства, че всичко това е било по „Божий промисъл“.

Господ обича да бъде с нас. Не е съвпадение, че когато чувствате Неговия Дух и действате според първите подтици, вие Го чувствате, както Той е обещал: „Ще вървя пред лицето ви. Ще бъда от дясната ви страна и от лявата, и Моят Дух ще бъде в сърцата ви, и ангелите Ми ще са около вас, за да ви подкрепят“¹⁶.

На всички ни се случват сходни неща в живота. Може да срещнем някого, който ни изглежда познат, да подновим познанство или да намерим общ език с непознат. Когато това се случва, Господ може би ни напомня, че всички ние наистина сме братя и сестри. Ние наистина сме заети в едно и също начинание – това, което Джозеф Смит нарича „делото на Христа“¹⁷.

Как свободата ни на избор се вписва в „Божия промисъл“? Ние имаме избор да следваме или да не

следваме нашия Спасител и избраниите от Него ръководители. Моделът е ясен в Книгата на Мормон, когато нефитите се отвръщат от Господ. Мормон тъжно отбелязва:

„И те видяха ... , че Духът Господен не ги пази повече; да, Той се беше оттеглил от тях, защото Духът Господен не обитава несвети храмове.

Ето защо, Господ престана да ги пази с чудната Си и несравнима сила, защото те бяха изпаднали в състояние на неверие и ужасно нечестие“¹⁸.

Не всичко, което Господ иска от нас, е резултат от това колко сме силни, колко сме верни или какво може да знаем. Помислете си за Савел, когото Господ спрял на пътя за Дамаск. Той вървял в погрешната посока на живота си и това нямало нищо общо с посоките север или юг. Животът на Савел бил пренасочен по божествен начин. Когато по-късно става известен като Павел, неговото служение като апостол отразява това, на което Господ вече знае, че е способен, а не това, което му било определено да прави, когато бил Савел. По същия начин, Господ знае на какво е способен всеки от нас и в какво може да се превърне. На какво учи апостол Павел? „Но знаем, че всичко съдейства за добро на тези, които обичат Бога, които са призвани според Неговото намерение“¹⁹.

Когато сме праведни, имаме желание и качества, когато се стремим да бъдем достойни и добре подготвени, ние напредваме към места, за които не сме си и мечтали, и ставаме част от „Божия промисъл“ на Небесния Отец. Във всеки от нас е заложена божественост. Когато виждаме как Бог работи чрез нас и с нас, ние трябва да бъдем насърчавани и благодарни за това напътствие. Когато нашият Небесен Отец казва: „Това е делото Ми и славата Ми – да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека“²⁰, Той говори за всички Свои чеда – и по-специално за вас.

Господната ръка ви направлява. По „Божий промисъл“, Той е както в

дребните детайли на живота ви, така и във важните моменти. Както се казва в Притчи: „Уповавай на Господа от все сърце ... и Той ще оправя пътеките ти“²¹. Свидетелствам, че Той ще ви благославя, ще ви подкрепя и ще ви дава мир. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Лука 9:33.
2. Алма 8:16.
3. Алма 8:18.
4. Алма 8:19–20.
5. Нийл А. Максвел, „Brim with Joy“ (духовно послание в Университета Бригъм Йънг, 23 ян. 1996 г.), с. 2, speeches.byu.edu.
6. 1 Нефи 4:6.
7. Джозеф Б. Уъртлин, „Уроците, научени на жизнения път“, *Лиакхона*, май 2001 г., с. 38; взето от реч на старейшина Уъртлин по време на вечер край огнището на Образователна система на Църквата в Университет Бригъм Йънг, 7 ноем. 1999 г.
8. Псалми 30:5.
9. 3 Нефи 27:13.
10. Вж. Лука 12:7.
11. Вж. Матей 10:29.
12. Авраам 2:8.
13. Учение и завети 64:29.
14. Писмо от Аида Чилан, 20 апр. 2017 г.
15. Писмо от Аида Чилан, 30 май 2017 г.
16. Учение и завети 84:88.
17. Вж. *Учения на Президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., с. 377.
18. Еламан 4:24–25.
19. Римляните 8:28.
20. Моисей 1:39.
21. Притчи 3:5–6.

От старейшина О. Винсънт Халек
От Седемдесетте

Сърцето на вдовицата

Нека направим необходимото, за да имаме сърцето на вдовицата, истински радващо се на благословиите, които ще заменят последвалата „немотия“.

Имах голямата благословия да служа сред светиите в Тихоокеанския регион през по-голямата част от живота си като възрастен. Вярата, любовта и удивителните жертви на тези предани светии ме изпълват с вдъхновение, благодарност и радост. Техните истории приличат на вашите.

Хрумна ми, че тези светии имат много общо с вдовицата, която Спасителят наблюдавал: „седна ... (и) гледаше как народът пуска пари в съкровищницата; и мнозина богаташи пускаха много.

А една бедна вдовица дойде и пушна две лепти. ...

И повика учениците Си и им каза: Истина ви казвам, тази бедна вдовица пушна повече от всички, които пускат в съкровищницата;

защото те всички пускат от излишъка си, а тя от немотията си пушна всичко, което имаше – целия си имот“¹.

Макар нейните две лепти да са дребен принос, те са от върховна стойност за Спасителя, защото тя дава всичко. В този момент Спасителят разбира каква е вдовицата, защото нейното дарение Му разкрива сърцето ѝ. Качеството и дълбочината на

любовта и вярата ѝ са толкова големи, че тя дава, знаейки че ще ѝ бъде осигурено за нейната „немотия“.

Виждал съм същото в сърцата на светиите от Тихоокеанския регион. В малко село на един от островите там, един възрастен мъж и жена му приели поканата на мисионерите да питат Господ от сърце дали преподаваните им уроци са истинни. В този процес те също обмисляли последиците от ангажиментите, които трябва да поемат, ако отговорът ги доведе до приемането на възстановеното Евангелие. Те постели и се молели да

научат за истинността на Църквата и Книгата на Мормон. Отговорът на молитвите им дошъл под формата на приятно, но силно потвърждение: „Да! Това е истина!“

Получавайки това свидетелство, те решили да се кръстят. Това не бил избор без лична цена. Решението и кръщението им стрували много. Те загубили работата си, жертвали общественото си положение, изгубили важни приятелства и подкрепата, любовта, и уважението на роднините си. Сега отиват на църква всяка неделя, но разменят неловки погледи с приятели и съседи, които вървят от другата страна на улицата.

В тези трудни обстоятелства този добър брат бе попитан какво изпитва относно решението си да се присъедини към Църквата. Простият му и непоколебим отговор бе: „Тя е истинна, нали? Нашият избор беше ясен“.

Тези двама новообърнати във вярата светии наистина имат сърце като това на вдовицата. Те, подобно на нея, „пускат всичко“, което могат да дадат, знаейки своята „немотия“. В резултат на вярващите им сърца и неуморната им вяра в тези трудни времена, бремето им било облекчено. Те били заобиколени от подкрепящи и служещи членове на Църквата, които им помагали, като и те самите били лично укрепени от службата си в църковни призования.

След като дали „всичко“ от себе си, дошъл най-страхотният ден, когато

били запечатани в храма като вечно семейство. Както помага на обрънатите във вярата под ръководството на Алма, „Господ ги усили, за да могат да понесат тежобите си с лекота, и те се подчиняваха с желание и търпеливо на волята Господна“². Такова е сърцето на вдовицата, илюстрирано с тази прекрасна двойка.

Нека дам един друг пример, при който сърцето на вдовицата е разкрито напълно. В Самоа ние работим със съветите на селата, за да получим разрешение мисионерите да проповядват Евангелието. Преди няколко години имах разговор с вожд на едно село, където в продължение на много, много години беше забранено проповядването от мисионери. Проведох разговора скоро след като върховният вожд бе отворил селото за Църквата, позволявайки на мисионерите ни да учат онези, които се интересуват да узнаят за Евангелието и неговите учения.

След толкова много години, този чудотворен обрат на събитията събуди любопитството ми да разбера какво се беше случило, за да може върховният вожд да предприеме това действие. Попитах, а вождът, с който разговарях, отговори: „Човек може да живее в тъмнина за известно време, но идва момент, когато копнее да излезе към светлината“.

Върховният вожд, отваряйки селото, показва сърце като на вдовицата – сърце, което се смекчава, когато се разкриват топлината и светлината на истината. Този водач е бил готов да се откаже от многогодишна традиция, да се изправи срещу голямо противопоставяне и да остане непоклатим, така че други да могат да бъдат благославяни. Това е ръководител, чието сърце е съсредоточено върху благополучието и щастието на хората му, а не върху съобразяването с традиции, обичаи и лична власт. Той се отказва от тези интереси в полза на това, което президент Монсън учи: „Като следваме примера на Спасителя, ще имаме възможността да бъдем светлина в живота на околните“³.

Накрая нека споделя още едно преживяване сред светиите от Тихоокеанския регион, което остава дълбоко и духовно вкоренено в душата ми. Преди години бях млад съветник на епископ в нов район в Американска Самоа. Имахме 99 члена, сред които фермери, работници във фабрика за консерви и в правителствени организации, както и техните семейства. Когато през 1977 г. Първото президентство обяви, че ще се строи храм в Самоа, всички ние изразихме радост и благодарност. По онова време посещението на храм от Американска Самоа изискваше пътуване до Хаваи или Нова Зеландия. Това бе скъпо пътуване, извън възможностите на много верни членове в Църквата.

След обявяване на строежа, членовете бяха насърчени да правят дарения във фонд за подпомагане изграждането на храмове. В този дух нашето епископство помоли членовете на района с молитва да помислят какво биха могли да дадат. Бе даден срок за семействата да предложат своите дарения. По-късно, когато тези дарения бяха отворени насаме, епископството ни се почувства смилано и трогнато от вярата и щедростта на нашите чудесни членове на района.

Познавайки всяко семейство и обстоятелствата, в които живее,

изпитах дълбоки чувства на благоговение, уважение, и смирение, които не ме напуснаха. Това бяха, във всяко отношение, съвременните лепти на вдовицата, щедро дарени от тяхната „немотия“ с радост в обещаните благословии за строителството на свят храм на Господ в земята на Самоа. Тези семейства посветиха на Господ всичко, което можеха, с вярата, че няма да бъдат оставени в нужда. Даренията им разкриваха сърца, подобни на това на вдовицата. Всички, които дадоха дарения, го направиха с толкова желание и радост, защото сърцето на вдовицата в тях гледаше с очи на вяра великите и най-отбрани благословии, очакващи техните семейства и всички хора на Самоа и Американска Самоа, тогава и за идните поколения. Знам, че техните посветени дарения, техните лепти на вдовицата, не остават незабелязани и са приети от Господ.

Сърцето на вдовицата, която дала своите две лепти, е сърце, което ще дава всичко, правейки жертви, издържайки на трудности, преследване и отхвърляне и носейки тежоби от различен вид. Сърцето на вдовицата е сърце, което усеща, чувства и познава светлината на истината, и ще дава всичко, за да приеме тази истина. То също помага на други да видят същата светлина и да получат същото вечно щастие и радост.

Накрая, сърцето на вдовицата се определя от желанието да се дава всичко за изграждането на Божието царство на земята.

Нека ние, като светии от целия свят, се обединим във вършенето на това, което е необходимо, за да имаме сърцето на вдовицата, истински радващо се на благословиите, които ще заменят последвалата „немотия“. Молитвата ми е всеки от нас да има сърце, което да носи тежестите ни, да прави необходимите жертви и да има желание да действа и да дава. Обещавам, че Господ няма да ви остави в нужда. Сърцето на вдовицата е изпълнено с благодарност, защото Спасителят е бил „човек на скърби, и привикнал на печал“⁴, за да не е нужно да прием от „горчивата чаша“⁵. Независимо от нашите слабости и провали, и заради тях, Той продължава да протяга ръцете Си, които бяха пронизани за нас. Той ще ни въздигне, ако имаме желанието да идваме при светлината на Неговото Евангелие, да Го приемаме и да Му позволяваме да ни помага в тази наша „немотия“.

Давам свидетелството си за голямата любов, която можем да споделяме като ученици и последователи на Исус Христос. Обичам и подкрепям президент Томас С. Монсън като Божий пророк на земята. Книгата на Мормон е още едно свидетелство за Исус Христос пред света и каня всички да я четат и открият нейното послание лично за себе си. Всички, които приемат поканата на Господ да дойдат при Него, ще открият мир, любов и светлина. Исус Христос е нашият велик Пример и Изкупител. Само чрез Исус Христос и чудото на безкрайното Му Единение можем да получим вечен живот. За това давам свидетелство в Неговото свято име, това на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Марк 12:41–44.
2. Мосия 24:15.
3. Томас С. Монсън, „Бъдете пример и светлина“, *Лиахона*, ноем. 2015 г., с. 88.
4. Исайя 53:3.
5. 3 Нефи 11:11.

От президент Ръсел М. Нелсън
Президент на Кворума на дванадесетте апостоли

Книгата на Мормон: какъв би бил животът ви без нея?

Книгата на Мормон ни учи за Исус Христос и Неговото Евангелие по един най-чудогоеен и изключителен начин.

През 1986 г. бях поканен да изнеса специална лекция в един университет в Акра, Гана. Там срещнах много важни лица, включително един африкански племенен крал. Докато говорехме преди лекцията, кралят говореше с мен само посредством своя лингвист, който ни превеждаше. Отговарях чрез лингвиста, а лингвистът после превеждаше отговорите ми на краля.

След лекцията ми кралят се насочи направо към мен, но този път без лингвиста си. За моя изненада, той говори на съвършен английски – бих допълнил, че използваше английския на кралицата!

Кралят изглеждаше озадачен. „Кой сте всъщност?“ – попита той.

Отговорих: „Аз съм ръкоположен апостол на Исус Христос“.

Кралят попита: „Какво можете да ме научите относно Исус Христос?“

Отговорих с въпрос: „Мога ли да попитам какво вече знаете за Него?“

Отговорът на краля ми показа, че

той сериозно изучава Библията и че обича Господ.

После го попитах дали знае за служението на Исус Христос при хората в древна Америка.

Както очаквах, не знаеше.

Обясних, че след Разгъването и Възкресението Спасителят отива при хората в древна Америка, където преподава Евангелието Си. Той организира Църквата Си и моли Своите ученици да водят летопис за Неговото служение сред тях.

„Този летопис – допълних аз, – е това, което знаем като Книгата на Мормон. Тя е още едно свидетелство за Исус Христос. Тя е съпътстващо Писание към Святата Библия“.

В този момент кралят *много* се заинтересува. Обърнах се към президента на мисия, който ме придружаваше, и го попитах дали носи със себе си допълнителен екземпляр на Книгата на Мормон. Той извади един от чантата си.

Отворих книгата на 3 Нефи 11 и заедно с краля прочетохме

проповедта на Спасителя към нефитите. След това му дадох Книгата на Мормон. Отговорът му остана зави-наги в ума и сърцето ми: „Можеше да ми дадете диаманти или рубини, но нищо не е по-ценно за мен от това допълнително познание за Господ Исус Христос“.

След като изпита силата на словата на Спасителя в 3 Нефи, кралят възкликна: „Ако бъда обърнат във вярата и се присъединя към Църквата, ще доведе със себе си цялото ми племе“.

„О, кралю – казах аз, – не става така. Обръщането във вярата е нещо лично. Спасителят служи на нефитите един по един. Всеки човек получава свидетелство за Евангелието на Исус Христос“¹.

Мои братя и сестри, колко ценна е за вас Книгата на Мормон? Ако ви предложеха диаманти или рубини или Книгата на Мормон, кое бихте избрали? Честно, кое е по-ценно за вас?

Спомнете си, че по време на неделната сутрешна сесия на общата конференция през април 2017 г. президент Томас С. Монсън помоли „всички с молитва да изучаваме и размишляваме над Книгата на Мормон всеки ден“². Мнозина откликнаха на молбата на пророка.

Позволете ми да кажа, че нито аз, нито осемгодишният Райли знаехме, че някой ни снима. Обърнете внимание, че Райли чете Книгата на Мормон с помощта на разделител за книги „Чедо на Бога съм“.

Райли чете Книгата на Мормон с помощта на разделител за книги „Чедо на Бога съм“.

Президент Нелсън следва съвета на президент Томас С. Монсън от общата конференция през април 2017 г. да изучаваме и размишляваме над Книгата на Мормон всеки ден.

Случва се нещо въздействащо, когато някое Божие чедо се стреми да научава повече за Него и възлюбения Му Син. В Книгата на Мормон тези истини се преподават най-ясно и въздействащо.

От поканата на президент Монсън преди шест месеца досега се опитвах да спазвам съвета му. Освен всичко друго, направих списъци за това какво е Книгата на Мормон, какво *потвърждава*, какво *опровергава*, какво *изтънява*, какво *пояснява* и какво *разкрива*. Гледайки Книгата на Мормон от този ъгъл бе прозорливо и вдъхновяващо упражнение! Препоръчвам го на всички вас!

През тези шест месеца поканих и различни групи, включително моите братя в Кворума на дванадесетте, мисионери в Чили и президенти на мисии и техните съпруги, събрали се в Аржентина – да обмислят три свързани въпроса, за които ви призовавам да помислите днес:

Първо, какъв би бил животът ви без Книгата на Мормон? Второ, какво *нямаше да знаете*? И трето, какво *нямаше да имате*?

Ентусиазираните отговори от тези групи дойдоха направо от сърцата им. Ето някои от техните коментари:

„Без Книгата на Мормон щях да съм объркан за противоречивите учения и мнения за толкова *много* неща. Щях да съм като преди да намеря Църквата, когато търсех знание, вяра и надежда“.

Друг каза: „Нямаше да знам за ролята, която Светият Дух може да играе в живота ми“.

Друг: „Нямаше да разбирам ясно целта ми тук на земята!“

Друг отговорил каза: „Нямаше да знам, че можем да продължаваме да напредваме след този живот. Заради Книгата на Мормон знам, че наистина има живот след смъртта. Това е крайната цел, към която се стремим“.

Този последен коментар ме накара да си помисля за живота ми преди десетилетия, когато бях млад стажант по хирургия. Една от тежките отговорности, които има хирургът, е понякога да уведомява близките на починал за неговата смърт. В една болница, в която работех, бе построена специална стая с тапицирани стени, където близките можеха да чуят такава новина. Там някои хора проявяваха скръбта си, като удряха главите си в тапицираните стени. Как копнеех да науча тези хора, че смъртта, макар и трудна за оцелелите любими хора, е необходима част от безсмъртното ни съществуване. Смъртта ни позволява да напредваме към следващия свят³.

Друг отговорил на въпроса ми каза: „Нямах живот, докато не прочетох Книгата на Мормон. Въпреки че съм се молил и ходил в моята църква през целия ми живот, Книгата на Мормон ми помогна за пръв път наистина да общувам с Небесния Отец“.

Друг каза: „Без Книгата на Мормон нямаше да разбера, че Спасителят не само е страдал за моите грехове, но и може да изцели болките и скърбите ми“⁴.

Друг каза: „Нямаше да знам, че имаме пророци, които да ни водят“.

Редовното ни потопяване в истините на Книгата на Мормон може да промени живота ни. Една от нашите внучки, която е мисионерка, сестра Оливия Нелсън, обеща на един проучвател, че ако чете всеки ден Книгата на Мормон, резултатите му на изпитите в университета ще се повишат. Той го направи и те се повишиха.

Скъпи мои братя и сестри, свидетелствам, че Книгата на Мормон действително е словото Божие. Тя съдържа отговорите на най-трудните житейски въпроси. Тя преподава учението на Христос⁵. Дообяснява и пояснява много от „ясните и ценни“⁶ истини, които са изгубени

Внучката на президент Нелсън, Оливия.

през вековете и при многобройните преводи на Библията.

Книгата на Мормон предоставя най-пълното и достоверно изложение за Единението на Исус Христос, което може да се намери. Учи ни какво всъщност означава да сме родени отново. От Книгата на Мормон научаваме за събирането на разпръснатия Израил. Знаем защо сме тук на земята. Тези и други истини се преподават в Книгата на Мормон по-въздействащо и убедително, отколкото в която и да е друга книга. Цялостната сила на Евангелието на Исус Христос се съдържа в Книгата на Мормон. Това е.

Книгата на Мормон илюстрира ученията на Учителя и излага тактиките на противника⁷. Книгата на Мормон преподава истинно учение, за да опровергава лъжливите религиозни традиции – като например погрешната практика да се извършват кръщения на бебета⁸. Книгата на Мормон придава цел на живота, като ни насърчава да обмисляме потенциала за постигане на вечен живот и „нескончаемо щастие“⁹. Книгата на Мормон опровергава лъжливите вярвания, че може да се намери щастие в нечестиятост¹⁰ и че личната доброта е достатъчна, за да се завърнем в присъствието Божие¹¹.

Тя отхвърля завинаги лъжливите схващания, че откровението е приключило с Библията и че небесата днес са запечатани.

Когато размишлявам за Книгата на Мормон, на ум ми идва думата *сила*. Истините в Книгата на Мормон имат *силата* да изцеляват, утешават, възстановяват, помагат, укрепват, утешават и ободряват душите ни.

Скъпи мои братя и сестри, обещавам, че ако с молитва изучавате Книгата на Мормон *всеки ден*, ще вземате по-добри решения – *всеки ден*. Обещавам ви, че ако размишлявате върху изучаваното, небесните отвори ще се разтворят и ще получавате отговори на въпросите си и насока за живота ви. Обещавам ви, че ако ежедневно се потапяте в Книгата на Мормон, можете да бъдете имунизирани против злините на деня, чумата на порнографията и другите притъпяващи ума пристрастявания.

Когато и да чуя някого, включително себе си, да казва: „Знам, че Книгата на Мормон е истинна“, ми се иска да възкликна: „Това е хубаво, но не е достатъчно!“ Трябва да чувстваме „от все сърце“¹², че Книгата на Мормон несъмнено е словото Божие. Трябва да чувстваме това толкова силно, че никога да не пожелаваме да живеем дори и ден без нея. Бих искал да перифразирам президент Бригъм Йънг, като кажа: „Иска ми се да имах гласа на седем гръмотевици, за да събудя хората“¹³ за истинността и силата на Книгата на Мормон.

Млад мисионер тича, за да сподели Книгата на Мормон с един мъж в парка.

Трябва да сме като един млад мисионер, служещ в Европа, който толкова сериозно приемал истинността на Книгата на Мормон, че буквално се затичал с екземпляр на този свещен летопис към един мъж в парка, когото с колегата му тъкмо намерили.

Свидетелствам, че Джозеф Смит бе и е пророкът на тази последна диспенсация. Той бе този, който чрез дара и силата на Бог преведе тази свята книга. Това е книгата, която ще помага на света да се подготви за Второто пришествие на Господ.

Свидетелствам, че Исус Христос е буквалният и жив Син на живия Бог. Той е нашият Спасител, нашият Изкупител, нашият Пример и нашият Застъпник пред Отца. Той бе обещаеният Месия, земният Месия и ще бъде хилядолетният Месия. Свидетелствам с цялата си душа, че по един най-чудодееен и изключителен начин Книгата на Мормон ни учи за Исус Христос и Неговото Евангелие.

Знам, че президент Томас С. Монсън е Божият пророк на земята днес. Обичам го и го подкрепям с цялото си сърце. За това свидетелствам в святото име на Исус Христос, амин. ■

Списъците на президент Нелсън относно Книгата на Мормон:

Книгата на Мормон е:

- Още едно свидетелство за Исус Христос. Основните ѝ автори – Нефи, Яков, Мормон, Мороний – и нейният преводач, Джозеф Смит, *всички* са очевидци на Господ.
- Летопис за Неговото служение при хората, които са живели в древна Америка.
- Истинна, както казва Самият Господ.

Книгата на Мормон потвърждава:

- Индивидуалната същност на Небесния Отец и Неговия възлюбен Син, Исус Христос.
- Необходимостта от Падението на Адам и мъдростта на Ева, за да може хората да имат радост.

Книгата на Мормон опровергава

схващанията, че:

- Откровението приключва с Библията.
- Бебетата се нуждаят от кръщение.
- Може да бъде намерено щастие в нечестие.
- Индивидуалната доброта е достатъчна за възвисяване (обредите и заветите са необходими).
- Падението на Адам опетни човечеството с „първоначалния грях“.

Книгата на Мормон изпълнява библейските пророчества, че:

- „Други овце“ ще чуят гласа Му.
- Бог ще извърши „едно чудно и странно дело“, говорейки „от пръстта“.
- „Жезълът на Юда“ и „жезълът на Йосиф“ ще станат едно.
- Разпръснатият Израил ще бъде събран „в последните дни“ и как това ще бъде извършено.
- Земята на наследството за потомците на Йосиф е Западното полукълбо.

Книгата на Мормон изяснява разбирането за:

- Доземното ни съществуване.
- Смъртта. Тя е необходима част от великия план на Бог за щастие.
- Съществуването след смъртта, което започва в рая.
- Как възкресението на тялото, обединено с неговия дух, става безсмъртна душа.
- Как Господ ще ни съди според нашите дела и желанията на сърцето ни.
- Правилният ред за извършване на обредите: например кръщението, причастие, даването на Светия Дух.
- Единението на Исус Христос.
- Възкресението.
- Важната роля на ангелите.
- Вечното естество на свещеничеството.
- Как човешкото поведение се влияе повече от силата на словото, отколкото от силата на меча.

Книгата на Мормон разкрива информация, която досега е била неизвестна:

- Кръщения са се извършвали преди раждането на Исус Христос.
- Храмовете са били строени и използвани от хората в древна Америка.
- Йосиф, 11-тият син на Израил, предрича пророческата роля на Джозеф Смит.
- Нефи (през 600–592 г. пр. Хр.) предрича откритието и колонизирането на Америка.
- Прости и ценни части от Библията са били изгубени.
- Светлината на Христос бива давана на всеки човек.
- Важността на личния избор и необходимостта от противопоставяне във всичко.
- Предупреждения за „тайните заговори“.

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. 3 Нефи 17:9–12.
2. Томас С. Монсън, „Силата на Книгата на Мормон“, *Диакхона*, май 2017 г., с. 87.
3. Вж. Алма 42:8.
4. Вж. Алма 7:11–12.
5. Вж. например 2 Нефи 31:2–21.
6. Вж. 1 Нефи 13:29–33.
7. Вж. 2 Нефи 26–33.
8. Вж. Мороний 8:11–15.
9. Мосия 2:41; вж. също Алма 28:12.
10. Вж. Алма 41:10–11.
11. Изискват се и специални свещени обреди и завети.
12. Вж. Алма 13:27.
13. Вж. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young*, 1997 г., с. 299. Той говори за важността на храма и работата по семейна история.

От старейшина Дейл Г. Ренлнд
От Кворума на дванадесетте апостоли

Свещеничеството и единителната сила на Спасителя

За да може да се осъществят целите на Небесния Отец, Божиите чеда трябва да имат достъп до единителната сила на Спасителя. Свещеничеството осигурява тези възможности.

Представете си заедно с мен ракета, която бива преместена на платформата за изстрелване, за да бъде подготвена за излитане. Сега си представете запалването. Горивото, в контролирано изгаряне, се преобразува в горещ газ, който изригва, създавайки по този начин тласък, необходим да изстреля ракетата в космоса. Най-накрая си представете полезния товар или каргото, което се намира в най-горната част на ракетата. Стойността на полезния товар се реализира само когато той достигне своята дестинация и функционира както трябва. Не е нужно да бъдеш инженер на ракети, за да осъзнаеш, че скъп сателит за глобална комуникация има малка стойност, ако седи в склада. Мисията на ракетата е просто да достави полезния товар.

Тази вечер искам да сравня *свещеничеството, на което сме носители, с ракета, а възможността да извличаме полза от единителната*

сила на Спасителя с доставения от ракетата полезен товар.

Поради Своята единителна жертва, Исус Христос има силата и властта да изкупи цялото човечество. За да имаме достъп до Неговата единителна сила, Той делегира част

от Своята сила и власт на мъже на земята. Тази делегирана сила и власт се нарича *свещеничество*. То позволява на неговите носители да помагат на Небесния Отец и Исус Христос в Тяхното дело – да осъществят спасението и възвисяването на Божиите чеда. Свещеничеството прави това, защото дава възможност на Неговите чеда да получават благословиите на единителната сила на Спасителя.

Единителната сила на Исус Христос е изключително важна, защото никой от нас не може да се върне в небесния ни дом без помощ. В земния живот, винаги ще допускаме грешки и ще нарушаваме Божиите закони. Ние сме опетнявани от греха и в това състояние не може да ни бъде позволено да живеем в Божието присъствие. Имаме нужда от единителната сила на Спасителя, за да можем да се помиряваме с Небесния Отец. Исус Христос скъсва връзките на физическата смърт, за да може всички да възкръснат. Предлага опрощение на греховете, при условие, че се подчиняваме на законите и обредите на Неговото Евангелие. Чрез Него е възможно да бъдем възвисени. Възможността да извличаме полза от единителната сила на Спасителя е най-важният полезен товар на сътворението.

Но за да може да се осъществят целите на Небесния Отец, Божиите

чеда трябва да имат достъп до единителната сила на Спасителя¹. Свещеничеството осигурява тези възможности. То е ракетата. Свещеничеството е важно, защото необходимите обреди и завети на земята се извършват единствено чрез неговата власт. За какво ни е свещеничеството, ако то не може да осигури възможността да извличаме полза от единителната сила на Спасителя? Може би е просто привличащи вниманието фойерверки? Бог е създал свещеничеството, за да се използва не само на събранията в неделя или като някоя друга възможност за служба. Той го е създал, за да доставя полезния товар.

Малките повреди в ракетите може да провалят мисията. Чупливи уплътнения и умора на материалите може да станат причина за неизправност в ракетата. За да предпазва свещеничеството, метафорично казано, от чупливи уплътнения и умора на материалите, Бог защитава както неговото предаване, така и неговото упражняване². Предаването на свещеничеството се предпазва чрез ключовете на свещеничеството, които представляват правото на президентство, дадено на съответния мъж³. По същия начин използването

на свещеничеството се предпазва както чрез свещеническите ключове, така и от заветите, които сключват носителите на свещеничеството. Следователно използването на свещеничеството се ръководи както от свещеническите ключове, така и от сключването на завети. Свещеническата отговорност на даден брат се дава индивидуално и не съществува извън него⁴; свещеничеството не е източник на някаква неопределена автономна сила.

Както свещеничеството на Аарон, така и свещеничеството на Мелхиседек се получават чрез сключване на завет⁵. Бог определя условията, а мъжът ги приема. Общо казано, носителите на свещеничеството сключват завет да помагат на Бог в Неговото дело. В началото на тази диспансация, Исус Христос обяснява, че заветът на свещеничеството „е потвърден върху ви заради вас и не само заради вас, но и заради целия свят... , понеже те не идват при Мен“⁶.

Този стих ни учи, че целта на свещеничеството е да кани другите да идват в Христа, като им помага да приемат възстановеното Евангелие. Имаме свещеничеството, за да помагаме на чедата на Небесния Отец

да бъдат облекчавани от бремето на греха и да стават подобни на Него. Чрез свещеничеството, силата на божествеността се проявява в живота на всички, които сключват завети, спазват ги и приемат свързаните с тях обреди⁷. Това е начинът, по който всеки от нас идва в Христа, бива пречистен и се помирява с Бог. Чрез свещеничеството, което доставя полезния товар, ние имаме достъп до единителната сила на Христос.

Сключваните с Бог завети са свещени и предполагат сериозна отговорност. Човек трябва да подготвя себе си, да учи за тях и да встъпва в такива завети с намерението да ги почита. Заветът се превръща в един обет да посвещаваме себе си. Перифразирайки английския драматург Робърт Болт – човек сключва завет единствено, когато желае сериозно да посвещава себе си на някакво обещание. Създава силна връзка между истината на обещанието и своята собствена добродетел. Когато човек сключва завет, държи себе си като вода в шепите си. И ако отвори пръстите си, никога няма да намери себе си отново. Нарушителят на завети изгубва себе си и способността да обещава и гарантира⁸.

Носителят на свещеничеството на Аарон сключва завет да избягва злото, да помага на околните да се помиряват с Бог и да се подготвя да приеме свещеничеството на Мелхиседек⁹. Тези свещени отговорности се изпълняват, докато той преподава, кръщава, укрепва членовете на Църквата и кани другите да приемат Евангелието. Това са функциите на неговата „ракета“. В замяна, Бог обещава надежда, опрощение, служението на ангели и ключовете на евангелието на покаянието и кръщението¹⁰.

Носителят на свещеничеството на Мелхиседек сключва завет да изпълнява свързаните със свещеничеството на Аарон отговорности и да увеличава призованието си в свещеничеството на Мелхиседек¹¹. Постига това, като спазва свързаните със завета заповеди. Тези заповеди включват „да внимав(а) относно (себе си) и усърдно да се вслушв(а) в словото на вечния живот“ и да живеее съгласно всяко слово, което излиза от Божиите слова¹², да дава свидетелство за Исус Христос и Неговото дело в последните дни¹³, да не се хвали¹⁴ и да стане приятел на Спасителя, доверявайки Му се както би направил всеки приятел¹⁵.

В замяна Бог обещава, че носителят на свещеничеството на Мелхиседек ще получи ключовете за опознаване на тайнствата Божии. Той

ще стане свършен, за да може да съществува в присъствието Божие. Ще може да изпълнява своята роля в делото на спасението. Исус Христос ще подготвя пътя пред носителя на свещеничеството и ще бъде с него. Светият Дух ще бъде в сърцето на носителя на свещеничеството и ангелите ще го подкрепят. Тялото му ще бъде укрепвано и обновявано. Ще наследи благословиите на Авраам и заедно със своята съпруга ще стане сънаследник с Исус Христос на царството на Небесния Отец¹⁶. Това са „скъпоценните и твърде големи обещания“¹⁷. Не можем да си представим по-големи обещания.

На всеки мъж, получил свещеничеството на Мелхиседек, Бог потвърждава с клетва Своите заветни обещания¹⁸. Тази клетва се отнася само за свещеничеството на Мелхиседек¹⁹ и Бог е Този, Който дава клетвата, а не носителят на свещеничеството²⁰. Тъй като тази уникална ситуация включва Неговата божествена сила и власт, Бог изпълва клетва, служейки си с възможно най-въздействащия език, за да ни даде увереност в обвързващата и неотменима същност на Неговите обещания.

Нарушаването на свещеническите завети и като цяло отвръщането от тях имат много тежки последици²¹. Да се отнасяме небрежно или безразлично към свещеническо

призвание е все едно да включим материал в процес на умора в някой от компонентите на ракетата. Подобно отношение застрашава свещеническия завет, защото може да провали мисията. Неподчинението на Божиите заповеди нарушава сключения завет. Обещаните благословии се оттеглят от хората, които системно нарушават сключените завети и не се покаяват за това.

Преди няколко години получих по-пълно разбиране за връзката между „свещеническата“ ракетата и „възможността да извличаме полза от единителната сила на Спасителя“ на полезния товар. По време на един уикенд трябваше да свърша две задачи. Едната от тях беше да организирам първия кол в една страна, а другата – да проведе интервю с един млад мъж и, ако всичко е наред, да възстановя неговите свещенически и храмови благословии. Този 30-годишен мъж се присъединил към Църквата като младеж. Отслужил мисията си с достойнство. Но като се върнал у дома, се отклонил от пътя си и изгубил членството си в Църквата. След няколко години „до(шъл) на себе си“²² и с помощта на любящи ръководители и добри членове се покалял и чрез кръщение бил отново приет в Църквата.

По-късно поискал да му бъдат възстановени свещеническите и храмови благословии. Уговорихме си среща в събота сутрин от 10 ч. в сградата за събрания. Когато пристигнах да проведе насрочени по-рано интервюта, той вече беше там. Той толкова искаше да си възвърне свещеничеството, че не можеше да чака.

По време на интервюто му показах писмото, в което се обяснява, че президент Томас С. Монсън лично е разгледал неговата молба и е разрешил провеждането на интервюто. Този мъж, който иначе напълно се владееше, се разплака. После му казах, че датата на нашето интервю няма да има никакво официално значение в неговия живот. Той изглеждаше объркан. Казах му, че след като

възстановя неговите благословии, в членския му картон ще фигурират само датите на първоначалното му кръщение, потвърждаване, ръкополагане в свещеничеството и надаряване. Той отново се разчувства.

Поканих го да прочете следното от Учение и завети:

„Ето, този, който се е покаял за греховете си, същият е опростен и аз, Господ, повече не ги помня.

По това може да познаете дали човек се е покаял от греховете си: Ето, той ще ги изповяда и ще ги изостави“²³.

За трети път очите му се изпълниха със сълзи. След това поставих ръце на главата му и в името на Исус Христос и чрез властта на свещеничеството на Мелхиседек, бидейки упълномощен от президента на Църквата, възстанових неговите свещенически и храмови благословии.

Обзе ни голяма радост. Той знаеше, че отново е упълномощен да бъде носител и да упражнява Божието свещеничество. Знаеше, че неговите храмови благословии са напълно възстановени. В походката му имаше лекота и лицето му излъчваше светлина. Толкова много се гордеех с него и усещах, че Небесният Отец също се гордее.

След това колът беше организиран. Въодушевени, верни светии присъстваха на събранията и беше подкрепено едно прекрасно президентство на кол. Обаче, за мен, събитието от организирането на този първи кол в страната беше засенчено от изпитаната от мен радост след възстановяването на благословиите на този млад мъж.

Осъзнах, че целта за организирането на кол, или упражняването на Божието свещеничество по какъвто и да било начин, е да помагаме на Небесния Отец и Исус Христос в Тяхното дело – да осигуряват възможност за изкупление и възвисяване на всяко едно от Божиите чедра. Точно както ракетата, чиято цел е да доставя полезния товар, свещеничеството „доставя“ Евангелието на Исус Христос, позволявайки на

всички да сключват завети и да приемат свързаните с тях обреди. По този начин можем да прилагаме в живота си „единяващата кръв на Христа“²⁴, като усещаме осветяващото влияние на Светия Дух и приемаме обещанието от Бог благословии.

В допълнение на това да спазвате законите и обредите на Евангелието, ви каня да сключвате и спазвате свещенически завети. Приемете клетвата на Бог и Неговото обещание. Изпълнявайте усърдно отговорностите си в свещеничеството в подпомагане на Небесния Отец и Исус Христос. Упражнявайте свещеничеството, за да помагате на другите хора да черпят от единителната сила на Спасителя! Когато вършите това, вие и вашето семейство ще получавате големи благословии. Свидетелствам, че Изкупителят живее и напътства това дело, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. 1 Нефи 11:31; 2 Нефи 2:8.
2. Вж. Учение и завети 121:36.
3. Вж. Учение и завети 42:11; вж. също Далин Х. Оукс, „Ключовете и властта на свещеничеството“, *Лиакхона*, май 2014 г., с. 49–52.
4. Вж. Учение и завети 124:95, 130, 132. Свещеничеството, което мъжът получава, не е независимо от него, както единителната сила на Христос не е независима от Христос.
5. Информация за завета, свързан с по-нисшето свещеничество, може да бъде намерена в Числа 25:10–13, Неемия

13:29 и Малахия 2:2–8. Информация за завета, свързан с със свещеничеството на Мелхиседек, се намира в Превода на Джозеф Смит, Битие 14:26–37 (в Ръководство към Писанията); Псалм 110:1, 4 и Учение и завети 84:39–42. Вж. също Bruce R. McConkie, „The Doctrine of the Priesthood“, *Ensign*, май 1982 г., с. 32–34.

6. Учение и завети 84:48, 50.
7. Вж. Учение и завети 84:19–21.
8. Вж. Robert Bolt, *A Man for All Seasons: A Play in Two Acts* (1990 г.), xiii-xiv, с. 140.
9. Вж. Числа 25:12–13, Неемия 13:29, Йезекиил 34:2–6, Малахия 2:2–9, Учение и завети 13:1, 20:46–59; 84:33–40.
10. Вж. Евреите 7:19, Учение и завети 84:26–27.
11. Вж. Учение и завети 84:33.
12. Вж. Учение и завети 84:43–44.
13. Вж. Учение и завети 84:61–62.
14. Вж. Учение и завети 84:73.
15. Вж. Учение и завети 84:77–88.
16. Вж. Превод на Джозеф Смит, Битие 14:26–37 (в Ръководство към Писанията); Евреите 7:11; Учение и завети 84:19, 33–34, 38, 42, 77–88.
17. 2 Петър 1:4.
18. Вж. Превод на Джозеф Смит, Битие 14:27–31 (в Ръководство към Писанията), Псалми 110:1, 4, Joseph Smith Translation, Hebrews 7:19–21 (в Bible appendix), Учение и завети 84:33–40, 48.
19. Вж. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., с. 223; Джозеф Фийлдинг Смит, в Conference Report, апр. 1970 г., с. 59; *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, съст. Джозеф Фийлдинг Смит, 1976 г., с. 323.
20. Няма обстоятелства на разказ в Писанията, в които получателят да дава клетва, като сключва завета на свещеничеството на Мелхиседек. Напротив, в Превода на Джозеф Смит, Битие 14:27–31 (в Ръководство към Писанията), Псалми 110:1, 4, Евреите 7:21 и Учение и завети 84:40 Бог е Този, който дава клетва, докато сключва завета с получателя на свещеничеството. Старейшина Брус Р. Макконки казва: „Господ дава клетва в Своето собствено име... , че който спазва завета, свързан със свещеничеството на Мелхиседек, ще наследи, получи и притежава всички неща на вечното царство. ... Бог се заклева с клетва, че Христос ще бъде възвисен и се заклева отново, всеки път, когато някой от нас получи свещеничеството на Мелхиседек, че, ако сме верни и предани във всички неща, ще получим възвисяване в същата степен“ („The Doctrine of the Priesthood“, с. 33).
21. Вж. Учение и завети 84:41–42. Покаянието винаги е възможно за всички, които искат да се променят. Вж., например, Дейл Г. Ренлънд, „Покаяние: Радостен избор“, *Лиакхона*, ноем. 2016 г., с. 121–124.
22. Лука 15:17.
23. Учение и завети 58:42–43.
24. Мосия 4:2.

От старейшина Дейвид Ф. Еванс
От Седемдесетте

Истината за всичко

Всеки от нас има лична отговорност да направи необходимото за придобиване и поддържане на силно свидетелство.

Тази вечер идваме с надежда и вяра, че ще си тръгнем укрепени и благословени от Светия Дух, който учи на истината¹. Бих желал да говоря за нашето лично търсене на истината.

Като млад мъж, имах много въпроси относно Църквата. Някои от моите въпроси бяха искрени. Други не бяха, а отразяваха съмненията на околните.

Често обсъждах въпросите си с майка ми. Сигурен съм, тя можеше да усети, че много от въпросите ми са искрени и от сърце. Мисля, че тя беше малко разочарована от въпросите, които бяха по-малко искрени и по-заядливи. Въпреки това, тя никога не ме укоряваше, че задавам въпроси. Изслушваше ги и се опитваше да им отговори. Когато усетеше, че е казала всичко, което е по силите ѝ, а аз все още имах въпроси, тя казваше нещо, подобно на: „Дейвид, това е добър въпрос. Докато търсиш, четеш и се молиш за отговора, защо не вършиш нещата, които знаеш, че *трябва*, вместо да вършиш нещата, които знаеш, че *не трябва*?“ Това стана модел за моето търсене на истината. Чрез изучаване, молитва и спазване на заповедите открих, че има отговори на всичките ми важни

въпроси. Също установих, че за някои въпроси са необходими постоянна вяра, търпение и откровение².

Мама остави отговорността да развивам вяра и намирам отговори на мен. Тя знаеше, че важните отговори от моето търсене на истината ще дойдат по начина, който Небесният Отец е определил. Знаеше, че трябва да открия истината. Знаеше, че трябва да бъда искрен в моите въпроси и да бъда готов да действам според онова, което вече знам, че е истина.

Знаеше, че трябва да изучавам и да се моля, и че трябва да придобия по-голямо търпение, докато търсех отговори от Господ. Желанието да бъдем търпеливи е част от нашето търсене на истината и част от Господния модел за разкриване на истината³.

С течение на времето разбрах, че майка ми ме е учела на модела на Небесния Отец за търсене на истината. Вярата ми израстна, отговорите започнаха да идват и приех призование за мисия.

Дойде момент, в началото на мисията ми, когато осъзнах, че трябва да разбера дали Църквата е истинна и дали Джозеф Смит е Божий пророк. Почувствах това, което президент Томас С. Монсън ясно заяви на последната ни обща конференция: „Ако нямате непоклатимо свидетелство за тези неща, направете необходимото да го получите. Изключително важно е да имате собствено свидетелство в тези трудни времена, защото свидетелствата на други хора ще ви отведат само донякъде“⁴. Знаех какво е необходимо. Трябваше да чета Книгата на Мормон с искрено сърце, с истинско намерение и да попитам Бог дали е истинна.

Чуйте удивителното обещание на нашия Небесен Отец, дадено чрез пророка Мороний: „И когато получите тези неща, аз бих ви увещавал да

попитате Бога Вечния Отец в името на Христа дали тези неща са истинни; и ако попитате с искрено сърце, с истинско намерение и вярвайки в Христа, Той ще ви изяви истината за тях чрез силата на Светия Дух⁵.

За да получа това, което съдържа Книгата на Мормон, трябваше да я прочета. Започнах от началото на книгата и четях всеки ден. Някои хора получават свидетелство много бързо. За други, това отнема повече време, повече молитви и може да включва четене на книгата няколко пъти. Трябваше да прочета цялата книга, преди да получа обещаното свидетелство. Все пак, Бог ми изяви за нейната истинност чрез силата на Светия Дух.

В моя мисионерски дневник описвах радостта ми от научаването на истината, както и личния ми израз на поетото задължение и истинско намерение да действам според истината, която бях научил. Написах: „Обещавам на моя Небесен Отец и на себе си да давам най-доброто от себе си, да давам 100 процента през остатъка от моя живот, че каквото и да ме помоли, ще го изпълнявам, но засега имам остатъка от мисията ми и ще го превърна в една чудесна мисия, за която да не съжалявам, но не за мен, а за Господ. Обичам Господ, обичам делото и се моля това чувство никога да не ме напусне“.

Стигнах до разбирането, че за да не ме напусне това чувство никога, са нужни постоянно подхранване и постоянни усилия за покаяние и спазване на заповедите. Президент Монсън заявява: „Свидетелството следва да бъде поддържано жизнено и живо чрез постоянно спазване на заповедите Божии и чрез ежедневна молитва и изучаване на Писанията“⁶.

През годините съм питал мисионери и млади хора по света, как е започнал техният личен стремеж към търсене на истината и придобиване на свидетелство. Почти без изключение, те отговарят, че стремежът им да добият свидетелство е започнал с личното решение да прочетат Книгата на Мормон от началото и да

попитат Бог дали тя е истинна. По този начин, те са избрали да „действат“, вместо да им „се въздейства“⁷ от съмненията на другите.

За да разберем истината, трябва да живеем според Евангелието⁸ и да „експериментираме“⁹ със словото. Предупредени сме да не се възпротивяваме на Духа Господен¹⁰. Покаянието, заедно с решимостта да се спазват заповедите, е важна част от всяко индивидуално търсене на истината¹¹. Всъщност, може да е необходимо да пожелаем да „изкажем всичките си грехове“, за да научим истината¹².

Заповядано ни е: „търсете познание тъкмо чрез учение, също и чрез вяра“ и „търсете... слова на мъдрост от най-добрите книги“¹³. Нашето търсене на истината трябва да се съсредоточи върху „най-добрите книги“ и най-добрите източници. Сред най-добрите книги са Писанията и словата на живите пророци.

Президент Монсън моли всеки от нас да направи необходимото, за да получи и поддържа непоклатимо свидетелство¹⁴. Какво е необходимо, за да задълбочавате и укрепвате свидетелството си? Всеки от нас има лична отговорност да направи

необходимото за придобиване и поддържане на силно свидетелство.

Търпеливото спазване на нашите завети, докато „правим необходимото“, за да получаваме отговори от Господ, е част от Божия модел за научаване на истината. Особено когато обстоятелствата са трудни, може да е нужно да „се подчиним с желание и търпеливо на волята Господна“¹⁵. Търпеливото спазване на заветите увеличава нашето смирение, задълбочава желанието ни да учим истината и позволява на Светия Дух да „ни направлява в пътеките на мъдростта, за да може да бъдем благословени, преуспели и запазени“¹⁶.

Съпругата ми Мери и аз познаваме скъп и обичан от нас човек, който през голямата част от нейния живот е изпитвала трудности с някои аспекти на Църквата. Тя обича Евангелието и Църквата, но все още има въпроси. Запечатана е в храма, активна е в Църквата, изпълнява призованията си и е чудесна майка и съпруга. През годините, тя се е опитвала да върши тези неща, за които знае, че са правилни, и се е въздържала да върши онези, за които знае, че са грешни. Тя е спазвала заветите си и е продължавала да търси.

Понякога е била благодарна да се държи за вярата на другите.

Неотдавна, нейният епископ я поканил да се срещне с нея и съпруга ѝ. Той ги помолил да приемат храмово назначение, за да служат като заместници за онези, които имат нужда от храмови обреди. Това призование ги изненадало, но те приели и започнали да служат в Господния дом. Техният син тийнейджър наскоро правил проучване, свързано със семейна история, и открил семейно име, за което не са били извършени всички храмови обреди. Междувременно, родителите действали като заместници и изгълнили храмовите обреди за този човек и неговото семейство. Докато коленичили пред олтара и се изпълнявал обредът за запечатване, тази прекрасна, търпелива жена, която толкова дълго търсила, имала лично духовно преживяване, от което разбрала, че храмът и обредите, изпълнявани там, са верни и истинни. Тя се обадила на майка си, разказала ѝ за своето преживяване и казала, че макар все още да има някои въпроси, знае, че храмът е истинен, че храмовите обреди са истинни и че Църквата е

истинна. Майка ѝ плакала с благодарност за любящия, търпелив Небесен Отец и за дъщеря, която търпеливо продължава да търси.

Търпеливото спазване на заветите привлича небесните благословии в нашия живот¹⁷.

Намирам голяма утеха в следното Господно обещание: „чрез силата на Светия Дух вие можете да узнаете истината за всичко“¹⁸. Без да знаем всичко, можем да знаем истината. Можем да знаем, че Книгата на Мормон е истинна. Всъщност, както каза президент Ръсел М. Нелсън тази сутрин, ние можем да „чувстваме „от все сърце“ (вж. Алма 13:27), че Книгата на Мормон *несъмнено* е словото Божие“. И можем да „чувстваме това толкова силно, че никога да не пожелаваме да живеем дори и ден без нея“¹⁹.

Можем да знаем, че Бог е нашият Отец, Който ни обича; и че Неговият Син, Исус Христос, е нашият Спасител и Изкупител. Можем да знаем, че членството в Неговата Църква трябва да се цени и че ежеседмичното взимане от причастието ще помага на нас и нашето семейство да бъдем в безопасност. Можем да знаем, че

чрез храмовите обреди, семействата наистина могат да бъдат заедно за вечността. Можем да знаем, че Единението на Исус Христос и благословиите на покаянието и опрощението са верни и истинни. Можем да знаем, че нашият скъп пророк, президент Томас С. Монсън, е Господният пророк и че неговите съветници и членовете на Кворума на дванадесетте са апостоли, пророци, гледачи и откровители.

Знам, че всичко това е истина и давам своето свидетелство в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Мороний 10:5.
2. Такъв въпрос засягаше възможността за получаване на свещеничеството от всички достойни мъже. Този въпрос е разрешен чрез откровение, получено от президент Спенсър У. Кимбъл, неговите съветници и членовете на Дванадесетте на 1 юни 1978 г. Това откровение е Официално изявление 2 в Учение и завети.
3. Вж. напр. Лука 21:15; Римляните 8:5; Алма 32:41–43; Етер 12:19; Учение и завети 21:5; 101:38; 107:30–31.
4. Томас С. Монсън, „Силата на Книгата на Мормон“, *Лиакхона*, май 2017 г., с. 87.
5. Мороний 10:4.
6. Томас С. Монсън, „Силата на Книгата на Мормон“, с. 87.
7. 2 Нефи 2:14; вж. също Дейвид А. Беднар, „Seek Learning by Faith“, *Лиакхона*, септ. 2007 г., с. 19–21.
8. Вж. напр. Йоан 7:17, където Господ обещава: „Ако някой иска да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или аз от Себе Си говоря“. Вж. също Алма 32.
9. Вж. Алма 32:27.
10. Вж. Алма 32:28.
11. Вж. Алма 22:18; Учение и завети 93:27–28.
12. Алма 22:18.
13. Учение и завети 88:118.
14. Томас С. Монсън, „Силата на Книгата на Мормон“, с. 87.
15. Мосия 24:15; вж. също Мосия 24:13–14; Дейвид А. Беднар, „Да носим товарите си с лекота“, *Лиакхона*, май 2014 г., с. 87–90.
16. Мосия 2:36.
17. Вж. Джефри Р. Холанд, „An High Priest of Good Things to Come“, *Лиакхона*, ян. 2000 г., с. 45. В това послание старейшина Холанд заявява: „Някои благословии идват скоро, някои късно, а някои не идват в този живот, но за онези, които приемат Евангелието на Исус Христос, *те идват*“.
18. Мороний 10:5.
19. Ръсел М. Нелсън, „Книгата на Мормон: какъв би бил животът ви без нея?“, *Лиакхона*, ноем. 2017 г., с. 63.

Висши ръководители и висши служители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

ПЪРВОТО ПРЕЗИДЕНТСТВО

Хенри Б. Айринг
Първи съветник

Томас С. Монсън
Президент

Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник

КВОРУМЪТ НА ДВАНАДЕСЕТЕ АПОСТОЛИ

Ръсел М. Нелсън

Далин Х. Оукс

М. Ръсел Балард

Джефри Р. Холанд

Дейвид А. Беднар

Куентин Л. Кук

Д. Тод Кристоферсън

Нийл Л. Андерсън

Роналд А. Расбанд

Гари Е. Стивънсън

Дейл Г. Ренлънд

Л. Уитни Клейвън

Крейг К. Юргенсън

Юлиус Сярес

Лин Г. Робинсън

Гериг Х. Гонг

Хуан А. Хуа

Патрик Кеърн

ПРЕЗИДЕНТСТВОТО НА СЕДЕМДЕСЕТЕ

От старейшина Ричард Дж. Мейнс
От Седемдесетте

Да заслужите доверието на Господ и вашите семейства

Мъже, които имат „почтеността на сърцето“, са мъже, на които може да се има доверие – защото доверието се гради върху почтеност.

Братя, вероятно най-големият комплимент, който можем да получим от Господ, е да знаем, че Той ни се доверява да бъдем достойни носители на свещеничеството и добри съпрузи и бащи.

Едно нещо е сигурно: да спечелим доверието на Господ е благословия, която идва чрез значителни усилия от наша страна. Доверието е благословия, основаваща се върху подчинение на Божиите закони. Спечелването на доверието на Господ идва в резултат на вярност към заветите, които сключваме във водите на кръщението и в светия храм. Когато спазваме обещанията си пред Господ, доверието Му към нас расте.

Харесва ми как древните и съвременните Писания използват фразите „цяло сърце и с правота“ и „почтеността на сърцето“, когато описват характера на праведния човек¹. Почтеността или липсата на такава е съществена част от характера на човека. Мъже, които имат „почтеността

на сърцето“, са мъже, на които може да се има доверие – защото доверието се гради върху почтеност.

Да си почтен мъж просто означава намеренията ви, както и действията ви, да са чисти и праведни във всички области на живота ви, както най-е така и лично. С всяко решение,

което вземаме, доверието на Бог към нас расте или намалява. Вероятно този принцип си проличава най-ясно в нашите духовно постановени отговорности като съпрузи и бащи.

Като съпрузи и бащи, ние сме получили божествено поръчение от съвременните пророци, гледачи и откровители в документа „Семейството: прокламация към света“. Този документ ни учи, че (1) „бащите трябва да водят своите семейства с любов и праведност“, (2) че бащите „са отговорни да осигуряват необходимото за живота“ и (3) че бащите са отговорни да защитават семействата си².

За да заслужим доверието на Бог е необходимо да изпълняваме тези три божествено постановени отговорности към нашите семейства по Господния начин. Както допълнително е посочено в Прокламацията за семейството, Господният начин да изпълняваме тези задължения е заедно с нашите съпруги „като равностойни партньори“³. За мен това означава да не предприемаме никакви важни действия относно тези три отговорности, без да сме постигнали пълно единство със съпругите си.

Първата стъпка в нашите усилия да заслужим доверието на Господ е да Му се доверяваме. Пророкът Нефи илюстрира този вид отдаденост, когато се моли: „О, Господи, на Тебе съм се уповавал и ще се уповавам навеки. Аз няма да се уповавам

и създава среда, в която любовта може да расте“.

Нито Лара, нито Кристина са виждали какво е написала другата. За мен е интересно, че независимо една от друга и двете смятат, че благословията на мира в дома е в пряко съответствие с това да имат съпруг, на когото могат да се доверяват. Както се вижда от примера на двете ми дъщери, принципът на доверие играе извънредно важна роля в създаването на дом, съсредоточен върху Христос.

Аз също имах възможността да се радвам на среда, съсредоточена върху Христос, в дом, където баща ми почиташе свещеничеството си и заслужаваше доверието на цялото семейство поради „почтеността на сърцето си“⁷. Нека споделя с вас преживяване от младините ми, което разкрива дълготрайното положително влияние, което оказва върху семейството един баща, разбиращ и живеещ според принципа на доверие, основан върху почтеност.

Когато бях много млад, баща ми основа фирма, специализираща в промишлената автоматизация. Фирмата проектираше, произвеждаше и инсталираше автоматизирани производствени линии в цял свят.

Докато бях в основно училище, той искаше да се науча на работа. Той също искаше да усвоя бизнеса, започвайки от най-ниското стъпало. Първата ми работа включваше

на ръката от плът“⁴. Нефи е напълно отдаден да следва волята на Господ. Освен, че *казва* как ще „стор(и) нещата, които Господ е заповядал“, Нефи е непоколебим в своята отдаденост да *изпълни* поръченията си, както се разкрива в изявлението му: „Тъй както Бог е жив и както живеем и ние, няма да слезем при баща си в пустошта, докато не свършим това, което Господ ни е заповядал“⁵.

Тъй като първо Нефи се доверява на Бог, Бог също му има голямо доверие. Господ го благославя, като излива обилно Духа и благославя както неговия живот, така и живота на семейството му, и на целия му народ. Благодарение на това, че Нефи ръководи в любов и праведност, грижи се и защитава семейството и народа си, той записва: „И стана така, че ние заживяхме щастливо“⁶.

За да представя и женската гледна точка на тази тема, помолих двете си женени дъщери да ми помогнат. Попитах ги дали биха описали в едно или две изречения техния поглед за важността на доверието и как то влияе върху техния брак и семеен живот. Това са мненията на Лара Харис и Кристина Хансен.

Първо, Лара: „Едно от най-важните неща за мен е да знам, че съпругът ми прекарва деня си, като

прави избори, които са израз на уважение и любов към мен. Когато си имаме доверие един на друг по този начин, това носи мир в дома ни, където с радост можем да отглеждаме семейството си заедно“.

Ето и мнението на Кристина: „Да имаш доверие на някого е подобно на това да вярваш в този човек. Без това доверие и вяра, се появяват страхът и съмнението. За мен една от най-големите благословии, които идват от това напълно да се доверявам на съпруга си, е мирът – мир на ума, знаейки, че той действително прави това, което казва, че ще прави. Доверието носи мир, любов

поддържане на двора и боядисване на помещенията без достъп за широката общественост.

Когато започнах гимназия, бях повишен да работя на етаж на производството. Научих се да разчитам чертежи и да пускам тежки промишлени машини за обработка на стомана. След гимназията следвах в университет и после отидох на мисия. Като се завърнах от моята мисия, веднага се върнах на работа. Имах нужда от пари за разходите през следващата година в университета.

Един ден, скоро след мисията ми, докато работех във фабриката, баща ми ме извика в кабинета си и ме попита дали бих искал да отида с него на бизнес пътуване до Лос Анджелис. Това беше първият път, когато баща ми ме канеше да го придружа на бизнес пътуване. Той всъщност ми позволяваше да се изявя публично, за да му помогна да представи компанията.

Преди да заминем, той ме подготви с няколко подробности относно потенциалния ни нов клиент. Първо, клиентът беше многонационална корпорация. Второ, те осъвременяваха производствените си линии в цял свят с най-модерните автоматизирани технологии. Трето, фирмата ни никога до тогава не им бе доставяла инженерни услуги или технологии. И накрая, техният главен корпоративен представител отговорен за покупката, бе свикал тази среща, за да прегледа нашата оферта за новия им проект. Тази среща бе една нова и потенциално важна възможност за нашата фирма.

Пристигайки в Лос Анджелис, баща ми и аз отидохме на срещата с корпоративния представител в хотела му. Първата работа бе да се обсъдят и анализират изискванията за инженерният дизайн на проекта. Следващият въпрос за обсъждане засягаше изпълнението и датите на доставка. Заключителната част бе фокусирана на цената, условията и обстоятелствата. Тук нещата станаха интересни.

Този корпоративен представител ни обясни, че предложената от нас цена е най-ниска от представените в търга за проекта. Тогава, изненадващо, той ни каза цената на второто най-ниско предложение. След това ни попита дали искаме да обмислим предложението си и да направим ново такова. Заяви, че новата ни цена трябва да е малко под втората най-висока по ред цена. Обясни, че ще разделим спечелените допълнителни пари по равно с него. Той даде разумното обяснение, че така всички ще спечелят. Нашата фирма ще спечели, понеже ще получим значително повече пари от първоначалното ни предложение. Неговата фирма ще спечели, защото ще работят с фирмата, предложила най-ниска цена. И разбира се той ще спечели, вземайки своята част, като авторът на тази чудесна сделка.

После ни даде номер на пощенска кутия, където можем да изпратим поисканата част от парите. След всичко това, той погледна баща ми и попита: „Е, имаме ли сделка?“ За голяма моя изненада баща ми стана, ръкува се с него и му каза, че ще се свържем с него.

След като приключихме срещата и се качихме в колата под наем, баща ми се обърна към мен и ме попита: „Е, какво мислиш, че трябва да направим?“

Отговорих, че не мисля, че трябва да приемем предложението му.

Тогава баща ми ме попита: „Не мислиш ли, че имаме отговорност към всички наши работници да поддържаме и се запасим с добър обем от работа?“

Докато обмислях въпроса му и преди да можех да му отговоря, той даде отговор на собствения си въпрос. Той каза: „Слушай, Рик, веднъж вземеш ли подкуп или направиш ли компромис със своята почтеност е много трудно някога да си я върнеш. Никога не го прави, нито веднъж дори“.

Фактът, че споделям тази история с вас означава, че никога не съм забравял урока, на който баща ми ме

научи по време на това първо бизнес пътуване с него. Споделям това преживяване, за да покажа дълготрайното влияние, което ние имаме като бащи. Можете да си представите доверието, което изпитвах към баща ми в резултат на почтеността на сърцето му. Той живя според същите тези принципи в личния си живот с майка ми, с децата си и с всички хора, с които беше обвързан.

Братя, молитвата ми тази вечер е най-напред всички да можем да имаме доверие в Господ, по примера на Нефи, и тогава чрез почтеността на сърцата ни да заслужаваме доверието на Господ, както и доверието на нашите съпруги и деца. Когато разбираме и прилагаме този свещен принцип на доверие, основан върху почтеност, ние ще бъдем верни на своите свещени завети. Също ще успяваме да ръководим семействата си с любов и праведност, осигурявайки необходимите за живота неща и защитавайки ги от злините на света. За тези истини смирено свидетелствам в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. например 3 Царе 9:4; Учение и завети 124:15.
2. „Семейството: прокламация към света“, *Лиакхона*, ноем. 2010 г., с. 129.
3. „Семейството: прокламация към света“, с. 129.
4. 2 Нефи 4:34.
5. 1 Нефи 3:7, 15.
6. 2 Нефи 5:27.
7. Учение и завети 124:15.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото президентство

Носители на небесна светлина

Като носители на Божието свещеничество и ученици на Исус Христос, вие сте носители на светлина.

Един старец стоял на опашка пред пощата, за да купи марки на гишето. Една млада жена забелязала, че той върви със затруднения и му предложила да му покаже как да си купи марки от машина, за да спести време. Старият господин казал: „Благодаря, но предпочитам да изчакам. Машината няма да ме попита за моя артрит“.

Понякога е полезно да поговорим с някого, който е загрижен за нашите проблеми.

Всички изпитваме болка, скръб и болести – миговете на неуспехи, мъка и беда могат да заемат значителна част от паметта на вътрешния хард драйв на душата ни.

Що се отнася до физическото ни благосъстояние, ние приемаме остаряването и болестите като част от земния ни път. Търсим помощ от професионалисти, които разбират физическото тяло. Когато сме подлагани на емоционално страдание или психическо заболяване, търсим помощта на експерти, които лекуват този вид болести.

В смъртността имаме както физически и емоционални проблеми,

така и духовни проблеми. Повечето от нас сме имали случаи в живота, когато свидетелството ни е много силно. Може да сме имали и случаи, когато ни се струва, че Небесният ни Отец изглежда е далече. Има случаи, когато ценим нещата от Духа с цялото си сърце. Може да има и случаи, когато те изглеждат по-малко ценни или значими.

Днес искам да говоря за духовното благосъстояние – как можем да намираме изцеление от застои и да вървим по пътя на енергичното духовно здраве.

Духовно боледуване

Понякога духовното боледуване е в резултат на грях или емоционални рани. Понякога духовните заболявания идват толкова постепенно, че едва можем да разберем какво се случва. Подобно на слоевете седиментна скала, духовната болка и скръб може да се натрупват с времето, да натежават на духа ни, докато се превърнат в непосилен товар. Например, това може да се случва, когато задълженията ни на работа, вкъщи и на църква станат толкова много, че не забелязваме радостта от Евангелието. Дори може да чувстваме, че няма какво повече да даваме или че спазването на Божиите заповеди е непосилно за нас.

Но това, че духовните изпитания са истински, не означава, че те са неизцелими.

Можем да се изцеляваме духовно.

Дори най-дълбоките ни духовни рани – да, тези, които изглеждат неизцелими – могат да бъдат лекувани.

Скъпи мои приятели, изцелителната сила на Исус Христос съществува и днес.

Изцелителното докосване на Спасителя може да променя човешкия живот днес, както и в Неговите дни. Ако само имаме вяра, Той може да хване ръцете ни, да изпълни душите ни с небесна светлина и изцеление и да ни каже следните благословени слова: „Стани, вдигни постелката си и ходи“¹.

Мрак и светлина

Каквато и да е причината за духовните ни болести, всички те имат нещо общо: липсата на божествена светлина.

Мракът намалява способността ни да виждаме ясно. Той замъглява погледа ни за неща, които някога са били очевидни. Когато сме в мрак, по-вероятно е да вземаме лоши решения, защото не можем да виждаме

опасностите по пътя ни. Когато сме в мрак, е по-вероятно да изгубим надежда, защото не можем да виждаме мира и радостта, които ни очакват, ако само продължим напред.

От друга страна, светлината ни позволява да виждаме нещата такива, каквито са. Позволява ни да различаваме истината от заблудата, важното от маловажното. Когато сме в светлината, можем да вземем праведни решения, основаващи се на истинни принципи. Когато сме в светлината, имаме „свършена светла надежда“², защото можем да виждаме земните си трудности от гледна точка на вечността.

Ще намираме духовно изцеление, като излизаме от сенките на света и отиваме във вечната Светлина Христова.

Колкото повече разбираме и прилагаме доктриналното понятие за светлината, толкова повече можем да се предпазваме от духовните болестки, които отвсякъде ни карат да страдаме или да се тормозим; и толкова по-добре ще служим като енергични, смели, загрижени и смирени носители на свящото свещеничество – верни служители и ученици на нашия възлюбен и вечен Цар.

Светлината на света

Исус Христос казва: „Аз съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота“³.

Какво означава това?

Просто следното: Който смирено следва Исус Христос, ще чувства и ще споделя Неговата светлина. И тази светлина ще нараства, докато отблъсне и най-дълбокия мрак.

Означава, че съществува сила, силно влияние, която произлиза от Спасителя. Тя произхожда от „Божие-то присъствие, за да изпъла необятното пространство“⁴. Тъй като тази сила вдъхновява, мотивира и озарява живота ни, Писанията често я наричат светлина, но тя е известна и като Дух и истина.

В Учение и завети пише: „Словото Господне е истина, а всичко, което

е истина, е светлина, а всичко, което е светлина, е Дух, тъкмо Духът на Исус Христос“⁵.

Това велико прозрение – че светлината е дух, който е истина, и че тази светлина достига до всяка душа, която идва на света – е колкото важно, толкова и обнадеждаващо. Светлината Христова просветлява душите на всички, които се вслушват в гласа на Духа⁶.

Светлината Христова изпъла вселената.

Тя изпъла земята.

И може да изпъли всяко сърце.

„Бог не гледа на лице“⁷. Неговата светлина е достъпна за всички – велики и дребни, богати и бедни, привилегировани и онеправдани.

Ако отворите ума и сърцето си, за да приемете Светлината Христова и смирено следвате Спасителя, ще получавате повече светлина. Ред по ред, тук малко и там малко, ще събирате повече светлина и истина в душите си, докато мракът бъде пропъден от живота ви⁸.

Бог ще отвори очите ви.

Бог ще преобразява сърцето ви.

Божията любов, светлина и истина ще накарат спящите неща да се събудят за живот, а вие ще станете нови създания в Христос Исус⁹.

Господ е обещал: „И ако очите ви са отправени единствено към Моята слава, целите ви тела ще бъдат

изпълнени със светлина и няма да има мрак във вас; и това тяло, което е изпълнено със светлина, схваща всички неща“¹⁰.

Това е окончателният лек за духовните болестки. Мракът изчезва в присъствието на светлината.

Метафора за духовния мрак

Обаче Бог няма да ни принуждава да приемаме Неговата светлина.

Ако свикнем с мрака, сърцата ни вероятно няма да се променят.

За да се осъществи промяната, ние трябва активно да допускаме светлината.

По време на полетите ми като капитан на самолет, над планетата ни Земя винаги съм се удивлявал от красотата и съвършенството на Божиите творения. Намирах за особено пленителна връзката между земята и слънцето. Считаю я за голям нагледен урок за това как съществуват мракът и светлината.

Както всички знаем, в рамките на всеки 24 часа нощта се превръща в ден, а денят се превръща в нощ.

И така, какво е нощта?

Нощта не е нищо повече от сянка.

Дори и в най-тъмната нощ слънцето не спира да излъчва светлината си. То продължава да свети ярко, както винаги. Но половината земя е в мрак.

Липсата на светлина причинява мрак.

Когато настъпи тъмнината на нощта, не се отчайваме и безпокоим, че слънцето е угаснало. Не си мислим, че слънцето го няма или е престанало да съществува. Разбираме, че сме в сянка, че земята ще продължи да се върти и накрая слънчевите лъчи отново ще достигнат до нас.

Мракът не е показател, че няма светлина. Най-често той просто означава, че не сме на правилното място, за да получаваме светлина. По време на скорошното слънчево затъмнение мнозина положиха големи усилия да застанат в тясната ивица на сянката, причинена от луната, наред яркия слънчев ден.

По много подобен начин духовната светлина постоянно огрява всяко Божие създание. Сатана полага всички усилия, за да създава сянка или да ни поставя в сянка, която сами си създаваме. Той ни принуждава да създаваме собствено затъмнение; бути ни към мрака на греха.

Духовният мрак може да спусне завеса на забрава дори върху онези, които някога са ходели в светлината и са се радвали в Господа. Обаче, дори и в миговете на най-голям мрак, Бог чува нашите смирени молби, докато се молим: „Вярвам, Господи! Помогни на моето неверие“¹¹.

В дните на Алма имало мнозина, на които им било трудно да приемат духовните неща и „поради тяхното неверие“, Божията светлина и истина не можели да влязат в душите им „и сърцата им бяха закоравели“¹².

Ние сме носители на светлината

Братя, от нас зависи да сме на правилното място, за да виждаме божествената светлина и истина на Евангелието на Исус Христос. Дори когато е настъпила нощта и светът изглежда мрачен, можем да избираме да вървим в Христовата светлина, да спазваме Неговите заповеди и смело да свидетелстваме за Неговата реалност и величие.

Като носители на Божието свещенство и ученици на Исус Христос, вие сте носители на светлина.

Продължавайте да вършите нещата, които ще подхранват Неговата божествена светлина. „Вдигнете светлината си“¹³ и нека тя „свети на света“ – не за да ви виждат и да ви се възхищават, а за да „виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата“¹⁴.

Скъпи мои братя, вие сте инструменти в ръцете на Господ с цел да носите светлина и изцеление на душите на чедата на Небесния Отец. Вероятно не се чувствате подготвени да изцелявате онези, които са духовно болни – не повече отколкото един пощенски служител е подготвен да лекува артрит. Вероятно самите вие имате духовни трудности. Въпреки това, Господ ви е призовал. Дал ви е власт и отговорност да помагате на нуждаещите се. Надарил ви е със святата Си свещеническа сила, за да внасяте светлина в мрака и да вдъхновявате и благославяте Божиите чедата. Бог е възстановил Своята Църква и скъпоценното Си Евангелие, „което изцелява ранената душа“¹⁵. Той е приготвил пътя към духовното благосъстояние, за да намираме изцеление от застоя и да напредваме към крепко духовно здраве.

Всеки път, когато насочвате сърцата си към Бог в смирена молитва, вие чувствате Неговата светлина. Всеки път, когато търсите в Писанията Неговото слово и Неговата воля, светлината става по-ярка. Всеки път, когато забелязвате човек в нужда и жертвите собствения си комфорт, за да помагате, подтиквани от обич, светлината нараства. Всеки път, когато отхвърляте изкушение и избирате чистотата, всеки път, когато търсите или предлагате прошка, всеки път, когато смело свидетелствате за истината, светлината пропъжда мрака и привлича други, които също търсят светлина и истина.

Помислете за личните си преживявания, миговете в служба на Бог и ближните, когато божествената светлина е блестяла в живота ви – в светия храм, на масата за причастието, в тих момент на молитвен размисъл, в семейните ви събирания или по време на свещеническа служба. Споделяйте тези моменти с близки, приятели и особено с нашите младежи, които търсят светлина. Те имат нужда да чуват от вас, че тази светлина се придружава от надежда и изцеление, дори в един изгълен с мрак свят.

Христовата светлина носи надежда, щастие и изцеление от всички духовни рани или болести¹⁶. Онези, които изпитат това пречистващо влияние, стават инструменти в ръцете на Светлината на света, за да дават светлина на другите¹⁷. Те ще почувстват това, което почувствал цар Ламоний: „Тази именно светлина беше вляла такава радост в душата му, че облакът от мрак бе разсеян и светлината на вечния живот бе запалена в душата му“¹⁸.

Скъпи мои братя, мои скъпи приятели, нашата цел е да търсим Господ, докато Неговата светлина на вечен живот заgorи ярко в нас и свидетелството ни стане уверено и силно, дори и наред с мрака.

Молитвата ми и благословията ми е да успеете да изпълните съдбата си като носители на свещеността на Всевишния Бог и винаги да бъдете радостни носители на Неговата небесна светлина. В святото име на Исус Христос, нашият Учител, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Йоан 5:8.
2. 2 Нефи 31:20.
3. Йоан 8:12.
4. Учение и завети 88:12; вж. също Учение и завети 88:6–7.
5. Учение и завети 84:45.
6. Вж. Учение и завети 84:46.
7. Деянията 10:34.
8. Учение и завети 88:40 учи, че „светлината се придържа към светлина“. С други думи, колкото повече светлина, истина, мъдрост и добродетел получавате, толкова повече ще ви привличаме в живота си. „Този, който приема светлината и постоянства в Бога, приема повече светлина; и тази светлина става все по-ярка и по-ярка до съвършения ден“ (У. и 3. 50:24).
9. Това е едно от обещанията на кръщението, че като погребем земния си, плътски живот, ние излизаме от водите на кръщението живи в Христос. Излизаме като нови създания, които ходят в нов живот (вж. Римляните 6:4; 2 Коринтяните 5:17).
10. Учение и завети 88:67; вж. също Матей 16:22.
11. Марк 9:24.
12. Мосия 26:3.
13. 3 Нефи 18:24.
14. Матей 5:16.
15. Яков 2:8.
16. Вж. 1 Йоан 1:7; Алма 7:11–13.
17. Вж. Матей 5:14.
18. Алма 19:6.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото президентство

Господ води Своята Църква

Господното ръководство на Неговата Църква изисква голяма и постоянна вяра от всички, които Му служат на земята.

Скъпи мои братя, които сте носители на Божието свещенство, тази вечер бих искал да говоря за прекрасния начин, по който Господ ръководи царството Си на земята. Вече знаете основните учения. Моля се Светият Дух да ви ги потвърди.

Първо, Исус Христос е Глава на Църквата по цялата земя.

Второ, Той води Своята Църква днес, като говори на мъже, призвани за пророци, и прави това чрез откровение.

Трето, Той е давал откровение на пророците Си назад в историята, все още го прави и ще продължи да го прави.

Четвърто, Той дава потвърждаващо откровение на онези, които служат под ръководството на Неговите пророци.

От тези основни неща осъзнаваме, че Господното ръководство на Неговата Църква изисква голяма и постоянна вяра от всички, които Му служат на земята.

Например, изисква се вяра, че

на учителите или дяконите. Важно е той да има вяра, че Господ го е призовал лично, познавайки слабостите и силните страни на този учител. Той трябва да има вяра, че мъжът, който е отправил това призвание, е получил вдъхновение чрез Духа Господен. Неговите съветници и членовете на неговия кворум трябва да имат същата вяра, за да го следват с безстрашна увереност.

Видях такава увереност, когато едно неделно утро едно момче седна с президентството на неговия кворум на дяконите. Той бе новопризованият им секретар. Това младо президентство се съветваше заедно. Те говориха за няколко начина, по които могат да изпълнят молбата на епископа да върнат едно неактивно момче отново на църква. След молитва и обсъждане определиха секретарят да отиде до дома на момчето, което никога не бе идвало на събрание и да го покани.

Секретарят не познаваше момчето, но знаеше, че един от родителите на момчето бе неактивен, а другият не беше член и нямаше приятелско отношение. Секретарят изпитваше безпокойство, но не и страх. Той знаеше, че Божият пророк е помолил носителите на свещеничеството да връщат изгубените овце. И бе чул молитвата на президентството си. Чу как те постигнаха съгласие за името на момчето, което да бъде спасено, и за това да отиде той.

Гледах, когато секретарят отиде по улицата към дома на неактивното момче. Той вървеше бавно, все едно приближава голяма опасност. Но след половин час се върна по улицата с момчето, усмихващ се щастливо. Не знам дали той го знаеше тогава, но бе отишъл с вяра, че изпълнява Господно поръчение. Тази вяра остана с него и той израстна през годините като мисионер, баща, ръководител на младите мъже и епископ.

Нека поговорим за това какво означава подобен вид вяра за един епископ. Понякога бива призован епископ, който да служи на хора, които го познават добре. Членовете

възкресеният Господ се грижи за ежедневните подробности в Неговото царство. Изисква се вяра, за да се повярва, че Той призовава несвършени хора на отговорни позиции. Изисква се вяра, за да се повярва, че Той познава свършено хората, които призовава, техните умения и потенциал и така не греша при призованията Си.

При някои в тази публика това може да буди усмивка или недоверие – както в онези, които считат, че призованието им за служба вероятно е грешка, така и в онези, които си представят някого, когото познават и считат за неподходящ за заеманото от него място в Господното царство. Съветът ми и към двете групи е да не прибързват с такива преценки, докато не успеят по-добре да видят това, което вижда Господ. Вместо това, преценката, която трябва да правите е, че *вие* имате способността

да получавате откровение и да действате безстрашно според него.

За това се изисква вяра. Нужна е дори още по-силна вяра, за да се повярва, че Господ е призовал несвършени служители, които да ви водят. Целта ми тази вечер е да укрепя вярата ви, че Бог ви насочва в службата ви към Него. И по-важното, надявам се, че ще укрепя вярата ви, че Господ вдъхновява несвършените хора, които Той е призовал да бъдат ваши ръководители.

Първоначално може да си мислите, че такава вяра не е важна за успеха на Господната Църква и царство. Обаче може да откриете, независимо къде сте във веригата на свещеническата служба, от Господен пророк до нов носител на Аароновото свещеничество, че вярата е от съществено значение.

Да започнем с това какво означава вярата за един президент на кворум

на района знаят нещо за неговите човешки слабости и духовни силни страни, и знаят, че и други в района биха могли да са призвани – други, които изглеждат по-добре образовани, по-опитни, по-приятни или дори по-привлекателни.

Тези членове трябва да знаят, че призованието да служи като епископ е дошло от Господ, чрез откровение. Без тяхната вяра, епископът, който е призван от Бог, ще има повече затруднения да получава откровението, от което се нуждае, за да им помага. Той няма да има успех без вярата на членовете, която да го подкрепя.

За щастие, валидно е и обратното. Помислете си за Господния служител цар Вениамин, който води хората към покаяние. Сърцата на хората се смекчават от тяхната вяра, че той е призван от Бог, независимо от човешките му слабости и че думите му идват от Бог. Помнете какво казват те: „да, вярваме на всичките слова, които си ни казал; ... ние също знаем за тяхната сигурност и истинност поради Духа на Господа Всемогъщи, Който е извършил голяма промяна в нас, в сърцата ни, та да нямаме повече склонност да вършим зло, а да вършим добро непрестанно“ (Мосия 5:2).

За да може един ръководител да има успех в Господното дело, доверието на хората, че той е призван от Бог, трябва да надделява над мнението им за неговите недостатъци и смъртни слабости. Помнете как цар Вениамин обяснява ръководната си роля:

„Не ви заповядах да възлезете тука, за да се страхувате от мене, или да мислите, че аз, сам по себе си, съм нещо повече от един смъртен човек.

Но аз съм като вас самите, изложен на всякакъв вид телесни и духовни немощи; все пак аз бях избран от този народ и посветен от баща ми, и ръката Господна ми позволи да бъда управител и цар на този народ; и бях пазен и съхраняван от Неговата неспоредна сила, за да ви служа с цялата си мощ, ум и сила, с които Господ ме е надарил“ (Мосия 2:10–11).

Вашият ръководител в Господната Църква може да ви изглежда слаб и несъвършен или може да ви изглежда силен и вдъхновен. Всъщност, всеки ръководител е смес от тези качества и много повече. Това, което помага на Господните служители, които са призвани да ни водят, е колкото можем да ги виждаме по начин, по който Господ ги е виждал, когато ги е призвал.

Господ вижда съвършено служителите Си. Той вижда техния потенциал и бъдещето им. И знае как самата им същност може да бъде променена. Той знае как могат да бъдат променени чрез преживяванията им с хората, които ще водят.

Възможно е да сте изпитали как силата ви се увеличава, благодарение на хората, на които сте призвани да служите. Веднъж бях призван за епископ на несемейни младежи. Не съм сигурен дали Господните цели бяха повече свързани с промените, които можех да Му помогна да направи в тях, или промените, които Той знаеше, че те ще извършат в мен.

До известна степен, която не разбирам, повечето от тези млади хора в района действаха все едно бях призван от Бог специално за тях. Те виждаха моите слабости, но ги пренебрегваха.

Помня един млад мъж, който помоли за съвет при избора си на образование. Той беше втора година студент в един много добър университет. Седмица след като му дадох съвет, той се обади за среща с мен.

Когато дойде в офиса, ме изненада, като ме попита: „Епископе, може ли да се помолим преди да говорим? И може ли да коленичим? Може ли аз да се моля?“

Молбите му ме изненадаха. Но молитвата му ме изненада още повече. Тя бе нещо подобно на: „Небесни Отче, знаеш, че епископ Айринг ми даде съвет миналата седмица и той не свърши работа. Моля те, вдъхнови го да знае какво да правя сега“.

Може да се усмихвате на това, но аз не го направих. Той вече знаеше какво иска Господ от него. Но той

почете сана на епископ в Господната Църква и вероятно искаше да имам шанса да придобия повече увереност, за да получавам откровение в това призвание.

Получи се. Веднага, като се изправихме и седнахме, получих откровение. Казах му какво чувствах, че Господ иска от него. Той тогава бе само на 18 години, но бе духовно зрял.

Той вече знаеше, че няма нужда да отиде при епископа си за такъв проблем. Но беше се научил да подкрепя Господния служител дори в земната му слабост. След време той стана президент на кол. Той отнесе със себе си урока, който научихме заедно: ако човек има вяра, че Господ води Своята Църква чрез откровение към несъвършените Си служители, които призовава, Господ ще отвори небесните отвори за тях, както и за вас.

От това преживяване си взех поука, че вярата на хората, на които служим, понякога повече от собствената ни вяра, ни носи откровение в службата към Господ.

Имаше и друга поука за мен. Ако това момче ме бе обвинило за това, че не успях да му дам добър съвет първия път, то никога нямаше да се върне да ме пита отново. И така, като избра да не ме обвини, той получи потвърждението, което желаше.

назначението му за Божий пророк; могат само да унищожат собствена-та си власт, да отрежат това, което ги свързва с Пророка и с Бог и самите те да потънат в ада“ (*Church History in the Fulness of Times Student Manual* (Наръчник на Образователната система на Църквата, 2003 г.), 2-ро изд., с. 174; вж. също *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997 г.), с. 79).

Съществува една нишка, която ни свързва с Господ в службата ни. Тя започва където и да сме призвани да служим в царството, продължава през онези, които са призвани да председателстват над нас в свещеничеството и стига до пророка, който е свързан с Господ. Изисква се вяра и смирение, за да служим на мястото, на което сме призвани, да се уповаваме, че Господ ни е призовал, а също и онези, които председателстват над нас, а също и да ги подкрепяме с пълна вяра.

Ще има случаи, както е имало в Къртлъндските дни, когато ще се нуждаем от вярата и почтеността на Бригъм Йънг, за да останем на мястото, на което Господ ни е призовал, предани на Неговия пророк и на ръководителите, които Той е поставил.

Тържествено, но и радостно ви свидетелствам, че Господ Исус Христос е начело. Той ръководи Своята Църква и служителите Си. Свидетелствам, че Томас С. Монсън е единственият мъж, който в момента притежава и упражнява всички ключове на свято свещеничество на земята. И се моля небесните благословии да бъдат давани на всички смирени служители, които служат с такава готовност и толкова добре във водената лично от Него възстановена Църква на Исус Христос. Свидетелствам, че Джозеф Смит е видял Бог Отец и Исус Христос. Те са му говорили. Ключовете на свещеничеството са били възстановени, за да бъдат благославяни всички чеда на Небесния Отец. Ние имаме мисията да служим на мястото си в Господната кауза, това се очаква от нас. В името на Исус Христос, амин. ■

Имаше и друга поука от това преживяване, която ми бе от полза. Доколкото знам, той никога не каза на друг в района, че не му бях дал добър съвет от първия път. Ако го беше направил, това можеше да намали вярата на другите в района да се упоават на вдъхновението на епископа.

Старая се да не обвинявам Господните служители или да говоря за техните очевидни слабости. И се опитвам да уча на това децата си чрез своя пример. Президент Джеймс Е. Фауст сподели едно мото, което се опитвам да направя и мое. Препоръчвам ви го:

„Трябва... да подкрепяме и поддържаме нашите местни ръководители, защото те... са били „призвани и избрани“. Всеки член на тази Църква може да получава съвет от епископа или президента на клон, президента на кола и на мисията, и от президента на Църквата и неговите помощници. Никой от тези братя не е поискал своето призвание. Никой не е свършен. И все пак те са служители на Господ, призвани от Него чрез онези, които имат право на вдъхновение. Онези, които са призвани, подкрепени и отделени, са определени за нашата подкрепа.

... Неуважението към свещеническите ръководители е причина

мнозина да преминат през духовно отслабване и падение. Трябва да прощаваме всяка уловена несвършеност, грешка или недостатък на хората, призвани да председателстват над нас, и да подкрепяме сана, който имат“ („Призован и избран“, *Лиакхона*, ноем. 2005 г., с. 54–55).

Следването на това напътствие благославя Божиите служители при всички условия.

В ранните дни на Господната Църква ръководителите, близки до Пророка Джозеф Смит, започват да говорят за недостатъците му. Независимо от всичко, което виждат или знаят за положението му пред Господ, техният дух на критикуване и завист плъзва като напаст. Един от Дванадесетте ни дава еталона за вяра и преданост, които трябва да имаме, ако желаем да служим в Господното царство.

Ето думите му: „Няколко старейшини свикват събрание в храма за всички, които считат Джозеф Смит за паднал пророк. Те възнамеряват да назначат Дейвид Уитмър за нов ръководител на Църквата. ... След като изслушва аргументите против Пророка, Бригъм Йънг описва как се изправя и свидетелства: „Джозеф бе пророк и аз го знаех, а те може да го отричат и оплюват колкото си искат, но не могат да унищожат

От Джийн Б. Бингам
Обща президентка на Обществото за взаимопомощ

За да може вашата радост да стане пълна

Исус Христос е източникът на всеки вид изцеление,
мир и вечен напредък.

Братя и сестри, радост е да бъда с вас. И точно за това искам да ви говоря тази сутрин – как да имаме пълнота от радост.

Заглавието на една от последните новини гласи: „Бедствия разтърсват страната (и) света“¹. От урагани и наводнения до топлинни вълни и суша, от опустошителни пожари и земетресения до войни и ужасни болести, изглежда, че „цялата земя (е) в размирици“².

Милиони са изгонени от домовете си и животът на безброй хора е засегнат от тези трудности. Смущават ни също раздорите в семейства и общности, както и вътрешната борба със страха, съмненията и неоправданите очаквания. Може да е трудно да усещаме радостта, която според Лехий е целта на живота³. Всички понякога сме си задавали въпроса: „Кой ми дарява мир със обич нежна?“⁴ Чудим се: „Как да намирам радост въпреки трудностите на земния живот?“

Отговорът може да изглежда твърде лесен, но неговата истинност е доказана още от времето на Адам. Трайна радост се намира, когато

се съсредоточаваме върху нашия Спасител Исус Христос и живеем според Евангелието, както е правил и учил Той. Колкото повече *учим за Исус Христос, имаме вяра в Него и Му подражаваме*, толкова повече осъзнаваме, че Той е източникът на всеки вид изцеление, мир и вечен напредък. Той кани всеки от нас да дойде при Него⁵ – покана, която

президент Хенри Б. Айринг определя като „най-важната покана, която някой може да приеме“⁶.

Учете се от Исус Христос

Как идваме при Него? През април тази година президент Ръсел М. Нелсън и старейшина М. Ръсел Балард ни насърчиха да изучаваме „Живият Христос“⁷ като част от придобиването на знание за Спасителя. Много членове приеха тази покана и бяха благословени. Не много отдавна една скъпа приятелка даде на своите пораснали деца екземпляри от документа заедно с картини, илюстриращи всеки израз. Тя насърчи децата си да помагат на внуците ѝ да го разбират и научат наизуст. След това приятелката ми сподели видео показващо шестгодишната ѝ внучка, речитираща с ентузиазъм и самоувереност своята запаметена версия. Осъзнах, че ако едно шестгодишно дете може да го направи, и аз мога!

Обичта и благодарността ми към нашия Спасител се увеличиха, докато изучавах живота и ученията на Исус Христос по-съсредоточено и запамятах „Живият Христос“. Всяко едно изречение от този вдъхновен документ съдържа проповед и увеличи разбирането ми за Неговата божествена роля и земна мисия. Това, което научих и почувствах по

време на този период на изучаване и размишление, потвърждава, че Исус наистина „е светлината, животът и надеждата на света“⁸. Писанията от древността и словата на пророците от последните дни, писани и изказвани в Негова възхвала, свидетелстват, че „Неговият път е пътеката, която води към щастие в този живот и към вечен живот в идния свят“⁹.

Имайте вяра в Исус Христос

Като изучавате живота и ученията на Христос по различни начини, вашата вяра в Него ще се увеличава. Ще разберете, че Той ви обича лично и ви разбира съвършено. През Своите 33 години живот на земята, Той изстрадва отхвърляне, преследване, глад, жажда, умора¹⁰, самота, словесно и физическо насилие и накрая мъчителна смърт в ръцете на грешни човещи¹¹. В Гетсиманската градина и на кръста на Голгота Той усеща всички *наши* болки, оскърбления, несподоби, изкушения, болести и немощи¹².

Независимо какво сме изстрадали, Той е източникът на *изцелението*. Всички, които преминават през каквото и да било вид насилие, съкрушителна загуба, хронични болести или нещастия, водещи до увреждания, неверни обвинения, ужасно преследване или духовни рани, причинени от грях или недоразумения, могат да бъдат изцелени от Изкупителя на света. Въпреки това, Той няма да влезе без покана. Ние трябва да идваме при Него и да Му позволяваме да извършва Своите чудеса.

През една красива утрин оставих вратата отворена, за да се наслаждавам на свежия въздух. След като влятя през отворената врата, една малка птичка осъзна, че това не е мястото, на което искаше да бъде. Отчаяно летеше из стаята, като се блъскаше в стъклото на прозореца, опитвайки се да избяга. Опитах се да я упътя към отворената врата, но тя беше уплашена и продължаваше да се стрелка наоколо. Накрая кацна в горната част на пердетата в объркано изтощение. Взех една метла и бавно посегнах със страната на четката към мястото,

където птицата нервно беше кацнала. Докато държах метлата близко до крачетата ѝ, тя внимателно стъпи на четката. Държейки метлата колкото е възможно по-стабилно, вървах бавно, много бавно към отворената врата. Когато достигнахме до отворената врата, птицата бързо отлетя на свобода.

Подобно на птицата, понякога се страхуваме да се доверим, защото не разбираме Божията безусловна любов и Неговото желание да ни помага. Но когато изучаваме плана на Небесния Отец и мисията на Исус Христос, разбираме, че Тяхната единствена цел е нашето вечно щастие и напредък¹³. Те се радват да ни помагат, когато искаме, търсим и хлопаме¹⁴. Когато упражняваме вяра и смирено отваряме себе си за Техните отговори, се освобождаваме от ограниченията на нашите погрешни разбирания и предположения и тогава пътят пред нас се разкрива.

Исус Христос е също източникът на *мир*. Той ни кани да се осланяме на Неговата мощ¹⁵ и ни обещава „мир(а), който никой ум не може да схване“¹⁶, чувство, което ни обзема, когато Неговият Дух „изпъл(ва) с мир душите ни“¹⁷, независимо от трудностите около нас. Независимо дали са лични трудности, семейни грижи или обществени кризи, ще

чувстваме мир, като се уповаваме, че Божият Единороден Син има силата да утешава нашите страдащи души.

Снежана Подвински, една от малкото светии в Карловац, Хърватия, се осланя на Спасителя, когато в период от шест месеца миналата година съпругът и родителите ѝ почиват. Съкрушена от мъка, но имайки свидетелство, че семействата са завинаги, тя използва всичките си спестявания, за да пътува до храма, където е запечатана за съпруга и родителите си. Тя споделя, че тези дни в храма са били връхна точка в живота ѝ. Благодарение на непоклитимото ѝ свидетелство за Исус Христос и Неговото Единение, тя чувства мир и получава изцеление, които укрепват и хората около нея.

Чрез вярата в Исус Христос получаваме и други дарове освен изцеление и мир. Както споделя президент Хенри Б. Айринг: „Като вас съм благодарен за многото начини, по които Господ ме е посещавал с Утешителя Си, когато съм се нуждаел от мир. Но Небесният Отец е загрижен не само за утехата ни, но най-вече за напредъка ни нагоре“¹⁸.

Поради Единението на Исус Христос, което включва даровете на изкупление и възкресение, ние можем да се покайваме, променяме и *да напредваме вечно*. Поради силата, която Той ни дава, когато се подчиняваме, можем да станем повече, отколкото някога бихме постигнали сами. Може да не разбираме напълно как, но всеки от нас, който е усещал как вярата в Христос се увеличава, също е получавал по-голямо разбиране относно своята божествена същност и цел, като е бил воден да прави избори в съответствие с това познание.

Въпреки че светът ще се опитва да ни принизява до „ниво животински произход“¹⁹, познанието, че Бог е нашият Отец, ни дава увереността, че имаме божествен потенциал и величествено обещание. Въпреки че светът ни казва, че този живот няма смисъл, познанието, че чрез Божия Единороден Син можем да бъдем

изкупени и възкресени, ни дава надежда за вечен напредък.

Подражайте на Исус Христос

Когато научаваме повече за Исус Христос, развиваме по-голяма вяра в Него и искаме съвсем естествено да следваме Неговия пример. Да спазваме заповедите Му се превръща в най-голямото ни желание. Сърцата ни копнеят да облекчават страданията на другите, както Той е правил и искаме те да усещат мира и щастие то, които ние сме намерили.

Защо има толкова сила в това да се опитваме да вършим нещата, които Той е вършил? Защото, когато действате според вярата си, Светият Дух ще свидетелства за вечните истини²⁰. Исус дава указания на учениците Си да спазват Неговите заповеди, защото знае, че когато следваме примера Му, ще започнем да изпитваме радост и като продължаваме по Неговия път, ще познаем пълнота от радост. Той обяснява: „Това ви говорих, за да бъде Моята радост във вас, и вашата радост да стане пълна“²¹.

Изградени ли са нашите свидетелства на здравата основа на Исус Христос и Неговото Евангелие? Когато ни достигат бурите на живота, търсим ли помощ трескаво в книги с инструкции или интернет публикации? Отделянето на време да

изграждаме и укрепваме познанието и свидетелството си за Исус Христос ще се отплати богато във време на изпитания и несгоди. Да четем Писанията и да размишляваме върху словата на живите пророци, да се молим лично по пълноценен начин, съсредоточено да вземаме от причастията, да служим както Спасителят би правил – всяко едно от тези простички действия се превръща в основополагащ камък за радостен живот.

Какво ви носи радост? Да виждате хората, които обичате, след дълъг работен ден? Удовлетворението от добре свършена работа? Светлината в очите на хората, чието бреме сте споделили? Думите на химн, които са достигнали дълбоко до сърцето ви? Ръкостискане с близък приятел? Отделяйте време да размишлявате върху получените благословии и намирайте начини да ги споделяте. Когато помагате, служейки на своите братя и сестри в своя квартал и по този свят на безредици, ще чувствате повече мир, ще получавате повече изцеление и ще имате по-голям напредък.

Идвайте при Него. Свидетелствам, че когато съсредоточавате живота си върху Исус Христос, ще намирате радост в обстоятелствата си, каквито и да са те. Всъщност, Той, „единствено Той“²² е отговорът.

Отделяйте време да придобивате знание за Исус Христос чрез усърдно изучаване, развиване на повече вяра в Него и стремеж да ставаме повече като Него. Като правим това, ние също развълнувано ще промълвим, заедно с малката Лейни: „Да благодарим на Бог за несравнимия дар на Неговия божествен Син“²³. В благословеното име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Тамара Лъш и Джей Рийвс, „Disasters Rock the Nation, World“, *Deseret News*, 10 септ. 2017 г., с. А1.
2. Учение и завети 45:26.
3. Вж. 2 Нефи 2:25.
4. „Кой ми дарява мир?“, *Химни*, № 81.
5. Вж. 3 Нефи 9:14, 22.
6. Хенри Б. Айринг, „Come unto Christ“, *Liahona*, март 2008 г., с. 49.
7. Вж. „Живият Христос: свидетелството на апостолите“, *Лиахона*, апр. 2000 г., с. 2–3.
8. „Живият Христос“, с. 3.
9. „Живият Христос“, с. 3.
10. Вж. Моисей 3:7.
11. Вж. Лука 24:7.
12. Вж. Алма 7:11–12.
13. Вж. Моисей 1:39.
14. Вж. Матей 7:7.
15. „Lean on My Ample Arm“, *Hymns*, № 120.
16. Филипийците 4:7.
17. Алма 58:11.
18. Хенри Б. Айринг, „Моя мир ви давам“, *Лиахона*, май 2017 г., с. 17.
19. „Know This, That Every Soul Is Free“, *Hymns*, № 240.
20. Вж. Йоан 7:17.
21. Йоан 15:11.
22. „Кой ми дарява мир?“, № 81.
23. „Живият Христос“, с. 3.

От старейшина Доналд Л. Халстром
От Седемдесетте

Дали денят на чудесата е приключил?

Най-много трябва да се съсредоточаваме върху духовните чудеса, гостъпни за всички Божи чедра.

Преди една година, по време на назначение в щата Калифорния, отидох с президент на кол да посетя Кларк и Холи Фейлс и семейството им в техния дом. Казаха ми, че наскоро са преживели чудо. При пристигането ни, за Кларк беше трудно да се изправи и да ни поздравя, тъй като имаше шини на гърба, врата и ръцете си.

Малко повече от два месеца преди това Кларк, синът му Тай и около 30 други млади мъже и ръководители участвали в една изключително приключенска колова дейност – изкачване на 4 322-метровия връх на планината Шаста, един от най-високите върхове в Калифорния. На втория ден от трудното изкачване повечето от катерачите стигнали до върха – вълнуващо постижение, осъществено благодарение на месечна подготовка.

Един от първите достигнали върха през онзи ден бил Кларк. След кратка почивка близо до ръба, той станал и започнал да върви. Тогава той се спънал и паднал назад от ръба на една скала, падайки свободно надолу около 12 метра и след това

се затъркалял извън контрол надолу по ледения склон още 91 м. Забележително е, че Кларк оцелял, но пострадал тежко и бил неспособен да се движи.

Чудесата, които Кларк преживял по време на това травмиращо събитие, едва започвали. Сред първите достигнали до него хора „се случило“ да бъдат група катерачи, включваща водачи по планинско спасяване

и медицински специалисти, предоставящи спешна помощ. Те незабавно предприели мерки по отношение на сътресението на Кларк и осигурили екипировка, за да го затоплят. Тази група също „се случило“ да изпробва ново устройство за комуникация и изпратила спешен сигнал за помощ от район, където клетъчните телефони нямали обхват. Малък хеликоптер веднага бил изпратен на връх Шаста и пристигнал след един час. След два опасни, но неуспешни опита за кацане на височина на предела на летателния апарат и борейки се с коварните условия поради вятъра, пилотът започнал трети и последен опит. Докато хеликоптерът се приближавал от различен ъгъл, „се случило“ така, че вятърът се обърнал и летателният апарат се приземил за достатъчно дълго време, за да може групата бързо и болезнено за Кларк да го набута в малкото пространство зад седалката на пилота.

Когато Кларк бил прегледан в център по травматология, тестовете показали множество фрактури на врата, гърба, ребрата и китките, перфориран бял дроб и много порязвания и ожулвания. „Случило се“ известен хирург по невротравми да бъде на смяна през онзи ден, а той е в тази болница само няколко пъти в годината. Този лекар по-късно заявил, че никога не е виждал някой да

е понесъл толкова много увреждания на гръбначния мозък и каротидните артерии и да е останал жив. Предвижданията били, че Кларк не само щял да оживее, но и да се възстанови напълно. Описвайки себе си като агностик, хирургът казал, че случаят на Кларк противоречи на цялото му научно познание за неврологични наранявания и може да бъде характеризан само като чудо.

Когато Кларк и Холи завършиха тази наистина въздействаща история, ми беше трудно да говоря. Не беше просто поради очевидните чудеса, а заради едно още по-голямо. Останах с дълбоко впечатление – нещо като духовно свидетелство – че Холи и всяко от петте красиви деца, които седяха в хола около родителите си, имаха такава вяра, че щяха да могат да приемат каквото и да се бе случило през онзи ден и да продължат да преуспяват духовно. Кларк и Холи, а също и двете им най-големи деца Тай и Портър, са днес с нас в Центъра за конференции.

Размишлявайки върху опита на семейство Фейлс, мислих много и за обстоятелствата, в които се намират толкова много други хора. Какво ще кажете за безбройните изпълнени с вяра, получаващи свещенически благословии, неспирно молещи се, спазващи завети и изпълнени с надежда светии от последните дни, чието чудо никога не идва? Или поне не по начина, по който те разбират чудото. Или поне не по начина, по който изглежда, че на другите се случват чудеса.

Ами хората, които преживяват изключително смазващи страдания – физически, психически, емоционални – в продължение на години, десетилетия или през целия им смъртен живот? А хората, които умират толкова млади?

Само преди два месеца две семейни двойки с храмови препоръки заедно с три деца на пълновременни мисионери, а също и собствените им пет деца, излетели с малък самолет за кратък полет. Сигурен съм, че преди полета са се помолили да бъдат в

безопасност и са се молили горещо, когато самолетът им получил сериозни механични проблеми, преди да катастрофира. Никои не оцелял. Какво да кажем за тях?

Имат ли основание добрите хора и техните близки да задават въпроса, поставен от Мормон: „Може ли денят на чудесата да е свършил?“¹

Моето ограничено познание не може да обясни защо понякога има божествена намеса, а в други случаи няма. Но може би ни липсва разбиране за същността на чудесата.

Често описваме чудото като изцеление без пълно обяснение от медицината или като избягване на катастрофална опасност, следвайки ясен подтик. Все пак, определянето на *чудото* като „благоприятно събитие, предизвикано чрез божествена сила, която смъртните не разбират“², дава по-широко разбиране по въпроси, които се отнасят по-скоро до вечността. Това определение също ни позволява да размишляваме върху съществената роля на вярата за осъществяването на чудесата.

Мороний учи: „Нито пък някой някога е извършвал чудеса, преди да е повярвал“³. Амон провъзгласява: „Тъй Бог е подготвил средство,

с което човек чрез вяра да може да върши велики чудеса“⁴. Господ разкрива на Джозеф Смит: „Защото аз съм Бог ... и ще покажа чудеса ... на всички онези, които повярват в Мое име“⁵.

Цар Навуходоносор повелява Седрах, Мисах и Авденаго да се поклонят на златния образ, който той е поставил за бог, заплашвайки: „Но ако не се поклоните, ... ще бъдете хвърлени сред пламтящата огнена пещ“. След това той им се присмива с думите: „И кой е онзи бог, който ще ви отърве от ръцете ми?“⁶

Тези трима отдадени ученици казват: „Ако е така, нашият Бог, на Когото ние служим, може да ни отърве от горящата огнена пещ. ... Но ако не, пак да знаеш, царю, че на боговете ти няма да служим“⁷.

Те имат пълна увереност, че Бог може да ги спаси, „но ако не“, те имат пълна вяра в Неговия план.

По подобен начин старейшина Дейвид А. Беднар веднъж попитал един млад мъж, който поискал свещеническа благословия: „Ако е волята на Небесния Отец чрез смъртта си в твоята младост да бъдеш изпратен в света на духовете, за да продължиш служението си, имаш ли вярата да се

подчиниш на волята Му и да не бъдеш изцелен?“⁸ *Ние* имаме ли вярата „да не бъдем изцелени“ от нашите земни скърби, за да може да бъдем изцелени във вечността?

Ключовият въпрос за обмисляне е: „Върху какво е съсредоточена вярата ни?“ Вярата ни представлява ли просто желание да бъдем освобождавани от болки и страдания или е неотменно съсредоточена върху Бог Отец и Неговия свещен план, върху Исус Христос и Неговото Единение? Вярата в Отца и Сина ни позволява да разбираме и приемаме Тяхната воля, докато се подготвяме за вечността.

Днес аз свидетелствам за чудесата. Това, че сме Божии чеда, е чудо⁹. Това да имаме тела по Неговия образ и подобие е чудо¹⁰. Дарът да имаме Спасител е чудо¹¹. Единението на Исус Христос е чудо¹². Възможността да получим вечен живот е чудо¹³.

Макар, че е добре да се молим и да работим за физическа защита и изцеление по време на смъртното ни съществуване, най-много трябва да се съсредоточаваме върху духовните чудеса, достъпни за всички Божии чеда. Независимо от етническата ни принадлежност, нашата националност или нашите постъпки, без значение какво може да ни е причинил някой – ако се покаяваме, всички ние имаме равен достъп до тези чудеса. Животът ни е чудо и още чудеса предстоят. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Мороний 7:35.
2. *Encyclopedia of Mormonism*, 1992 г., „Miracles“, том 2, с. 908.
3. Етер 12:18.
4. Мосия 8:18.
5. Учение и завети 35:8.
6. Даниил 3:15.
7. Даниил 3:17–18.
8. Дейвид А. Беднар, „Accepting the Lord's Will and Timing“, *Liahona*, авг. 2016 г., с. 19–20.
9. Вж. Псалми 82:6, Деяния 17:29.
10. Вж. Авраам 4:26.
11. Вж. Исая 9:6.
12. Вж. Матей 20:28, Алма 7:11–13, Учение и завети 76:69.
13. Вж. Йоан 10:28, Мороний 7:41, Учение и завети 45:8.

От старейшина Дейвид А. Беднар
От Кворума на дванадесетте апостоли

Скъпоценните и твърде големи обещания

Великият план на щастие на Небесния Отец включва ученията, обредите, заветите и скъпоценните и твърде големи обещания, чрез които можем да станем участници в божественото естество.

Едно от най-големите изпитания, с които се сблъсква всеки от нас ежедневно, е да не позволяваме на светските грижи толкова да поглъщат времето и енергията ни, че да пренебрегваме това, което е най-важно и вечно¹. Твърде лесно можем да бъдем отклонявани от това да си спомняме и да се съсредоточаваме върху ключови духовни приоритети поради многото отговорности и натовареното ни ежедневие. Понякога

се опитваме да тичаме толкова бързо, че можем да забравяме накъде отиваме и защо тичаме.

Апостол Петър ни напомня, че за последователите на Исус Христос „Неговата божествена сила ни е подарила всичко, което е необходимо за живота и за благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила, чрез които се подариха *скъпоценните ни и твърде големи обещания*, за да стане(м) чрез тях *участници в божественото естество*, като (сме) избягали от произлязлото от похотта разложение в света“².

Моето послание набляга на важността на описаните от Петър скъпоценни и твърде големи обещания, които наистина ни напомнят накъде вървим по време на земния си път и защо. Също така ще обсъдя ролята на Господния ден, светия храм и нашите домове в това да ни помагат да си спомняме тези важни духовни обещания.

Искрено се моля Светият Дух да учи всеки един от нас, докато обмисляме заедно тези важни истини.

Нашата божествена същност

Беликият план на щастие на нашия Небесен Отец включва ученията, обредите, заветите и скъпоценните и твърде големи обещания, чрез които можем да станем участници в божественото естество. Неговият план определя нашата вечна същност и пътя, който трябва да следваме, за да се учим, променяме, израстваме и в крайна сметка да живеем с Него винаги.

Както е обяснено в „Семейството: прокламация към света“

„Всички човешки същества – мъже и жени – са създадени по образа на Бог. Всички те са възлюбени духовни синове или дъщери на небесни родители и като такива всички имат божествена природа и съдба. ...

В доземната действителност духовните синове и дъщери познавали и почитали Бог като техен Вечен Отец и приели Неговия план, чрез който чедата Му могат да получат физически тела и да придобият земен опит, за да напреднат към съвършенство и напълно да осъзнаят своята божествена съдба като наследници на вечен живот“³.

Бог обещава на Своите чеда, че ако следват правилата на Неговия план и примера на Неговия Възлюбен Син, спазват заповедите и вярно устоят до края, чрез силата на Изкуплението на Спасителя „ще има(т) вечен живот, който дар е най-великият от всички Божии дарове“⁴. Вечният живот е най-скъпоценното и най-голямото обещание.

Духовно прераждане

Разбираме по-пълно скъпоценните и твърде големи обещания и започваме да ставаме участници в божественото естество, като приемаме призованието на Господ към слава и сила. Както е описано от Петър, изпълняваме това призование, като се стремим да избягваме покварата в света.

Когато бързаме напред, покорявайки се с вяра в Спасителя, тогава, поради Неговото Единение и чрез силата на Светия Дух, настъпва

„голяма промяна в нас, в сърцата ни, та да нямаме повече склонност да вършим зло, а да вършим добро непрестанно“⁵. Ние биваме „родени отново, да, родени от Бога, променени от плътското си и паднало състояние в състояние на праведност, като (биваме) изкупени от Бога“⁶. „Затова, ако е някой в Христа, той е ново създание; старото премина; ето, всичко стана ново“⁷.

Такава цялостна промяна в същността ни обикновено не става бързо или изведнъж. Подобно на Спасителя, ние също „първоначално не получ(аваме) от пълнотата, а получава(ме) благодат след благодат“⁸. „Защото ето, така казва Господ Бог: Аз ще дам на чедата човешки ред по ред, правило след правило, тук малко и там малко; и благословени са онези, които се вслушат в Моите учения и дават ухо на Моя съвет, защото ще се научат на мъдрост“⁹.

Свещеническите обреди и свещените завети имат съществено значение в този продължаващ процес на духовно прераждане, а също така са средствата, чрез които Бог е определил да получаваме Неговите скъпоценни и твърде големи обещания. Когато приемаме обредите достойно и постоянно си спомняме за тях, това отваря канал към небесата, по който силата на божествеността може да се излива в живота ни. Когато с непоклатимост почитаме заветите

и винаги си спомняме за тях, това ни дава цел и потвърждава благословиите, както в смъртността, така и във вечността.

Например, в зависимост от нашата вяност, Бог ни обещава постоянното спътничество на третия член на Божеството, именно Светия Дух¹⁰, че чрез Единението на Исус Христос можем да получим и да запазим винаги опрощение на греховете си¹¹, че можем да получаваме мир в този свят¹², че Спасителят е скъсал връзките на смъртта и победил гроба¹³ и че семействата могат да бъдат заедно за цялата вечност.

Разбираемо е всички скъпоценни и твърде големи обещания, които Небесният Отец предлага на Своите чеда, да не могат да бъдат изброени или описани в пълнота. Обаче, дори непълният списък с обещани благословии, който току-що представих, трябва да кара всеки един от нас да бъде „така удивен“¹⁴ и да „падне и (да) се поклони на Отца“¹⁵ в името на Исус Христос.

Да си спомняме обещанията

Президент Лоренцо Сноу предупреждава: „Ние сме твърде предразположени бързо да забравяме великата цел на живота, причината, поради която нашият Небесен Отец ни е изпратил тук в земния живот, както и святото призование, с което сме били призовани; и затова, вместо

Неговия свят ден нашите мисли, действия и поведение са знак, който даваме на Бог и израз на обичта ни към Него¹⁹.

Допълнителна цел на Господния ден е да издига мислите ни от светското към благословиите на вечността. Отделяйки се през това свещено време от ежедневието ни забързан живот, ние можем да „погле(ждаме) към Бог и да жив(еем)“²⁰, като приемаме и си спомняме за скъпоценните и твърде големи обещания, чрез които ставаме участници в божественото естество.

Светият храм

Господ винаги е заповядал на Своя народ да строи храмове – свети места, в които достойни светии извършват свещени евангелски церемонии и обреди за себе си и за починалите. Храмовете са най-светите от всички места за поклонение. Храмът е буквално домът Господен, **свѣто място**, специално отделено, за да се покланяме на Бог и да получаваме и да си спомняме за Неговите скъпоценни и твърде големи обещания.

В тази диспенсация Господ наставява: „Организирайте се; подгответе всяко нужно нещо; и създайте дом, тъкмо дом на молитва, дом на постене, дом на вяра, дом на познание, дом на слава, дом на ред, дом Божи“²¹. В основата на храмовото поклонение е участието в обреди и това да научаваме за завети, да ги сключваме и да си спомняме за тях. В храма ние мислим, действаме и се обличаме по различен начин в сравнение с други места, които може често да посещаваме.

Основната цел на храма е да издига погледа ни от светското към благословиите на вечността. Отделяйки се за кратко от познатия ни свят, ние можем да „погле(ждаме) към Бог и да жив(еем)“²², като получаваме и си спомняме за скъпоценните и твърде големи обещания, чрез които ставаме участници в божественото естество.

Моля обърнете внимание, че Господният ден и храмът са

да се издигаме над дребните преходни неща, ... ние твърде често си позволяваме да се принизяваме до нивото на света, без да черпим от осигурената от Бог помощ, която единствена може да ни прави способни да ... преодоляваме (тези преходни неща)¹⁶.

Господният ден и светият храм са два конкретни източника на божествена помощ, осигурени от Бог, които да ни помагат да се издигаме над нивото и покварата на света. Първоначално може да мислим, че най-важните цели на освещаването на Господния ден и посещаването на храма са свързани, но самостоятелни. Аз обаче вярвам, че тези две цели са съвсем еднакви и действат заедно, за да ни укрепват духовно като отделни хора и в домовете ни.

Господният Ден

След като Бог сътворява всичко, Той си почива на седмия ден и

заповядва един ден от всяка седмица да бъде време за почивка, което да помага на хората да си спомнят за Него¹⁷. Господният ден е време за Бог, **свѣто време**, специално посветено на това да Му се покланяме, да приемаме и да си спомняме Неговите скъпоценни и твърде големи обещания.

В тази диспенсация Господ заявява:

„И за да може по-пълно да се запазиш неопетнен от света, иди в молитвения дом и принеси в жертва свещенодействията си на Моя свят ден.

Защото наистина, това е ден, който ти е назначен, за да си починеш от трудовете си и да се поклониш на Всевишния“¹⁸.

Така през Господния ден ние се покланяме на Отца в името на Сина, като участваме в обреди и учим за заветите, сключваме такива, спомняме си за тях и ги подновяваме. През

съответно *свято време* и *свято място*, специално посветени, за да се покланяме на Бог, да получаваме и да си спомняме скъпоценните и твърде големите Му обещания за Неговите чедя. Както е постановено от Бог, основните цели на тези два божествени източника на помощ са съвсем еднакви: по въздействащ и повтарящ се начин да насочват вниманието ни към нашия Небесен Отец, Неговия Единороден Син, Светия Дух и обещанията, свързани с обредите и заветите на Възстановеното Евангелие на Спасителя.

Нашите домове

Важно е домът да бъде най-доброто съчетание на **време и място**, в рамките на което отделните хора и семействата да си спомнят най-добре големите и скъпоценни Божии обещания. Да излизаме от домовете си, за да присъстваме на неделни събрания и за да отиваме в светите храмове, е жизнено важно, но не и достатъчно. Само ако носим обратно с нас в домовете си получените от тези свети дейности дух и сила, ще можем да оставаме съсредоточени върху великите цели на смъртния живот и да преодоляваме покварата на света. Преживяванията ни през Господния ден и в храма трябва да бъдат духовен катализатор, който изгълва отделните хора, семействата и домовете с неща, които непрестанно напомнят за научените ключови уроци, с присъствието и силата на Светия Дух, с продължаващо и задълбочаващо се обръщане към Господ Исус Христос и със „свършена светла надежда“²³ в Божиите вечни обещания.

Господният ден и храмът могат да ни помагат да установяваме в домовете си „още по-превъзходен път“²⁴ като „съб(ираме) в Христос всичко – това, което е небесно и земно“²⁵. Това, което правим в домовете с Неговото *свято време* и това, което научаваме на Неговото *свято място*, има съществено значение, за да ставаме участници в божественото естество.

Обещание и свидетелство

Лесно можем да бъдем завладени от ежедневните и еднообразни грижи на смъртността. Да спим, да се храним, да се обличаме, да работим, да играем, да правим упражнения и много други обикновени дейности са необходими и важни. Но в крайна сметка, това, в което се превръщаме, се дължи на познанието ни и желанието ни да се учим от Отца, Сина и Светия Дух, а не просто на съвкупността от ежедневните ни стремежи през живота.

Евангелието е много повече от обикновен списък с различни задачи за деня; то по-скоро е великолепен гоблен от истини, „стройно глобен(и)“²⁶ и вплетени заедно, предназначени да ни помагат да ставаме като нашия Небесен Отец и Господ Исус Христос, дори участници в божественото естество. Наистина, ние биваме заслепявани, като „гледаме отгатък знака“²⁷, когато тази върховна духовна реалност бива засенчвана от грижите, притесненията и нехайството на света.

Като проявяваме мъдрост и каним Светия Дух за свой водач²⁸, аз ви обещавам, че Той ще ни учи какво е истина. „Благ свидетел за Христос, (Той) душите (ни) (ще) озари“²⁹ с разбиране за небесата, докато се стремим да изгълняваме своята вечна съдба и да ставаме участници в божественото естество.

Свидетелствам, че скъпоценните и твърде големи обещания, свързани с обредите и сключените завети, са сигурни. Господ заявява следното:

„Аз ви давам напътствия как трябва да се държите пред Мен, та това да ви се върне за ваше спасение.

Аз, Господ, съм обвързан, когато вие вършите каквото Аз казвам; но когато не вършите каквото Аз казвам, вие нямате обещание“³⁰.

Свидетелствам, че нашият Небесен Отец живее и е Създателят на плана на спасение. Исус Христос е Неговият Единороден Син, нашият Спасител и Изкупител. Той живее. Свидетелствам, че планът и обещанията на Отца, Единението на

Спасителя и спътничеството на Светия Дух правят възможно да имаме „мир в този свят и вечен живот в идния свят“³¹. За тези неща свидетелствам в свящото име на Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Учение и завети 25:10.
2. 2 Петър 1:3–4, курсив добавен.
3. „Семейството: прокламация към света“, *Лиакхона*, ноем. 2010 г., с. 129.
4. Учение и завети 14:7.
5. Мосия 5:2.
6. Мосия 27:25.
7. 2 Коринтяните 5:17.
8. Учение и завети 93:12.
9. 2 Нефи 28:30.
10. Вж. Мороний 2:2; Ръководство към Писанията, „Светият Дух“; scriptures.lds.org.
11. Вж. Мосия 4:10–12.
12. Вж. Учение и завети 59:23.
13. Вж. Мосия 16:7–8.
14. „Така удивен съм“, *Химни*, № 118.
15. Учение и завети 18:40.
16. *Учения на президентите на Църквата: Лоренцо Сноу*, 2012 г., с. 106.
17. Вж. Изход 20:8–11.
18. Учение и завети 59:9–10.
19. Вж. Ръсел М. Неасън, „Господният ден е насада“, *Лиакхона*, май 2015 г., с. 130–131.
20. Алма 37:47, вж. също Алма 37:46.
21. Учение и завети 88:119.
22. Алма 37:47.
23. 2 Нефи 31:20.
24. 1 Коринтяните 12:31, Етер 12:11.
25. Ефесяните 1:10.
26. Ефесяните 2:21.
27. Яков 4:14.
28. Вж. Учение и завети 45:57.
29. „Дух Свети, води ни!“, *Химни*, № 89.
30. Учение и завети 82:9–10.
31. Учение и завети 59:23.

От епископ У. Кристофър Уодъл
Втори съветник в Председателстващото епископство

Обърнете се към Господ

Не можем да контролираме всичко, което се случва, но имаме пълен контрол над начина, по който реагираме на промените в живота ни.

През пролетта на 1998 г. Каръл и аз успяхме да комбинираме едно бизнес пътуване със семейна почивка и да заведем нашите четири деца и наскоро овдовялата ми тъща в Хавай за няколко дни.

Ношта преди полета за Хавай на нашия четиримесечен син Джонатан беше поставена диагнозата „ушна инфекция“ и ни беше казано, че той няма да може да пътува поне още три-четири дни. Взехме решение Каръл да остане у дома с Джонатан, а аз да пътувам с останалите членове на семейството.

Скоро след като пристигнахме, за първи път усетих, че това не е пътуването, което си бях представял. Докато вървахме по огряна от луната пътека с палми от двете ѝ страни и гледка към океана пред нас, се обърнах, за да коментирам красотата на острова и в този романтичен момент, вместо да видя Каръл, осъзнах, че гледам в очите на тъща ми, която, ако мога да добавя, обичам много. Това беше просто извън очакванията ми. Нито пък Каръл

очакваше да прекара почивката си у дома, сама с болния ни син.

Ще има моменти в живота ни, когато ще се оказваме на неочаквана пътека, в много по-тежки обстоятелства от една развалена почивка. Как

*Хайръм Шъмуей,
загубил зрението
си по време на
Втората световна
война, оставя на
потомството си
наследство от вяра
и упование в Господ.*

да реагираме, когато събития, много често извън нашия контрол, променят живота, който сме планирали или за който сме се надявали?

На 6 юни 1944 г. Хайръм Шамуей, младши лейтенант в американската армия, слиза на плажа Омаха като част от десанта в Нормандия. Достига сушата в безопасност, но на 27 юли, докато участва в настъплението на съюзническите войски, е тежко ранен от експлозия на противотанкова мина. В един миг неговият живот и бъдеща кариера в медицината претърпяват драстична промяна. След множество операции, които му помагат да се възстанови от повечето си сериозни наранявания, брат Шамуей никога не възстановява зрението си. Как реагира?

След тригодишен престой в болница за рехабилитация, той се завръща в Ловъл, Уайоминг. Той знае, че мечтата му да стане лекар няма да се осъществи, но е твърдо решен да продължи напред, да се ожени и да издържа семейство.

Накрая си намира работа в Балтимор, щата Мериленд, като съветник по рехабилитация и специалист по заетостта за незрящи. По време на рехабилитационния си период научава, че незрящите са способни на много повече, отколкото е осъзнавал, а по време на осемте години на тази длъжност той помага на повече незрящи да си намерят работа, отколкото който и да било друг специалист в страната.

Вече уверен в способностите си да издържа семейство, Хайръм

предлага на своята половинка, като ѝ казва: „Ако четеш пощата, подреждаш чорапите и караш колата, аз мога да върша останалото“. Скоро са запечатани в храма Солт Лейк и в последствие са благословени с 8 деца.

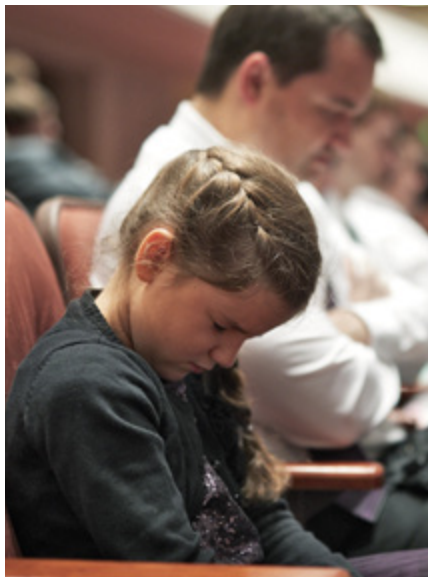
През 1954 г. семейство Шамуей се завръща в Уайоминг, където брат Шамуей работи 32 години като директор на щатския Институт за глухи и незрящи. През това време служи 7 години като епископ на първи район Шайен и по-късно 17 години като патриарх в кола. След неговото пенсиониране брат и сестра Шамуей служат също като мисионерска двойка в мисия Лондон Англия Юг.

Хайръм Шамуей почива през март 2011 г., като след себе си оставя на голямото си потомство от деца, внуци, правнуци и праправнуци едно наследство от вяра и упование в Господ, упражнявани дори и в най-тежките условия¹.

Войната може да е променила живота на Хайръм Шамуей, но той никога не се е съмнявал в своята божествена същност и вечен потенциал. Като него, ние сме духовни синове и дъщери Божии и сме „приели Неговия план, чрез който децата Му могат да получат физически тела и да придобият земен опит, за да напреднат към съвършенство и напълно да осъзнаят своята божествена съдба като наследници на вечен живот“². Нито една промяна, изпитание или противопоставяне не може да промени тази вечна посока на развитие – само изборите, които правим, докато упражняваме свободата си на избор.

Промените и настъпилите в резултат трудности, които срещаме в земния живот, идват под най-различни форми и размери и ни въздействат по уникални начини. Като вас, аз съм виждал как приятели и близки срещат трудности, причинени от:

- Смъртта на обичан човек.
- Тежък развод.
- Липса на възможност за сключване на брак.
- Сериозно заболяване или нараняване.

- И дори природни бедствия, както напоследък виждаме по света.

И списъкът продължава. Въпреки че всяка „промяна“ може да бъде уникална за нашите лични обстоятелства, има обща черта в настъпилите изпитания или трудности – надеждата и мирът са винаги достъпни чрез единителната жертва на Исус Христос. Единението на Исус Христос осигурява най-важните мерки за коригиране и изцеление на всяко ранено тяло, сломен дух и разбито сърце.

Той знае, по начин, който никой друг не може да разбере, какво е нужно лично за всеки, за да продължи напред сред промяната. За разлика от приятели и близки, Спасителят не само проявява съпричастност, но може да съчувства по съвършен начин, защото Той е бил там, където сме ние. Освен че е заплатил цената и е страдал за нашите грехове, Исус Христос също е извървял всяка пътека, справил се е с всяка трудност, сблъсквал се е с всяка болка – физическа, емоционална или духовна, които някога ще срещаме в земния живот.

Президент Бойд К. Пакър учи: „Милостта и благодатта на Исус Христос не са само за прегрешилите, ... а включват обещание за вечен мир за всички, които (Го) приемат и следват. ... Милостта Му е великият изцелител, дори за ранените без вина“³.

По време на земното си съществуване, не можем да *контролираме* всичко, което се случва, но имаме пълен контрол над начина, по който *реагираме* на промените в живота си. Това не означава, че трудностите и изпитанията, които срещаме, са незначителни или че е лесно да се справяме с тях. Не означава, че болката и мъката ще ни бъдат спестявани. Но означава, че има причина за надежда и че поради Единението на Исус Христос можем да продължаваме напред и да намираме по-добри дни – дни, изпълнени с радост, светлина и щастие.

В Мосия четем относно разказа за Алма, бившия свещеник на цар Ной, и неговия народ, които „бидейки предупреден(и) от Господа ... се оттеглиха в пустошта пред войските на цар Ной“. След осем дни „стигнаха до ... една прекрасна и приятна земя“, където „започнаха да обработват земята, и започнаха да градят сгради“⁴.

Техните обстоятелства изглеждали обещаващи. Те приели Евангелието на Исус Христос. Били кръстени, сключвайки завет, че ще служат на Господ и ще спазват Неговите заповеди. И „те се умножиха и преуспяха извънредно в страната“⁵.

Но техните обстоятелства щели скоро да се променят. „Една войска на ламанитите влезе в пределите на земята“⁶. Алма и народът му скоро попадат в робство и „страданията им бяха толкова големи, че те започнаха да призовават силно Бога“. Освен това, дори им е заповядано от техните поробители да не се молят, тъй като „всеки, който бъдеше намерен да призовава Бога, трябваше да бъде предаден на смърт“⁷. Алма и народът му не са направили нищо, за да заслужат промяната в положението, в което се намират. Как реагират?

Вместо да обвиняват Бог, те се обръщат към Него и „излива(т) сърцата си пред Него“. В отговор на вярата и тихите им молитви, Господ отвръща: „Успокойте (се). ... Аз ще облекча тежобите, поставени на раменете ви, та даже вие да не можете да ги чувствате на гърбовете си“. Скоро след

- Редовно да изучаваме Писанията и ученията на живите пророци.
- Често и искрено да се молим и постим.
- Да сме достойни да вземаме от причастието.
- Редовно да посещаваме храма.
- Свещенически благословии.
- Благоразумно да се консултираме с обучени специалисти.
- И дори да използваме медикаменти, надлежно предписани и приемани според рецептата.

Каквито и промени в обстоятелствата ни да настъпят и по каквато и неочаквана пътека да трябва да поемем, начинът, по който реагираме, е избор. Най-добрата ни възможност винаги остава да се обърнем към Спасителя и да се хванем за Неговата протегната ръка.

Старейшина Ричард Г. Скот учи на следната вечна истина: „Истинското и трайно щастие, с придружаващите го сила, смелост и способност да преодоляваме и най-големите трудности, идва, когато съсредоточаваме живота си върху Исус Христос. ... Въпреки че няма гаранция за бързи резултати, имаме обещанието, че в Господното време решенията ще дойдат, мирът ще надделее и празнотата ще бъде запълнена“¹⁴.

Споделям свидетелството си за тези истини. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Историческата информация е получена директно от Джозеф Шамуей, потомък на Хайръм Смит Шамуей.
2. „Семейството: прокламация към света“, *Лиакхона*, ноем. 2010 г., с. 129.
3. Бойд К. Пакър, „Причината за нашата надежда“, *Лиакхона*, ноем. 2014 г., с. 7.
4. Мосия 23:1–5.
5. Мосия 23:20.
6. Мосия 23:25.
7. Мосия 24:10–11.
8. Мосия 24:12–15.
9. Далин Х. Оукс, „Той изцелява обременените“, *Лиакхона*, ноем. 2006 г., с. 7–8.
10. Мосия 24:16, 21, 22.
11. 1 Нефи 17:41.
12. Алма 33:19–20.
13. Алма 36:3.
14. Ричард Г. Скот, „Trust in the Lord“, *Ensign*, ноем. 1995 г., с. 17

това „Господ ги усили, за да могат да понесат тежобите си с лекота, и те се подчиняваха с желание и търпеливо на волята Господна“⁸. Въпреки че не са все още избавени от робство, като не се отвърщат *от* Господ, а се обръщат *към* Него, те са благославяни според нуждите си и според Господната мъдрост.

Старейшина Далин Х. Оукс учи: „Благословията да бъдем изцелени идва по много начини, според личните ни нужди, така както ги познава Този, Който ни обича най-много. Понякога изцелението „лекува“ нашето заболяване или повдига товара ни. Понякога сме „изцелени“, като ни се дава силата, разбирането или търпението да носим товара, който е положен върху нас“⁹.

Накрая „вратата и търпението им бяха толкова велики“, че Алма и народът му са избавени от Господ, както ще бъдем избавяни и ние, и „те изляха своите благодарности“, „защото те бяха в робство, и никой не можеше да ги избави, освен Господът, техният Бог“¹⁰.

Тъжната ирония е, че твърде често най-нуждаещите се отвърщат от своя единствен и съвършен източник на помощ – нашия Спасител, Исус Христос. Подобната история от Писанията за медната змия учи, че имаме избор по време

на трудности. След като много от чедата Израилеви биват ухапани от „горящи летящи змии“¹¹, „един символ бе издигнат, ... за да може всеки, който го погледне, ... да живее. (Като това е избор.) И много погледнаха и живяха.

... И имаше мнозина, които бяха толкова ожесточени, че не поискаха да погледнат и затова погинаха“¹².

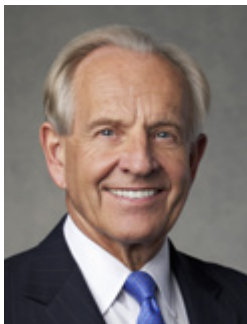
Като древните израилтяни, ние също сме канени и насърчавани да се обръщаме към Спасителя и да живеем, защото Неговото иго е благо и Неговото бреме е леко, дори когато нашето може да е тежко.

Алма-младши учи на тази свещена истина, когато казва: „Знам, че всеки, който се уповава на Бога, ще бъде подкрепен в изпитанията си и в грижите си, и в страданията си и ще бъде вдигнат в последния ден“¹³.

В тези последни дни Господ ни дава много средства – нашите „медни змии“, всички от които са предназначени да ни помагат да гледаме към Христос и да се уповаваме на Него. Да се справяме с трудностите в живота не означава да игнорираме действителността, а по-скоро да избираме върху какво да се съсредоточаваме и каква да е основата, върху която да градим.

Тези средства включват, но не се изчерпват с:

От Старейшина У. Крейг Зук
Почетен член на Седемдесетте

Господи, ще накараш ли очите ми да прогледнат

Трябва да гледаме на другите през очите на нашия Спасител.

Цар Лъв е класическо анимационно филмче за африканската савана. Когато царят на лъвовете умира, спасявайки сина си, младото лъвче по неволя става изгнаник, докато деспотичен цар унищожава баланса в саваната. Младият лъв си възвръща царството с помощта на наставник. Той осъзнава колко важно е да има баланс в големия кръговрат на живота в саваната. Възвръщайки си своето исконно право да бъде цар, младото лъвче следва напътствието да гледа „отвъд явното“¹.

Докато се учим как да ставаме наследници на всичко, което Отец има, Евангелието ни наставлява да гледаме отвъд явното. Това означава да гледаме другите през очите на нашия Спасител. Мрежата на Евангелието е изпълнена с най-различни хора. Не можем изцяло да разбирате изборите и психологическата нагласа на хората в нашия свят, в Църквата, а дори и в нашите семейства, тъй като рядко разполагаме с пълната картина на истинската им същност. Трябва да гледаме отвъд

повърхностните предположения и стереотипите и да разширяваме собствения си кръгозор.

Аз прогледнах „отвъд явното“, докато служех като президент на мисия. Един млад мисионер дойде с безпокойство в очите. Като се срещнахме за интервю, той каза унило: „Искам да се прибера у дома“. Помислих си: „Ами, можем да оправим това“.

Посъветвах го да се труди усърдно и да се моли по въпроса в продължение на седмица, след което да ми се обади. Една седмица по-късно, почти с точност на минутата, той позвъни. Все още желаше да се прибере у дома. Отново го посъветвах да се моли, да се труди упорито и да ми се обади след седмица. При следващото ни интервю нещата не се бяха променили. Той настояваше да се прибере у дома.

Не можех да позволя това да се случи. Започнах да го уча за свещеното естество на неговото призвание. Настърчавах го да „забрави за себе си и (да) се върн(е) да работ(и)“². Но въпреки предлаганите от мен решения, той бе непреклонен. Най-накрая ми хрумна, че вероятно не виждам цялостната картина. И точно тогава усетих подтик да му задам въпроса: „Старейшина, с какво се затрудняваш?“ Думите му прониза сърцето ми: „Президенте, аз не мога да чета“.

Мъдрият съвет, който смятах за така важен той да чуе, въобще нямаше нищо общо с потребностите му. Това, от което той се нуждаеше най-много, бе аз да погледна отвъд прибрзаните си заключения и да позволя на Духа да ми помогне да разбере какво тревожеше ума му. Той имаше нужда аз да видя същността му и да му предложа причина за надежда. Вместо това, аз се държах като едно огромно разрушително

голе. Този смел старейшина се научи да чете и се превърна в истински ученик на Исус Христос. Той отвори очите ми за Господните слова:

„Понеже човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце“ (1 Царе 16:7).

Каква благословия са случайте, когато Господният Дух разширява нашия кръгзор. Спомняте ли си пророка Елисей, който се събужда и открива, че сирийската армия е обкръжила града му с конете и колесниците си? Неговият слуга е уплашен и пита Елисей какво ще правят в тази безизходица. Елисей му казва да не се тревожи със следните незабравими слова: „Не бой се, защото онези, които са с нас, важат повече от онези, които са с тях“ (4 Царе 6:16). Слугата няма никаква представа за какво говори пророкът. Той не може да види отвъд явното. Обаче Елисей вижда батальони от ангели, готови да се борят на страната на пророка и неговия народ. И така, Елисей се моли на Господ да отвори очите на младия мъж „и той видя, че хълмът беше пълен с огнени коне и колесници около Елисей“ (4 Царе 6:17).

Често разграничаваме себе си от другите според видимите разлики. Чувстваме се удобно около онези, които мислят, говорят, обличат се и постъпват като нас, а изпитваме неудобство около хората, които идват от различни обстоятелства или

среда. В действителност, не идваме ли всички ние от различни страни и не говорим ли различни езици? Не гледаме ли всички ние на света през ограничения обектив на собствения си опит? Защото някои гледат и говорят през призмата на духовното, подобно на пророка Елисей, докато други гледат и говорят буквално с физическите си сетива, както се случи с мен и онзи мисионер, който не можеше да чете.

Живеем в свят, в който хората обичат да сравняват, да „слагат етикети“ и да критикуват. Вместо да гледаме през призмата на социалните медии, трябва да се вглеждаме по-дълбоко за божествените качества, които всички желаем. Тези божествени качества и стремежи не могат да бъдат публикувани в Pinterest или Instagram.

Да приемаме и обичаме другите не означава да приемаме техните идеи. Дори истината да диктува нашата най-голяма отдаденост, тя не бива да се превръща в бариера за добротата. За да обичаме истински другите е нужно безспирно да се опитваме да приемаме най-добрите усилия на хората, чиито жизнен опит и ограничения може никога да не опознаем изцяло. Да гледаме отвъд явното за нас изисква съзнателно да се съсредоточаваме върху Спасителя.

На 28 май 2016 г. 16-годишният Бо Ричи и неговият приятел Остин били в едно семейно ранчо в Колорадо. Бо и Остин се качили в превозните си средства за всякакви терени в очакване на ден, изпълнен с приключения. Не били стигнали далеч, когато се натъкнали на опасни обстоятелства и в този момент се случила трагедия. Превозното средство на Бо се преобърнало неочаквано, заклещвайки го под 180 кг желязо. Когато приятелят му Остин се добрал до него, той видял как Бо се бори за живота си. С всички сили той се опитвал да премести превозното средство от приятеля си. То не помръдвало. Помолил се за Бо и отчаяно тръгнал да търси помощ. Най-накрая пристигнал спасителен отряд, но няколко часа по-късно Бо починал. Той напуснал този смъртен живот.

Пристигнали съкрушените му родители. Докато стояли в малката болница с най-добрия приятел на Бо и членове на семейството, в стаята влязъл полицаи, който подал телефона на Бо на неговата майка. Докато тя поемала телефона, изсвирила звучна аларма. Майката отворила телефона и видяла алармата на Бо за деня. Тя прочела на глас посланието, което нейният обичаш забавленията и приключенията син-тийнейджър си бил настроил да чете всеки ден. То гласяло: „Не забравяй днес да поставиш Исус Христос в центъра на живота си“.

Съсредоточаването на Бо върху неговия Изкупител не затъпило мъката от неговата загуба за любящите му близки. То обаче донесло голяма надежда и придало смисъл на живота на Бо и неговите избори. Това позволило на семейството и приятелите му да прогледнат отвъд скръбта поради ранната му смърт към радостната реалност на живота след смъртта. Каква нежна милост получили родителите на Бо да видят през очите на своя син това, което той най-много ценял.

Като членове на Църквата, ние сме били надарени с лични духовни

аларми, които да ни предупреждават, когато отвърщаме поглед от спасението, гледайки единствено със смъртните си очи. Причастието е нашето ежеседмично напомняне да продължаваме да се съсредоточаваме върху Исус Христос, така че винаги да си спомняме за Него и да имаме Неговия Дух да бъде с нас (вж. У. и З. 20:77). При все това, понякога пренебрегваме тези напомнящи чувства и аларми. Когато поставяме Исус Христос в центъра на живота си, Той ще прави очите ни да проглеждат за по-големи възможности, които сами не бихме могли да разберем.

Получих едно наистина интересно писмо от една вярна сестра, което описва една такава защитна аларма. Тя сподели, че в стремеж да помогне на съпруга си да разбере чувствата ѝ, тя започнала да си прави електронен списък на своя телефон с дразнещите я неща, които той правел или казвал. Казвала си, че когато настъпи подходящият момент, ще е събрала достатъчно писмени доказателства, които да му сподели, и че това щяло да го накара да иска да се промени. Обаче една неделя, докато вземала от причастието и размишлявала върху Единението на Спасителя, тя осъзнала, че да записва лошите си чувства към съпруга си всъщност карало Духа да се отдръпва от нея и така никога нямало да го промени.

В сърцето ѝ се включила духовна аларма, която казвала: „Забрави за това, забрави всичко. Изтрий тези бележки. Те не са ти полезни“. И тогава тя пише, цитирам: „Отне ми доста време да натисна „Избери всички“ и още повече да натисна „Изтрий““. Но като го направих, всички онези лоши чувства се изпариха. Сърцето ми се изпълни с обич – обич към моя съпруг и обич към Господ“. Подобно на Савел по пътя за Дамаск, виждането ѝ се променило. Изкривяващите образите люспи паднали от очите ѝ.

Нашият Спасител често прави очите на физически и духовно слепите да проглеждат. Като отваряме очите си за духовната истина, буквално и образно казано, ние се подготвяме

да бъдем изцелявани от земното си късогледство. Когато обръщаме внимание на духовните „аларми“, сигнализиращи да променим посоката си или да разширим вечната си перспектива, ние приемаме обещанието на причастието Неговия Дух да бъде с нас. Това се случва с Джозеф Смит и Оливър Каудъри в храма Къртланд, когато важни истини биват преподадени от Исус Христос, Който обещава, че „завесата“ на смъртните ограничения ще бъде „премахната от съзнанието (им) и очите на разбирането (им) (ще бъдат) отворени“ (У. и З. 110:1).

Свидетелствам, че чрез силата на Исус Христос ние ставаме способни да гледаме духовно отвъд това, което виждаме. Когато си спомняме за Него и Неговият Дух е с нас, очите на разбирането ни ще бъдат отворени. Тогава въздействащата реалност на божествеността във всеки един от нас ще оставя по-ясен отпечатък в сърцата ни. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. От *The Lion King 1½*, 2004 г.; извън Северна Америка под заглавие *Цар Лъв 3: Хакуна Матата*.
2. *Учения на президентите на Църквата: Гордън Б. Хинкли*, 2016 г., с. 209.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото президентство

Не се бойте да вършите добро

Господ ни казва, че когато стоим с вяра на Неговата канара, съмненията и страховете ни намаляват, а желанието да вършим добро се увеличава.

Скъпи мои братя и сестри, смирено се моля Духът Господен да бъде с нас, докато говорим днес. Сърцето ми е изпълнено с благодарност към Господ, чиято Църква е тази, за вдъхновението, което сме чувствали по време на пламенните молитви, вдъхновените проповеди и ангелското пеене на тази конференция.

През миналия април президент Томас С. Монсън отправи послание, което развълнува сърца по целия свят, в това число и моето. Той говори за силата на Книгата на Мормон. Той ни насърчи да изучаваме, обмисляме и прилагаме нейните учения. Обеща, че ако отделяме време всеки ден за изучаването, обмислянето и спазването на заповедите, съдържащи се в Книгата на Мормон, ще имаме ключовото свидетелство за нейната истинност, а произтичащото от него свидетелство за живия Христос ще ни помага бъдем в безопасност в случай на беда. (Вж. „Силата на Книгата на Мормон“, *Лиахона*, май 2017 г., с. 86–87.)

Подобно на мнозина от вас, аз чух словата на пророка като гласа Господен към мен. И подобно на мнозина от вас, аз реших да се подчиня на тези слова. Откакто бях малко момче, съм чувствал свидетелството, че Книгата на Мормон е словото Божие, че Отец и Синът са се явили на Джозеф Смит и са говорили

с него и че древни апостоли са идвали при Пророка Джозеф Смит, за да възстановят на Господната Църква ключовете на свещеничеството.

С това свидетелство съм чел Книгата на Мормон всеки ден в продължение на повече от 50 години. Затова може би логично можех да си помисля, че думите на президент Монсън се отнасят за някой друг. Но подобно на много от вас, аз почувствах насърчението на пророка и неговото обещание, които ме канят да полагам по-големи усилия. Мнозина от вас направиха това, което и аз: молихте се с нараснало намерение, обмисляхте по-внимателно Писанията и се опитвахте по-усърдно да служите на Господ и на другите заради Него.

Щастливият резултат за мен и за много от вас е това, което обеща пророкът. Онези от нас, които взехме присърце вдъхновения му съвет, чувахме по-ясно Духа. Намирахме по-голяма сила да устояваме на изкушенията и чувствахме по-силна вяра във възкресения Исус Христос, Неговото Евангелие и Неговата жива Църква.

При нарастващите размирици по света, това увеличено свидетелство отблъсква съмненията и страховете ни и ни дава чувство на мир. Вслушването в съвета на президент Монсън има още две прекрасни последици за мен: Първо, Духът, който

той обеща, внася оптимизъм относно бъдещето, независимо, че сякаш размириците в света стават все повече. И второ, Господ даде на мен – и на вас – по-силно усещане за Неговата любов към хората в беда. Почувствахме увеличаване на желанието да спасяваме другите. Това желание е в основата на служението и учението на президент Монсън.

Господ обещава на Пророка Джозеф Смит и Оливър Каудъри любов към другите и кураж, когато предстоящите им задачи изглеждат твърде непосилни. Господ казва, че необходимият кураж ще дойде от вратата им в Него като тяхна канара:

„Не се бойте да вършите добро, синове Мои, защото каквото посееете, това и ще пожънете; ето защо, ако посееете добро, ще пожънете също добро за ваша награда.

Ето защо, не бой се, малко стадо; вършете добро; нека земя и пъкъл се обединят срещу вас, защото ако сте построени на Моята канара, те не могат да надделят.

Ето, Аз не ви осъждам; вървете по вашите пътища и не грешете повече; провеждайте трезво делото, което ви заповядах.

Поглеждайте към Мене във всяка мисъл; не се съмнявайте, не се бойте.

Вижете раните, които пронизаха страната Ми, а също и белезите от гвоздеите по ръцете и нозете Ми; бъдете верни, спазвайте заповедите Ми и ще наследите царството небесно“ (У. и З. 6:33–37).

Господ казва на Своите ръководители на Възстановяването и казва на нас, че когато стоим с вяра на Неговата канара, съмненията и страховете ни намаляват, а желанието да вършим добро се увеличава. Като приемем поканата на президент Монсън да посадим в сърцата си свидетелство за Исус Христос, придобиваме силата, желанието и куража да спасяваме другите, без да се безпокоим за собствените си нужди.

Виждам съм тази вяра и кураж много пъти, когато вярващи светии от последните дни са преминавали през

страховити изпитания. Например, бях в Айдахо, когато се скъса стената на язовира Титон на 5 юни 1976 г. Дойде една стена от вода. Хиляди избягаха от домовете си. Хиляди домове и фирми бяха унищожени. По чудо само 15 души загинаха.

Това, което видях там, съм виждал всеки път, когато светии от последните дни стоят непоклонимо на канарата на свидетелство за Исус Христос. Поради това, че те не се съмняват, че Той бди над тях, те стават безстрашни. Те пренебрегват собствените си изпитания, за да помагат на другите. И го правят от любов към Господ, без да искат отплата.

Например, когато се скъса дигата на язовира Титон, една двойка светии от последните дни били на път

далеч от дома си. Веднага, след като чули новината по радиото, бързо се върнали в Рексбърг. Вместо да отидат до собствения си дом, за да видят дали е разрушен, те отишли да потърсят своя епископ. Той бил в една сграда, която се използвала за център за възстановяване. Той помагал за ръководенето на хилядите доброволци, които пристигали с жълти училищни автобуси.

Двамата отишли до епископа и казали: „Тъкмо си дойдохме. Епископе, къде можем да отидем, за да помогнем?“ Той им дал имената на едно семейство. Двойката останала да изгребват калта и водата в дом след дом. Трудили се с дни от сутрин до вечер. Накрая спрели, за да видят собствения си дом. Бил отнесен от

потопа, като нямало нищо останало за разчистване. Затова те бързо се върнали при своя епископ. Попитаха: „Епископе, има ли някой, на когото да помогнем?“

Това чудо, породено от кураж и милосърдие – чистата любов Христова – се повтаря през годините и по целия свят. Случва се и в ужасните дни на преследвания и изпитания по времето на Пророка Джозеф Смит в Мисури. Случва се, когато Бригъм Йънг повежда преселението от Наву и после призовава светии да отиват в пустинни места навсякъде из западните Съединени щати, за да си помагат за изграждането на Сион за Господ.

Ако четете написаното в дневниците на тези пионери, виждате как чудото на вярата пропъжда съмненията и страховете. И четете за това как светии пренебрегват собствените си интереси, за да помагат на някой друг заради Господ, преди да се върнат при собствените си овце или до неизораните си ниви.

Видях същото това чудо преди няколко кратки дни, след като ураганът Ирма опустоши Пуерто Рико, Сейнт Томас и Флорида, където светиите от последните дни си партнираха с други църкви, местни обществени групи и национални организации, за да започнат усилията по разчистването.

Като моите приятели в Рексбърг, една двойка от Флорида, които не са членове на тази църква, се съсредоточили върху това да помагат в своята общност, а не върху работата в своята собственост. Когато техни съседи-светии от последните дни им предложили помощ с две големи дървета, които блокирали алеята им, двойката обяснила, че не могли да се справят с тази тежка задача и са помагали на други хора с вярата, че Господ ще им осигури нужната помощ в техния дом. След това съпругът споделил, че преди членовете на нашата Църква да дойдат с предложение за помощ, тази двойка казала молитва. Получили отговор, че ще им бъде оказана помощ. И тя дошла броени часове след този отговор.

Чух, че някои хора са започнали да наричат светиите от последните дни с тениските с надпис „Помагачи ръце“ с прикора „жълти ангели“. Една жена светия от последните дни отишла в сервиз, за да ѝ ремонтират колата и монтьорът там започнал да ѝ разказва за едно „духовно преживяване“ с хора в жълти тениски, които махнали дърветата от двора му и след това изпели песен за това, че бил чедо на Бог.

Друга жена от Флорида, която също не е от нашата вяра, разказа как светиите от последните дни дошли в двора ѝ, докато работела там – изморена в горещината и почти разплакана. Доброволците сътворили по нейни думи „истинско чудо“. Те не само служили с усърдие, но със смях и усмивки и не приели нищо в замяна.

Видях това усърдие и чух този смях, когато през един съботен следобед посетих група светии от последните дни във Флорида. Доброволците прекъснаха работата си по разчистването само колкото да мога да се ръкувам с някои от тях. Те казаха, че 90 души от техния кол в Джорджия разработили план да се присъединят към спасителните усилия във Флорида едва предишната вечер.

Тръгнали в 4:00 ч. сутринта, шофирали с часове, работили до вечерта и отново се трудили на следващия ден.

Описаха това с усмивки и добро настроение. Единственото притеснение, което долових, бе, че не искаха повече да им се благодари, за да могат да се върнат към работата. Президентът на кол бе включил отново резачката си и работеше по едно повалено дърво, а един епископ местеше клони на дървета, когато се качихме на превозното си средство, за да отидем до следващия спасителен екип.

По-рано същия ден, докато си тръгвахме от едно друго място, един човек дойде до колата, свали шапката си и ни благодари за доброволците. Той каза: „Не съм член на вашата църква. Не

мога да повярвам какво направихте за нас. Бог да ви благослови“. Доброволецът-светия от последните дни, стоящ до него, се усмихна и вдигна рамене, все едно, че не заслужаваше похвала.

Докато доброволците от Джорджия бяха дошли да помогнат на този човек, който не можеше да повярва, стотици светии от последните дни от същата тази опустошена част на Флорида бяха изминали стотици километри на юг до друго място във Флорида, където чули, че хората били пострадали повече.

В този ден си припомних и разбрах по-добре пророческите слова на Пророка Джозеф Смит: „Човек, който е изпълен с любовта Божия, не е доволен, когато само неговото семейство има благословии, но кръстосва целия свят, изпълен с горещо желание да благославя целия човешки род“ (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит, 2008 г., с. 455*).

Навсякъде виждаме такава любов в живота на светии от последните дни. Всеки път, когато се случва трагично събитие някъде по света, светии от последните дни даряват и работят доброволно за хуманитарните усилия на Църквата. Рядко е нужен призив. Всъщност, в някои случаи е трябвало да молим онези, които желаят да помагат като доброволци, да отложат пътуването си до мястото, което се възстановява,

докато ръководещите работата бъдат подготвени да ги приемат.

Това желание да благославят е плодът на хора, придобиващи свидетелство за Исус Христос. Ето защо Господният народ не се съмнява и не се бои. Ето защо мисионерите предлагат да помагат във всяка точка на света. Ето защо родителите се молят с децата си за други хора. Ето защо ръководителите насърчават своите младежи да приемат присърце молбата на президент Монсън да се потопят в Книгата на Мормон. Плодът идва не поради молбите на ръководителите, а поради това, че младежите и членовете действат с вяра. Тази приложена в действие вяра, която изисква безкористна жертва, води до промяна в сърцето, която им позволява да чувстват Божията любов.

Нашите сърца, обаче, остават променени, само ако продължаваме да следваме съветите на пророка. Ако спрем да се опитваме след еднократно усилие, промяната ще избледнее.

Верните светии от последните дни увеличават вярата си в Господ Исус Христос, в Книгата на Мормон като словото Божие и във възстановяването на свещеническите ключове в Неговата истинна Църква. Това нараснало свидетелство ни дава повече кураж и загриженост към другите Божии чеда. Но трудностите и възможностите, които предстоят, ще изискват дори повече.

Не можем да предвидим подробностите, но знаем най-важните факти. Знаем, че в последните дни светът ще бъде в размирици. Знаем, че каквато и беда да дойде, Господ ще води верни светии от последните дни да отнасят Евангелието на Исус Христос до всеки народ, племе, език и люде. И знаем, че Господните верни ученици ще бъдат достойни и подготвени да Го приемат, когато Той отново дойде. Не трябва да се боим.

И така, макар и вече да сме натрупали вяра и кураж в сърцата си, Господ очаква повече от нас и от поколенията след нас. Те трябва да са по-силни и по-смели, защото

ще вършат още по-велики и трудни неща, отколкото сме правили ние. И ще се сблъскват с усилено противопоставяне от врага на душите ни.

Пътят към оптимизма, докато вървим напред, е даден от Господ: „Поглеждайте към Мене във всяка мисъл; не се съмнявайте, не се бойте“ (У. и З. 6:36). Президент Монсън ни каза как да правим това. Трябва да обмисляме и прилагаме Книгата на Мормон и словата на пророците. Да се молим винаги. Да бъдем вярващи. Да служим на Бог с цялото си сърце, мощ, разум и сила. Трябва да се молим с цялата енергия на сърцето си за дара на милосърдие, чистата любов Христова (вж. Мороний 7:47–48). И най-вече, трябва да проявяваме постоянство и упоритост в това да следваме съветите на нашия пророк.

Когато пътят е труден, можем да разчитаме на Господното обещание – обещанието, за което президент Монсън ни напомни, когато ни цитира следните слова на Спасителя: „И който ви приеме, там ще съм и аз, защото ще вървя пред лицето ви. Ще бъда от дясната ви страна и от лявата, и Моят Дух ще бъде в сърцата ви, и ангелите Ми ще са около вас, за да ви подкрепят“ (У. и З. 84:88).

Свидетелствам, че Господ върви пред вас всеки път, когато Му

служите. Понякога вие ще сте ангелът, който Господ изпраща, за да помага на другите. Понякога вие ще сте тези, които сте заобиколени от ангели, които ви помагат. Но винаги ще имате Неговия Дух в сърцата си, както ви се обещава по време на всяко събрание за вземане от причастието. Само трябва да спазвате Неговите заповеди.

Най-добрите дни за Божието царство на земята предстоят. Противопоставянето ще укрепва вярата ни в Исус Христос, както е било от времето на Пророка Джозеф Смит. Вярата винаги побеждава страховете. Съвместната работа води до единство. А молитвите ви за хората в нужда биват чувани и получават отговори от един любящ Бог. Той нито дреме, нито спи.

Свидетелствам, че Бог Отец е жив и иска да се върнете при Него. Това е истинната Църква на Исус Христос. Той ви познава, обича ви и бди над вас. Той извърши Единение за вашите грехове и греховете на всички чеда на Небесния Отец. Единственият път към вечен живот е да Го следвате в живота си и в службата си към другите.

Свидетелствам за това и ви оставям своята благословия и любов. В името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина М. Ръсел Балард
От Кворума на дванадесетте апостоли

Трудното пътуване продължава!

Пътуването обратно към нашия Небесен Отец е най-важното нещо в живота ни.

Преди сто и седемдесет години Бригъм Йънг поглежда долината Солт Лейк за пръв път и заявява: „Това е правилното място“¹. Той разпознава мястото, защото Господ вече му го е показал чрез откровение.

До 1869 г. повече от 70 000 светии изминават подобен труден път. Въпреки многото различия между тях по отношение на език, култура и националност, те споделят свидетелство за Отца, Сина и Светия Дух и възстановяването на Евангелието на Исус Христос, а също и желание да изграждат Сион – място на мир, щастие и красота, докато се подготвят за Второто пришествие на Спасителя.

Сред тези първи светии, които пристигнали в Юта, била Джейн Манинг Джеймс – дъщерята на освободен роб, обърната във вярата във възстановената Църква и изключителен ученик, преодолял трудни изпитания. Сестра Джеймс останала вярна жена-светия от последните дни до смъртта си през 1908 г.

Тя пише: „Искам точно тук да кажа, че вярата ми в Евангелието на Исус Христос, както е преподавано

в Църквата на Исус Христос на светите от последните дни, е толкова силна днес, дори повече, ако това е възможно, отколкото беше в деня на кръщението ми. Плащам десятък и дарения, спазвам Словото на мъдростта, лягам си рано и ставам рано и по своя немошен начин се

Джейн Манинг Джеймс остава вярна светия от последните дни, въпреки трудностите.

опитвам да бъда добър пример за всички“².

Сестра Джеймс, подобно на толкова много други светии от последните дни, не само изграждала Сион с кръв, пот и сълзи, но също така се стремяла да получава Господните благословии, като живеела колкото е възможно по-отдадено според принципите на Евангелието, докато се придържала към вярата си в Исус Христос – Великият Лечител за всички, които Го търсят.

Ранните светии не били свършени, но установили основа, върху която градим семейства и общества, които обичат и спазват завети и това е отразявано в разнообразни истории по новините по света, тъй като нашата отдаденост на Исус Христос и усилията ни като доброволци помагат на хората от близо и далеч³.

Президент Айринг, мога ли да добавя своята благодарност към вашата за десетките хиляди ангели в жълти фланелки в Тексас, Мексико и по други места.

Аз съм дълбоко убеден, че ако изгубим своята връзка с тези, които са вървели преди нас, включително нашите предци-пионери, ще изгубим много ценно съкровище. В миналото съм говорил за „вяра във всяка стъпка“ и ще продължавам и в бъдеще, защото знам, че подрастващото поколение трябва да има същата вяра в Господ Исус Христос и Неговото Възстановено Евангелие като ранните светии⁴.

Моите предци-пионери са били сред верните, които дърпали ръчни колички, карали каруци и вървели пеша до Юта. Подобно на сестра Джейн Манинг Джеймс, те са имали дълбока вяра във всяка от стъпките си, докато са напредвали по трудния си път.

Техните дневници са изпълнени с описания на трудности, глад и болести, но също и със свидетелства за вярата им в Бог и възстановеното Евангелие на Исус Христос.

Те са имали малко притежания, но са се радвали на изобилни благословии от взаимоотношенията между братя и сестри, които са открили в

Църквата на Исус Христос. Когато са можели, те са вдъхновявали подтиснатите и са благославяли болните чрез служба един към друг и чрез Божието свещеничество.

Сестрите от Кеш Вали, Юта, служили на светиите в духа на Обществото за взаимопомощ да „работят в единство, за да помагат на нуждаещите се“⁵. Моята прабаба Маргарет Макнийл Балард служила редом със съпруга си Хенри, докато той председателствал като епископ във втори район Логан в продължение на 40 години. Маргарет била президентка на Обществото за взаимопомощ в същия район в продължение на 30 от тези години. Тя приемала в дома си бедните, болните, овдовелите и осиротелите и дори обличала починалите в тяхното чисто храмово облекло.

Въпреки че е уместно и важно да си спомняме историческото пътуване на мормонските пионери през 19-ти век, трябва също да си спомняме, че „трудното пътуване през живота продължава“ за всеки от нас, докато доказваме, че можем да вървим с „вяра във всяка стъпка“.

Новообърнатите във вярата вече не се събират в пионерски селища в западните щати. Вместо това, обрънатите се събират в свои местни конгрегации, където светиите се покланят на нашия Небесен Отец в името на Исус Христос. Тъй като има повече от 30 000 установени конгрегации по света, всички се събират в свой собствен Сион. Както е отбелязано в Писанията: „Защото това е Сион – чистите по сърце“⁶.

Докато вървим по пътя на живота, ние биваме изпитвани, за да показваме дали ще „съблюдава(ме) да върши(м) всички неща, които (Господ е) заповядал“⁷.

Много от нас участват в удивителни пътувания към нови открития, водещи до лични постижения и духовно просветление. Някои от нас обаче вървят по труден път, водещ към печал, грях, мъчителна болка и отчаяние.

Във връзка с това ви каня да се запитате: Къде желаете да стигнете?

Накъде ви водят стъпките ви? И дали вашето пътуване наистина води към „множеството от благословии“⁸, които Спасителят е обещал?

Пътуването обратно към нашия Небесен Отец е най-важното в живота ни и продължава всеки ден, всяка седмица, всеки месец и година, докато израстваме във вярата си в Него и Неговия Възлюбен Син Исус Христос.

Трябва да внимаваме накъде ни отвеждат стъпките, които правим в живота. Трябва да бъдем бдителни и да се вслушваме в съвета на Исус към Неговите ученици, докато отговаря на следните въпроси: „Кажете ми кога ще бъде това? И какво ще бъде знаменieto на Твоето пришествие и за свършека на света?“

Исус им отговори: Пазете се да ви не заблуди някой“⁹ мъж или жена.

Днес повтарям даден по-рано съвет от ръководителите на Църквата.

- Братя и сестри, пазете Христовото учение чисто и никога не позволявайте да ви заблуждават онези,

които изопаечат ученията. Евангелието на Отца и Сина е било възстановено чрез Джозеф Смит – Пророкът на тази последна диспенсация.

- Не се вслушвайте в хора, които не са ръкоположени и/или отделени в съответното призвание в Църквата, а също и признати с общо съгласие от членовете на Църквата¹⁰.
- Пазете се от организации, групи или хора, които твърдят, че разполагат с тайни отговори на въпроси от ученията, които според тях съвременните апостоли и пророци не знаят или не разбират.
- Не се вслушвайте в хора, които ви примамват със схеми за забогатяване. Нашите членове са изгубили прекалено много пари и затова бъдете внимателни.

На някои места твърде много от нашите членове гледат отатък знака и търсят тайно познание чрез скъпи и съмнителни дейности, за да си осигурят изцеление и подкрепа.

Издадено преди година официално изявление на Църквата гласи: „Увещаваме всички членове да бъдат бдителни по отношение на участието си в каквито и да било групи, които срещу заплащане обещават магически изцеления или които твърдят, че имат специални методи за използване на изцелителни сили, без да са надлежно ръкоположени носители на свещеничеството“¹¹.

В *наръчника* на Църквата сме съветвани: „Членовете не трябва да ползват услугите на медицински и здравни практики със съмнителна етика и законност. Местните ръководители следва да съветват членовете със здравословни проблеми да се консултират с компетентни специалисти, лицензирани в страната, в която практикуват“¹².

Братя и сестри, бъдете мъдри и знайте, че такива практики могат да бъдат емоционално привлекателни, но в крайна сметка да се окажат духовно и физически опасни.

За нашите предци-пионери било жизненоважно да са независими и самостоятелни, но чувството да бъдат част от една общност било също толкова важно. Те работели заедно и си помагали един на друг при преодоляването на физическите

и емоционални трудности в техните дни. Мъжете разчитали на свещеническите кворуми, а на сестрите било служено чрез Обществото за взаимопомощ. Това не е по-различно и в наши дни.

Обществото за взаимопомощ и свещеническите кворуми се грижат за духовното и физическо благосъстояние на нашите членове.

Останете на евангелската пътека, като вървите с „вяра във всяка стъпка“, за да можете безопасно да се завърнете в присъствието на Небесния Отец и Господ Исус Христос. Господ е нашият скъпоценен Спасител. Той е Изкупителят на света. Трябва да почитаме свящото Му име и да не Го използваме по никакъв неподходящ начин, а също и да се стремим да спазваме Неговите заповеди. Ако правим това, Той ще ни благослави и ще ни води безопасно у дома.

Каня всички, които чуват гласа ми, да приемат и прегърнат всеки, който днес върви по своя труден път, без значение в коя част от пътуването се намира.

Моля помнете, че няма по-велика благословия, която човек би могъл да споделя, от посланието за Възстановяването и който го приема и

живее според него, получава обещания за радост и мир, и дори вечен живот. Нека използваме енергията, силите и свидетелствата си, за да помагаме на нашите мисионери да намират, учат и кръщават Божии чеда, така че те да могат да имат силата на ученията на Евангелието, която да ги води в живота всеки ден.

Необходимо е да приемаме Божиите чеда със състрадание и да се освобождаваме от всеки предрасъдък, включително расизма, сексизма и национализма. Нека казват, че ние наистина вярваме, че благословиите на възстановеното Евангелие на Исус Христос са предназначени за всяко едно Божие чедо.

Свидетелствам, че „трудното пътуване продължава“ и ви каня да останете на евангелската пътека, и да продължавате да бързате напред, като помагате на всички Божии чеда с любов и състрадание, за да можем заедно да пречистваме сърцата и ръцете си, за да получаваме „множеството от благословиите“, подготвени за тези, които наистина обичат нашия Небесен Отец и Неговия Възлюбен Син, за което смирено се моля в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Бригъм Йънг, по спомени на Уилфорта Уудръф, в *The Utah Pioneers*, 1880 г., с. 23.
2. Автобиография на Джейн Манинг Джеймс, около 1902 г, Библиотеката по църковна история, Солт Лейк Сити; вж. също Джеймс Голдбърг, „The Autobiography of Jane Manning James“, 11 дек. 2013 г., history.lds.org.
3. Вж. например Джил Дисанто, „Penn Research Shows That Mormons Are Generous and Active in Helping Others“, *Penn News*, 17 апр. 2012 г.
4. Вж. М. Ръсел Балард, „Faith in Every Footstep“, *Ensign*, ноем. 1996 г., с. 23–25.
5. „The Purpose of Relief Society“, lds.org/callings/relief-society/purposes; вж. също *Handbook 2: Administering the Church*, 2010 г., 9.1.1.
6. Учение и завети 97:21.
7. Учение и завети 97:25.
8. Учение и завети 97:28.
9. Матей 24:3–4.
10. Вж. Учение и завети 26:2, 28:13, 43:6–7.
11. Ерик Хоукинс, говорител на Църквата, в Daniel Woodruff, „The Business behind Christ-Centered Energy Healing“, 28 септ. 2016 г., kutv.com.
12. *Handbook 2*, 21.3.6.

От Тад Р. Калистър
Общ президент на Неделното училище

Книгата на Мормон – силното Божие свидетелство

Книгата на Мормон е Божието силно свидетелство за божествеността на Исус Христос, пророческото призвание на Джозеф Смит и абсолютната истинност на тази Църква.

Книгата на Мормон е не само крайгълният камък на нашата религия, но може да стане крайгълният камък и на нашите свидетелства, така че, когато се сблъскаме с изпитания или въпроси без отговор, той да задържа стабилно свидетелствата ни. Тази книга е онази тежест на везната на истината, която надвишава общата тежест на всички твърдения на критиците. Защо? Защото ако е истинна, то Джозеф Смит е пророк и това е възстановената Църква на Исус Христос, независимо от който и да е исторически или друг аргумент, твърдящ противното. Затова критиците се стремят да опровергават Книгата на Мормон, но спънките пред тях са непреодолими, защото тази книга е истинна.

Първо, критиците трябва да обяснят как Джозеф Смит, едно 23-годишно фермерско момче с малко образование, създава книга със стотици уникални имена и места, а също и подробни истории

и събития. Съответно, много критици предполагат, че той е творчески гений, който е разчитал на многобройни книги и други местни ресурси, за да създаде историческото съдържание на Книгата на Мормон. Но, противно на тяхното твърдение,

няма нито един очевидец, който да е виждал Джозеф с някой от тези предполагаеми ресурси преди започването на превода.

Дори ако това твърдение бе вярно, то е съвсем недостатъчно, за да обясни съществуването на Книгата на Мормон. Човек трябва да отговори и на въпроса „По какъв начин Джозеф е прочел всички тези предполагаеми ресурси, отсял е ненужното, запазил е сложните факти като кой къде е бил и кога, и после е диктувал всичко това идеално по памет?“ Защото, когато Джозеф Смит превежда, той няма никакви бележки. Всъщност, съпругата му Ема си спомня: „Той нямаше нито ръкопис, нито книга, от която да чете. ... Ако имаше нещо такова, нямаше да успее да го скрие от мен“¹.

Тогава как Джозеф извършва забележителното постижение да издиктува книга от над 500 страници, без каквито и да е бележки? За да го направи, той трябва да е бил не само творчески гений, но и да е имал фотографска памет с невероятен размер. Но, ако това е вярно, защо критиците му не обръщат внимание на този забележителен талант?

Но има още нещо. Тези твърдения са свързани само с историческото съдържание на книгата. Истинските проблеми остават: По какъв начин Джозеф създава книга, която е

и създава фрази, които са подчертавани, наизустявани, цитирани и поставяни на вратите на хладилниците от милиони хора, фрази като например: „Когато сте в служба на ближните си, вие сте само в служба на вашия Бог“ (Мосия 2:17) или „Адам падна, за да могат хората да бъдат; и хората са, за да могат да имат радост“ (2 Нефи 2:25). Това са послания, които имат сила – послания, които живеят, дишат и вдъхновяват. Да се предположи, че Джозеф Смит на 23 годишна възраст притежава уменията, нужни да напише тази монументална творба в единствен ръкопис за приблизително 65 работни дни е просто нереалистично.

Президент Ръсел М. Нелсън, един опитен и умел автор, споделя, че е имал над 40 преработки на една своя скорошна реч за обща конференция. Сега трябва ли да повярваме, че Джозеф Смит със собствени сили е диктувал цялата Книга на Мормон в единствен ръкопис, на който след това са направени основно дребни граматически промени?

Съпругата на Джозеф, Ема, потвърждава невъзможността на това: „Джозеф Смит (като млад мъж) не можеше нито да напише, нито да издиктува смислено и добре написано писмо, какво остава да издиктува книга като Книгата на Мормон“⁴².

И последно, дори и човек да приеме всички по-горни твърдения, колкото и да са съмнителни те, критиците пак имат едно огромно препятствие. Джозеф твърди, че Книгата на Мормон е написана на златни плочи. Това твърдение получава безмилостна критика по негово време, защото „всички“ знаели, че древните истории са били писани на папирус или пергамент, докато един ден, години по-късно, са намерени метални плочи с древни писания. Освен това, критиците твърдят, че използването на цимент, както е описано в Книгата на Мормон, не е в рамките на техническите умения на тези ранни американци, докато един ден са открити циментови

изпълнена с Духа и откъде е намерил такова дълбоко учение, голяма част от което пояснява или противоречи на християнските вярвания по негово време?

Например, Книгата на Мормон учи, противно на повечето християнски вярвания, че Падението на Адам е положителна стъпка напред. Тя разкрива заветите, сключвани при кръщението, за които не се говори в Библията.

Освен това, някой може да попита: Откъде получава Джозеф силното прозрение, че поради Единението на Христос Той не само може да ни пречисти, но и да ни усъвършенства? Откъде се сдобива с удивителната проповед за вярата в Алма 32? Или проповедта на цар Вениамин за Единението на Спасителя, вероятно най-забележителната проповед по тази тема във всички Писания? Или алегорията за маслиновото дърво с цялата ѝ сложност и доктринално богатство? Когато чета тази алегория, ми се налага да чертая схема, за да следя сложността ѝ. Сега трябва ли да вярваме, че Джозеф Смит е издиктувал тези проповеди просто така, без да има никакви бележки?

Противно на това заключение, Божията намеса е из цялата Книга на

Мормон, за което са доказателство величествените ѝ доктринални истини, особено майсторските проповеди за Единението на Исус Христос.

Ако Джозеф не бе пророк, тогава, за да се обяснят тези и многото други забележителни доктринални прозрения, критиците трябва да твърдят, че той е и теоложки гений. Но, ако това бе така, можем да се запитаме: Защо Джозеф е единственият човек през периода от 1 800 години след служението на Христос, който да създаде толкова разнообразни уникални и поясняващи учения? Отговорът: защото откровение, а не гениалност, е източникът на тази книга.

Но дори и да предположим, че Джозеф е творчески и теоложки гений с фотографска памет, само тези таланти не са достатъчни, за да го направят умел писател. За да обяснят съществуването на Книгата на Мормон, критиците трябва и да твърдят, че Джозеф е природно надарен писател на възраст 23 г. Иначе, как успява да преплете многобройни имена, места и събития в едно хармонично цяло, без никакви несъответствия? Как сътворява подробните военни стратегии, съчинява красноречиви проповеди

структури в древна Америка. По какъв начин критиците обясняват тези и подобните на тях невероятни открития? Изглежда Джозеф трябва да е имал голям късмет с налучкването. Някак си, независимо от всичко, противно на съществуващото научно и академично познание, той познал правилно, когато всички останали грешали.

В крайна сметка, човек може да се зачуди как може да се повярва, че всички тези предполагаеми фактори и сили, изложени от критиците, са се наредили по такъв невероятен начин, че са позволили на Джозеф да напише Книгата на Мормон и така да се създаде една сатанинска измама. Но има ли смисъл от това? Противно на това твърдение, книгата е вдъхновена милиони да отхвърлят Сатана и да живеят по-подобно на Христос.

Макар и да има хора, които избират да повярват на начина на мислене на критиците, за мен това е интелектуална и духовна задънена улица. За да им повярвам, аз трябва

да приемам недоказани твърдения едно след друго. Освен това, ще трябва да пренебрегна свидетелството на всеки от единадесетте очевидци³, въпреки че всеки от тях остава предан на свидетелството си до края; ще трябва да отхвърля божественото учение, което изпълва страница след страница на тази свещена книга с върховните ѝ истини; ще трябва да пренебрегна факта, че множества, включително и аз, сме се доближили повече до Бог, като сме чели тази книга, в сравнение с четенето на която и да е друга книга; и най-вече, ще трябва да отрека потвърждаващите нашепвания на Светия Дух. Това ще е в разрез с всичко, за което знам, че е истина.

Един от моите добри и умни приятели напусна за известно време Църквата. Наскоро той ми писа за своето завръщане: „Първоначално исках да ми бъде доказана Книгата на Мормон исторически, географски, лингвистично и културно. Но когато промених насоката си към ученията

и за Евангелието на Исус Христос и спасителната Му мисия, започнах да придобивам свидетелство за нейната истинност. Един ден, докато четях Книгата на Мормон в стаята си, аз спрях, коленичих и казах искрена молитва и почувствах ясно, че Небесният Отец нашепва на Духа ми, че Църквата и Книгата на Мормон определено са истинни. Моят три и половина годишен период на повторно проучване на Църквата ме върна изцяло и убедително към нейната истинност“.

Ако човек отделя време, за да чете и размишлява смирено над Книгата на Мормон, както направи моят приятел, и се вслушва в сладките плодове на Духа, той един ден ще получи желаното свидетелство.

Книгата на Мормон е един от Божиите безценни дарове за нас. Тя е и меч, и щит – изпраща Божието слово в битка за сърцата на праведните и служи като главен защитник на истината. Като светии не само имаме привилегията да защитаваме Книгата на Мормон, но и възможността да я използваме активно – да проповядваме със сила божественото ѝ учение и да свидетелстваме за величественото ѝ свидетелство за Исус Христос.

Тържествено свидетелствам, че Книгата на Мормон е преведена чрез дара и силата Божии. Тя е Божието силно свидетелство за божествеността на Исус Христос, пророческото призвание на Джозеф Смит и абсолютната истинност на тази Църква. Нека тя да стане крайгълният камък на нашите свидетелства, за да се казва за нас, както се е казвало за обърнатите във вратата ламанити: те „никога не отпаднаха“ (Алма 23:6). В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Ема Смит, в „Last Testimony of Sister Emma“, *Saints' Herald*, 1 окт. 1879 г., с. 289, 290.
2. Ема Смит, в „Last Testimony of Sister Emma“, с. 290.
3. Вж. „Свидетелството на тримата очевидци“ и „Свидетелството на осемте очевидци“, Книгата на Мормон.

От старейшина Джони Л. Кох
От Седемдесетте

Отделно, но въпреки това единни

*В Църквата, независимо от различията между нас,
Господ очаква да сме едно!*

През юни 1994 г. с нетърпение карах от работа към къщи, за да гледам по телевизията как националният ни отбор по футбол участва в Световното първенство. Скоро след като тръгнах на път, видях в далечината на тротоара един човек да се движи бързо в инвалидната си количка, която забелязах, че беше украсена с нашето бразилско знаме. Знаех, че той също се прибираще, за да гледа мача!

Когато пътищата ни се пресякоха и очите ни се срещнаха, за част от секундата почувствах силна връзка с този мъж! Отивахме в различни посоки, не се познавахме и се различавахме по социални и физически признаци, но нашата обща страст към футбола и любовта ни към нашата страна ни накара да се чувстваме като едно в онзи момент! Оттогава не съм го виждал, но днес, десетилетия по-късно, все още мога да видя онези очи и да почувствам онази силна връзка с този мъж. Все пак тогава ние спечелихме мача и Световната купа!

В Църквата, независимо от различията между нас, Господ очаква да

сме едно! Той казва в Учение и завети: „Бъдете едно и ако не сте едно, не сте Мои“¹.

Когато всички ние влизаме в сграда за събрания, за да се поклоняме като група, трябва да оставяме навън своите различия, включително раса, социално положение, политически предпочитания, академични и професионални постижения, като вместо това се съсредоточаваме

върху нашите общи духовни цели. Заедно пеем химни, размишляваме върху едни и същи завети по време на причастието и казваме едновременно „амин“ след речи, уроци и молитви – което означава, че заедно се съгласяваме със споделеното.

Тези неща, които вършим заедно, ни помагат да създаваме здраво чувство на единство в самата конгрегация.

Обаче това, което наистина определя, затвърждава или разрушава нашето единство, е как постъпваме, когато не сме заедно с другите членове на Църквата. Както всички знаем, е неизбежно и нормално, рано или късно да говорим един за друг.

В зависимост от това какво избираме да казваме за другите, думите ни или ще направят нашите „сърца, обвързани в единство“², както Алма учи хората, които кръщава при Водите на Мормон, или ще разрушават любовта, доверието и доброжелателността, които трябва да съществуват между нас.

Има коментари, които едва доловимо разрушават единството, като: „Да, той е добър епископ, но трябваше да го видите, когато беше млад мъж!“

По-градивен вариант на това изречение може да бъде: „Епископът е толкова добър и през годините е станал много зрял и мъдър“.

Често поставяме постоянни етикети на хората, казвайки нещо като: „Президентката на Обществото за взаимопомощ е безнадежден случай, тя е такъв инат!“ В сравнение, можем да кажем: „Президентката на Обществото за взаимопомощ напоследък не е толкова съобразителна, може би минава през труден период. Нека да ѝ помогаме и да я подкрепяме!“

Братя и сестри, нямаме право да описваме никого, включително в Църквата, като краен лош продукт! По-скоро, думите ни за нашите близки трябва да отразяват вярата ни в Исус Христос и Неговото Единение, и това, че чрез Него винаги можем да се променяме към по-добро!

Някои започват да критикуват и да се отделят от църковните ръководители и членовете поради неща, които са толкова незначителни.

Такъв е случаят с човек на име Саймъндс Райдър, който се присъединява към Църквата през 1831 г. След като прочел отнасящо се до него откровение, той бил смутен, тъй като забелязал, че името му *Раидър* било погрешно изписано с буквата *и* вместо с буквата *й*. Реакцията му на случилото се повдига въпроси на съмнение относно пророка и най-накрая довежда до преследване на Джозеф и отпадане от Църквата³.

Възможно е всеки от нас също да получи покана за промяна от нашите свещенически ръководители, което ще е една проверка доколко сме единни с тях.

Бях само на 11 години, но си спомням как преди 44 години сградата за събрания, където семейството ми ходеше на църква, трябваше да претърпи основен ремонт. Преди да започне работата, имаше събрание, на което местни и областни ръководители обсъдиха по какъв начин членовете ще участват в ремонта. Баща ми, който преди това бе председателствал над тази единица в продължение на години, изрази силното си убеждение, че работата трябва да се извърши от професионалисти, а не от аматьори.

Не само че мнението му бе отхвърлено, но ние чухме как строго и публично беше порицан по този повод. Той беше мъж много отдаден на Църквата и войник от Втората световна война в Европа, свикнал да се противопоставя и да се бори за убежденията си! Чудехме се как ще реагира на случилото се. Ще продължи ли да настоява на своето мнение и да се противопоставя на вече взетото решение?

Бяхме виждали семейства в района ни да отслабват в Евангелието и да спират да посещават събрания, защото не можеха да се съгласят с ръководителите. Аз също съм виждал как много мои приятели от Неделното училище за деца не остават верни в младините си, защото родителите им винаги намират недостатъци у хората в Църквата.

Баща ми, обаче, реши да остане обвързан в единство с другите светии. Няколко дни по-късно, когато членовете на района се събираха, за да помагат в строителството, той „покани“ семейството ни да отидем заедно с него в залата за събрания и да сме готови да помогаме по всякакъв начин.

Бях ядосан. Искаше ми се да го попитам: „Татко, защо въобще трябва да помагаме в строителството, като ти беше против това членовете да го правят?“ Но изражението на лицето

му ми попречи да го попитам. Исках да остана жив и здрав за повторното осветяване. Така че, реших да си замълча и просто да отида, и да помагам в строителството!

Татко не успя да види новата сграда за събрания, защото почина преди това. Но семейството ни, сега ръководено от майка ми, продължи да изпълнява своята част до завършването ѝ, което ни запази обвързани в единство с татко, с другите членове на Църквата, с нашите ръководители и най-важно с Господ!

Малко преди Своите мъчителни преживявания в Гетсиманската градина, докато се моли на Отец за Своите апостоли и всички нас, светиите, Исус каза: „да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и аз в Тебе“⁴.

Братя и сестри, свидетелствам, че когато вземем решението да бъдем единни с членовете и ръководителите на Църквата – когато сме заедно и особено когато сме отделно – ние също ще се чувстваме по-съвършено обвързани в единство с нашия Небесен Отец и Спасителя. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и завети 38:27.
2. Мосия 18:21.
3. Вж. Милтън В. Бакмън-мл., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830–1838*, 1983 г., с. 93–94.
4. Йоан 17:21.

От старейшина Стенли Г. Елис
Почетен член на Седемдесетте

Имаме ли Му доверие? Трудностите са за добро

Независимо от случая, трудностите могат да бъдат добро за онези, които ще вървят напред с вяра и ще се уповават на Господ и Неговия план.

Преди да започна, представяйки всички нас, които бяхме засегнати от опустошителните урагани и земетресения, изказвам своите сърдечни благодарности за всички Помагачи ръце и техните помощници, които ни подкрепиха и обнадеедиха.

Изнесох първата си реч на общата конференция през октомври 2006 г. Чувствах едно важно послание към Църквата по света, което включваше твърдението: „Господ ни се доверява!“

Той наистина ни се доверява по толкова много начини. Той ни е дал Евангелието на Исус Христос, което е в пъланотата си в тази диспенсация. Той ни е поверил Своята свещенческа власт, заедно с ключовете за правилното ѝ упражняване. С тази власт можем да благославяме, да служим, да получаваме обреди и да сключваме завети. Той ни доверява Неговата възстановена Църква, включително и светия храм. Той доверява

на Своите служители запечатващата сила – да свързват както на земята, така и на небесата! Той дори ни се доверява да бъдем земни родители, учители и да полагаме грижи за Неговите чеда.

След изминалите години на служба като висш ръководител в много части на света, аз заявявам с още по-голяма увереност – Той ни се доверява.

Сега въпросът за тази конференция е: „Имаме ли Му доверие?“

Имаме ли Му доверие?

Президент Томас С. Монсън често ни напомня: „Уповавай се на Господа от все сърце; и не се облягай на своя разум.

Във всичките си пътища признавай Него, И Той ще оправя пътеките ти.

Не мисли себе си за мъдър“ (Притчи 3:5–7).

Вярваме ли, че Неговите заповеди са за наше добро? Че неговите ръководители, макар и несъвършени, ни водят добре? Че неговите обещания са сигурни? Вярваме ли, че Небесният Отец и Исус Христос ни познават и искат да ни помагат? Дори сред изпитания, трудности и тежки времена, въпреки всичко, имаме ли Му доверие?

Гледайки назад, научих някои от най-добрите уроци в най-трудните си моменти – като младеж, като мисионер, когато започвах нова кариера, стремежи се да се усъвършенствам в призованията си, отглеждайки голямо семейство или опитвайки се да разчитам на собствените си сили. Изглежда ясно, че трудностите са за добро!

Трудностите са за добро

Трудностите ни правят силни, смирени и ни дават възможност да се доказваме. Нашите скъпи пионери с ръчни колички са опознали Бог по време на *своите извънмерни страдания*. Защо е отнело на Нефи и братята му две глави от Книгата на Мормон, за да се сдобият с плочите от пиринч, а само три стиха да накарат семейството на Исмаил да се присъедини към тях в пустошта (вж. 1 Нефи 3–4; 7:3–5)? Изглежда Господ е искал да укрепи Нефи чрез усилията да получи плочите.

Трудните моменти в живота ни не трябва да са изненада. Един от първите завети, които сключваме с Господ, е да живеем според закона за жертвата. Определението за жертва включва да се откажеш от нещо, което желаш. С опита разбираме,

че това е ниска цена в замяна на благословиите, които следват. Под ръководството на Джозеф Смит, се казва, че „религия, която не изисква жертване на всички неща, никога няма да има достатъчно сила да създаде онази вяра, която е необходима за живот и спасение“¹.

За членовете на Божеството не са чужди трудните неща. Бог Отец жертва Своя Единороден Син да страда ужасно за Единението, включително и да бъде разпънат на кръста. В Писанията се казва, че Исус Христос се научава на „послушание от това, което пострада“ (Евреите 5:8). Той доброволно изстрадва агонията на Единението. Светият Дух трябва да бъде дълготърпелив, за да ни подтикна, предупреждава и направлява, дори когато понякога е пренебрегван, неразбран или забравен.

Част от плана

Трудностите са част от евангелия план. Една от целите на този живот е да бъдем изпитани (вж. Авраам 3:25). Малцина са страдали по-незаслужено от народа на Алма. Те бягат от злия цар Ной, само за да станат роби на ламанитите! Чрез тези изпитания Господ ги учи, че Той наказва Своя народ и изпитва тяхното търпение и вяра (Мосия 23:21).

По време на ужасните дни в затвора Либърти, Господ учи Джозеф Смит да „устой добре“ (У. и З. 121:8) и обещава, че ако той устои, „всички тези

неща ще (му) дадат опит и ще бъдат за (негово) добро“ (У. и З. 122:7).

Президент Томас С. Монсън умолява: „Нека винаги избираме по-трудното правилно, вместо полесното грешно“². По отношение на нашите храмове, той казва, че „няма жертва, която да е твърде голяма, нито цена, която да е твърде висока, нито трудност, която да е твърде тежка при получаването на благословии(те на храма)“³.

В света на природата, трудности-те са част от кръговрата на живота. Трудно е за излюпващото се пиле да пробие тази дебела черупка. Но ако някой се опита да помогне на пиленцето, то не развива необходимата сила да живее. По подобен начин борбата на пеперудата да се освободи от пашкула я укрепва за живота, който ѝ предстои.

С тези примери виждаме, че трудностите са *константата!* Всички имаме предизвикателства. *Променливата* е нашата реакция на трудностите.

Има време в Книгата на Мормон, когато хората понасят „големи преследвания“ и „много страдания“ (Еламан 3:34). Как реагират те? „При все това те постеха и се молеха често, и ставаха все по-силни в смиреннието си, и все по-непоколебими и по-непоколебими във вярата на Христа дотам, че душите им се изпълниха с радост и утеха“ (Еламан 3:35). Друг пример настъпва след години война:

„Но ето, поради извънредно голямата продължителност на войната между ламанитите и нефитите, мнозина се ожесточиха, ... докато мнозина други смекчиха сърцата си поради страданията си, дотолкова, че се смириха пред Бога“ (Алма 62:41).

Всички ние избираме как да реагираме на трудностите.

Внимавайте с лесните неща

Преди това призование аз бях финансов съветник в Хюстън, Тексас. Работех най-вече с мултимилionери, които притежаваха свой собствен бизнес. Почти всички те бяха създали успешен бизнес, започвайки от нулата чрез много упорит труд. Най-гъжното за мен беше да чуя как някои от тях споделяха, че искат да направят нещата по-лесни за децата си. Те не искаха децата им да страдат както те са страдали. С други думи, те щяха да лишат децата си именно от това, което им е дало успеха.

От друга страна, познаваме едно семейство, което подхожда по различен начин. Тези родители били вдъхновени от опита на Дж. С. Пени, чийто баща му казал сам да си изкарва пари, когато навърши 8 години. Те създават своя версия: когато всяко тяхно дете завършва гимназия, то е на собствена издръжка – за по-нататъшно образование (колеж, магистърска степен и т.н.) и за всекидневни нужди (напълно разчита на собствени си сили) (вж. У. и З. 83:4). За щастие, децата реагирали разумно. Всички те завършили висше образование, а някои продължили образованието си след това – всичко със собствени средства. Не било лесно, но те се справили. Постигнали го с усърдна работа и вяра.

Вяра да се уповаваме на Него

Въпросът „Имаме ли Му доверие?“ може по-добре да бъде зададен така: „Имаме ли *вярата* да се уповаваме на Него?“

Ние имаме ли *вярата* да се уповаваме на Неговите обещания относно децата, че 90 процента от нашия доход *плюс помощта на Господ*

са по-изгодни от 100 процента *без помощ от Него?*

Имаме ли достатъчно *вяра* да се доверим, че Той ще ни посещава в страданията ни (Мосия 24:14), че Той ще се възпротивява на тези, които се възпротивяват на нас (вж. Исая 49:25; 2 Нефи 6:17) и че Той ще посвещава страданията ни за наша полза (вж. 2 Нефи 2:2)?

Ще упражняваме ли необходимата *вяра*, за да спазваме заповедите Му, така че Той да може да ни благославя както материално, така и духовно? Ще останем ли верни до края, така че Той да може да ни приеме в Своето присъствие (вж. Мосия 2:41)?

Братя и сестри, можем да имаме вярата да се уповаваме на Него! Той иска това, което е най-добро за нас (вж. Моисей 1:39). Той ще отговаря на нашите молитви (вж. У. и З. 112:10). Той ще спазва обещанията Си (вж. У. и З. 1:38). Той има силата да спазва тези обещания (вж. Алма 37:16). Той знае всичко! И най-важното, Той знае кое е най-доброто (вж. Исая 55:8–9).

Един опасен свят

Нашият свят днес е труден. Злото е широко разпространено, има корупция във всяка нация, тероризъм, стигащ дори до безопасни места, икономическа разруха, безработица, болести, природни бедствия, граждански войни, тиранични ръководители и т.н. Какво трябва да правим? Да бягаме или да се борим? Кое е правилно? Всеки избор може да е опасен. Било е опасно за Джордж Вашингтон и неговите армии да се

бият и също е било опасно за нашите предшественици пионери да бягат. Било е опасно за Нелсън Мандела да се бори за свобода. Казано е, че за да победи злото е необходимо единствено добрите хора да не правят нищо⁴.

Не се бойте!

Каквото и да правим, не трябва да вземаме решение или да действваме от дух на страх. Наистина, „защото Бог ни е дал дух не на страх“ (2 Тимотей 1:7). (Осъзнавате ли, че навсякъде в Писанията се набляга на идеята за това да не се страхуваме?) Господ ме е научил, че обезсърчението и страхът са инструменти на противника. Отговорът на Господ за трудните моменти е да вървим напред с вяра.

Какво са трудностите?

Всеки от нас може да има различно мнение относно това какво е трудност. Някои може да смятат, че е тежко да се плаща десятък, когато парите не стигат. Ръководителите понякога намират за трудно да очакват от бедните да плащат десятък. Може да е трудно за някои от нас да вървят напред с вяра да сключат брак или да създадат семейство. Има хора, които смятат, че е трудно „да се задоволяваме с нещата, които Господ ни е отредил“ (Алма 29:3). Може да е трудно да сме доволни със сегашното ни призвание (вж. Алма 29:6). Църковните дисциплинарни мерки може да изглеждат много трудни, но за някои те отбелязват началото на истинския процес на покаяние.

Независимо от случая, трудностите могат да бъдат добро за онези, които ще вървят напред с вяра и ще се уповават на Господ и Неговия план.

Моето свидетелство

Мои братя и сестри, свидетелствам, че тези ръководители, стоящите зад мен, са призвани от Бог. Тяхното желание е да служат добре на Господ и да ни помагат в установяването на Евангелието в нашите сърца. Аз ги обичам и подкрепям.

Обичам нашия Спасител, Исус Христос. Удивлявам се на факта, че Той обича Отец и нас до такава степен, че става наш Спасител и Изкупител и правейки това Той е трябвало да страда до толкова, че „да трепери от болка и да кърви от всяка пора, и да страда и тялом, и духом“ (У. и З. 19:18). Въпреки това, изправен пред тази ужасна перспектива и нейната необходимост, Той потвърждава на Отца: „обаче не Моята воля, а Твоята да бъде“ (Лука 22:42). Ликувам от думите на ангела: „Няма Го тук; защото възкръсна“ (Матей 28:6).

Неговият пример наистина е „пътят и истината, и животът“ (Йоан 14:6). Само чрез следване на този пример можем да намираме „мир в този свят и вечен живот в идния свят“ (У. и З. 59:23). Като съм следвал Неговия пример и съм прилагал Неговите учения, съм научил за себе си, че всяко едно от „скъпоценните ни и твърде големи обещания“ (2 Петър 1:4) е истина.

Моите най-големи желания са да застана с Мормон като истински ученик на Исус Христос (вж. 3 Нефи 5:13) и един ден да чуя от Него: „Хубаво, ти си добър и верен слуга!“ (Матей 25:21). В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Lectures on Faith (1985), стр. 69.
2. Томас С. Монсън, „Избори“, *Луахона*, май 2016 г., с. 86.
3. Томас С. Монсън, „Светият храм – маяк към света“, *Луахона*, май 2011 г., с. 92.
4. Вж. John Stuart Mill, *Inaugural Address: Delivered to the University of St. Andrews*, 1 фев. 1867 г., с. 36.

От старейшина Адилсон де Паула Парела
От Седемдесетте

Важните истини – нуждата да действваме

Първото видение и Пророкът Джозеф Смит са дали познание и истини, които са важни за щастието ни в този живот и за възвисяването ни.

Когато бях на около седем години, попитах майка си: „Когато и ти, и аз умрем и отидем в небесата, все още ли ще ми бъдеш майка?“ Тя не очакваше такъв въпрос. Но ми отговори, доколкото можеше: „Не, в небесата ще бъдем братя и сестри. Вече няма да съм ти майка“. Това не беше отговорът, на който се надявах.

Известно време след този кратък разговор пред портата на дома ни пристигнаха двама млади мъже. По някакво чудо баща ми ги пусна да влязат. Те казаха, че са мисионери от Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Тези старейшини, както се научихме да ги наричаме, започнаха да учат семейството ни. Ясно си спомням щастието и вълнението, което изпитвахме всеки път, когато дойдеха в дома ни. Те ни казаха, че един млад мъж отишъл в една горичка, за да попита Бог коя църква е истинна и че видял Бог и Исус Христос¹. Старейшините ни показаха илюстрация на това видение и когато я видях, аз знаех, че Джозеф Смит действително е видял Бог Отец и Исус Христос.

Мисионерите казаха, че заради това видение истинната Църква на Исус Христос отново е на земята².

Мисионерите ни учеха и за Божия план на щастие и отговаряха на въпросите на семейството ни относно религията. Те ни учеха, че семействата действително могат след този живот да бъдат заедно като баща, майка, синове и дъщери.

Нашето семейство бе кръстено. Пътят на промяната на стари навици, отказване от традиции и превръщането в активни членове на Църквата

понякога бе труден. Но поради милостта и любовта на Бог и с помощта на много ръководители и членове, ние се справихме през първите трудни години.

Милиони, които вече са се присъединили към Църквата, както и мнозината, които биват обръщани във вярата и кръщавани всяка седмица, са придобили свидетелство за Първото видение. Светият Дух може често да повтаря на всеки един от нас това свидетелство, когато се стремим да живеем според простите истини на Евангелието на Исус Христос.

Първото видение и Пророкът Джозеф Смит са дали допълнително познание и истини, които са важни за щастието ни в този живот и за възвисяването ни в присъствието Божие. Ще спомена три от истините, които сме получили и според които трябва да действваме, заради това, че едно момче коленичи за искрена молитва.

Бог призовава пророци, за да ни водят

От Първото видение и Пророка Джозеф Смит научаваме важната истина, че Бог призовава пророци³, гледачи и откровители, за да ни учат, ръководят, предупреждават и водят⁴. Тези мъже са Божиите говорители на земята⁵, с властта да говорят и действат от името на Господ⁶. Когато стриктно следваме съветите им, ще бъдем защитени и ще получаваме специални благословии по земния ни път.

Докато следвах в Университета Бригъм Йънг като млад, несемеен, завърнал се мисионер, аз присъствах на една свещеническа сесия на обща конференция в Табернакъла на Храмовия площад. Президент Езра Тафт Бенсън, тогавашният президент на Църквата, насърчи всеки завърнал се мисионер да приеме на сериозно брака и да го постави на най-важно място в живота си⁷. След сесията знаех, че съм призован да се покоя и че трябваше да действам съгласно съвета на пророка.

За това реших да отида в родната си страна, Бразилия, за да си намеря съпруга. Преди да отида в Бразилия

за двумесечен стаж, аз се обадих по телефона на мама и на няколко приятели и се сдобих със списък на около 10 млади жени, всяка от които – потенциална съпруга.

Докато бях в Бразилия, след много размисъл и молитви, аз се запознах, излизах на срещи, сгодих се и насрочих дата за сватба с една от младите жени в списъка. Излизането на срещи и сгодяването за толкова време не беше рекордно за студентите в Прово, Юта, но беше бързо за бразилските стандарти.

След няколко месеца се ожених за Илейн. Тя е любовта на живота ми и специална благословия.

Не казвам, че всеки трябва да направи подобен списък, но намеквам и може би не просто намеквам, че винаги трябва да действате, когато говорят нашите живи пророци.

Божият пророк днес е президент Томас С. Монсън и ще бъдем благославяни, ако спазваме стриктно неговите съвети.

Познание за истинското естество на Бог

Друга истина, която научаваме поради Първото видение и Пророка Джозеф Смит, е истинското естество на Бог. Само си представете колко сме благословени да знаем, че Бог има тяло от плът и кости, осезаемо като нашите тела⁸, че можем да почитаме един Бог, Който е истински, Когото можем да разбираме и Който показва и открива Себе Си и Сина Си на Своите пророци – както в древни времена, така и в тези последни дни⁹. Той е Бог, Който чува и отговаря на молитвите ни¹⁰; Бог, Който бди над нас от небесата¹¹ и е постоянно загрижен за духовното и физическото ни благосъстояние; Бог, Който ни дава свобода на избор да решаваме за себе си дали да Го следваме и да се подчиняваме на заповедите Му без принуда¹²; Бог, Който ни дава благословии и ни позволява да имаме изпитания, за да можем да израстваме и станем като Него.

Той е любящ Бог, Който ни осигурява план, чрез който можем да

имаме щастие в този живот и във вечността.

Исус Христос е нашият Спасител

От Първото видение и Пророка Джозеф Смит придобихме знание за реалността и святата мисия на Господ Исус Христос, Който е крайтъгълният камък на нашата религия.

Тъй като смъртта е станала част от света, както сега живеем, така и ще умрем някой ден. Един от резултатите от смъртта е трайната загуба на физическото ни тяло; нямаше да можем да направим нищо, за да си го върнем. Освен това, тъй като всички грешим по време на земния си път, никога нямаше да можем да се завърнем в присъствието на Небесния ни Отец.

Можете ли да си представите последиците от това да сме лишени от Божието присъствие и никога повече да нямаме тяло?

Наистина е бил нужен Спасител и Изкупител, за да ни освободи от смъртта и греха. Под ръководството на Небесния Отец, Исус Христос е дошъл на земята, страдал, умрял на кръста и бил възкресен, за да може и ние да бъдем възкресени и ако искрено се покаяваме, склучаваме и спазваме свещени завети, да се завърнем в присъствието Божие.

Яков обяснява: „О, колко велика е добрината на нашия Бог, Който приготвя път за бягството ни от хватката на това ужасно чудовище; да, това чудовище смъртта и пъкълът, както аз наричам смъртта на тялото, а също и смъртта на духа“¹³.

Исус е обещаният Месия, Законодателят, Светият Израилев, нашият Господ, Спасител, Изкупител, Цар и всичко за нас.

Нека всички продължаваме да действате съгласно тези важни истини и познание, предлагайки подчинението си на Бог и Неговия възлюбен Син. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Джозеф Смит – История 1:17–18.
2. Вж. Учение и завети 1:30.
3. Вж. Амос 3:7.
4. Вж. например относно *учат*: Матей 28:20; 2 Нефи 9:48; (*ръко*)водят: *Учения на президентите на Църквата: Гордън Б. Хинкли*, 2016 г., с. 273; *предупреждават*: Йезекиил 3:17; *водят*: Учение и завети 124:45.
5. Вж. 2 Нефи 3:18.
6. Вж. Йезекиил 3:4; Лука 1:70; Деяния 3:21; Учение и завети 1:38.
7. Вж. Езра Тафт Бенсън, „To the Single Adult Brethren of the Church“, *Ensign*, май 1988 г., с. 51–53.
8. Вж. Учение и завети 130:22.
9. Вж. Учение и завети 110:2–3.
10. Вж. Мосия 9:18.
11. Вж. Учение и завети 1:1.
12. Вж. 2 Нефи 2:27; Еламан 14:30; Учение и завети 58:28.
13. 2 Нефи 9:10.

От старейшина Иън С. Ардърн
От Седемдесетте

Търсете мъдрост от най-добрите книги

Когато се учим от най-добрите книги, ние се предпазваме от страшните челюсти на тези, които се стремят да прегризват духовните ни корени.

През една ранна утрин видях гладна гъсеница, сливаща се с листата на красив храст от рози. От това, че някои от стръковете бяха без листа, беше очевидно дори за невнимателния наблюдател, че тя беше изгризала нежните листа със страшните си челюсти. Не можех да не си помисля, че метафорично по света има хора, които приличат на тази гъсеница; те са толкова добре прикрити, че може да ги допуснем в живота си и преди да сме се осъзнали, успяват да изядат нашите духовни корени и тези на членовете на семействата ни и приятелите ни.

Живеем във време с изобилие от погрешна информация за вярванията ни. В такива времена, ако се проваляме в опитите си да се предпазваме и не да пускаме все по-дълбоки духовни корени, това е покана те да бъдат прегризани от тези, които се стремят да унищожат вярата ни в Христос и убеждението ни в Неговата възстановена Църква. По времето на книгата на Мормон Зиезрам бил човек, който се опитвал да разрушава вярата на хората.

Неговите действия и думи били „примка на противника, поставена от него, за да улови ... люде(те), за да може да (ги) доведе в негово подчинение, за да може да (ги) върже с веригите си“ (Алма 12:6). Същите тези примки съществуват днес и ако не сме духовно бдителни и не градим върху сигурната основа на нашия Изкупител (вж. Еламан 5:12), можем да се окажем вързани с веригите на Сатана и водени внимателно

надолу по споменатите в Книгата на Мормон забранени пътеки (вж. 1 Нефи 8:28).

В своите дни апостол Павел отправя предупреждение, приложимо и днес: „Аз зная, ... (че) от самите вас ще се издигнат човеци, които ще говорят изопачено, за да отвличат учениците след себе си“ (Деянията 20:29–30).

Неговото предупреждение и тези на съвременните пророци и апостоли ни напомнят, че трябва да правим всичко възможно, за да се укрепваме духовно срещу противопоставянето и измамата. Докато посещавам райони и колове на Църквата, ме вдъхновява това, което виждам, чувам и усещам, когато светиите с позитивизъм и вяра откликват на ученията на Спасителя и Неговите служители.

Това, че се стараят все повече да осветяват Господния ден е един пример за това, че членовете се укрепват духовно, като се вслушват в призива на пророците. Допълнително укрепване ясно се вижда в това, че се извършва все повече работа по семейната история и в храма, като семействата събират своите предци чрез храмовите обреди. Ние пускаме все по-дълбоки духовни корени, когато искрените лични и семейни молитви се превръщат в опори на вярата ни и като се покаяваме ежедневно, търсим спътничеството на Светия Дух, учим за Нашия Спасител и Неговите качества и се стремим да ставаме подобни на Него (вж. 3 Нефи 27:27).

Нашият Спасител Исус Христос е Светлината на света и Той ни призовава да Го следваме. Трябва да гледаме към Него винаги и особено, когато животът е мрачен и труден, когато бурите на съмненията и несигурността се спускат бързо като мъгла. Ако присмехът от „другата страна на реката от вода, (където е) величествено(то) и обширно здание“ (1 Нефи 8:26) е насочен срещу вас и е подигравателен, унижителен и примамващ, каня ви незабавно да се отвърщате от него, за да не бъдете убедени от подлите и непочтени

Църквата. Въпреки това, нищо не превъзхожда величието на разкритите чрез откровение Божии слова в Писанията. От тези тънки, но изпълнени с толкова много духовни впечатления страници научаваме истини чрез Светия Дух и така получаваме повече светлина.

Президент Томас С. Монсън ни умолява „с молитва да изучаваме и размишляваме над Книгата на Мормон всеки ден“ („Силата на Книгата на Мормон“, *Лиохана*, май 2017 г., с. 87).

Преди няколко години, докато служех като президент на Мисия Сува Фиджи, няколко мисионери имаха преживяване, което ясно ги увери, че Книгата на Мормон има силата да води до обръщане във вярата. През един горещ и влажен ден двама старейшини дошли у дома в едно малко селище в Лабаса.

Почукали на вратата и отворил възрастен мъж, който изслушал мисионерите, докато те свидетелствали за истинността на Книгата на Мормон. Те му дали екземпляр от книгата и го поканили да я прочете и да се моли, за да узнае, подобно на тях, че тя е словото Божие. Отговорът му бил кратък: „Утре отплавам отново, за да ловя риба. Ще чета, докато съм в морето и когато се върна, можете да ме посетите отново“.

Докато той бил далеч, мисионерите били преместени в друг град и след няколко седмици други двама старейшини отишли да посетят рибаря. До тогава той бил прочел цялата Книга на Мормон, бил получил потвърждение за нейната истинност и нямал търпение да узнае повече.

Този мъж бил обърнат във вярата чрез Светия Дух, който му свидетелствал за истинността на скъпоценните думи на всяка страница със събития и учения, преподадени отдавна и запазени в Книгата на Мормон за нашите дни. Всеки един от нас може да получи същата благословия.

Домът е най-доброто място, където семействата да изучават и споделят ценни впечатления от Писанията и

средства, които ви отдалечават от истината и нейните благословии.

Обаче това само по себе си няма да бъде достатъчно в наши дни, когато хората говорят за нечестие, пишат за него и го показват. Старейшина Робърт Д. Хейлз учи: „Освен ако не сте напълно въввлечени в това да живеете според Евангелието – да живеете според него с цялото си „сърце, мощ, ум и сила“ – не можете да създавате достатъчно духовна светлина да разсейвате тъмнината“ („От тъмнината в Неговата чудесна светлина“, *Лиохана*, юли 2002 г., с. 78). Със сигурност желанието ни да следваме Христос, Който е Светлината на света (вж. Йоан 8:12), означава, че трябва да действваме според Неговите учения. Ние биваме укрепвани, подсилвани и закриляни духовно, когато действваме според Божиите слова.

Колкото по-ярка е светлината в живота ни, толкова по-малко сенки ще има. Обаче дори и светлината около нас да е изобилна, все още ще бъдем повлиявани от хора и коментари, които изопачават вярванията ни и изпитват вярата ни. Апостол Яков пише, че „изпитанието на (нашата) вяра поражда търпение“ (Послание на Яков 1:3). С това

прозрение старейшина Нийл А. Максвел учи: „Търпеливият последовател ... няма да бъде нито изненадан, нито обезверен, когато бъде представена погрешна информация за Църквата“ („Patience“, духовно послание в Университета Бригъм Йънг, 27 ноем. 1979 г., speeches.byu.edu).

Въпроси по отношение на историята и вярванията на Църквата винаги ще има. Необходимо е наистина да внимаваме къде търсим правилните отговори. Не бихме спечелили нищо от това да проучваме възгледите и мненията на слабо информирани или разочарованите. Най-добрият съвет е даден от апостол Яков: „Но ако на някого от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога“ (Послание на Яков 1:5).

Преди да искаме от Бога, е необходимо внимателно да проучваме нещата, защото имаме поръчение от Писанията да търсим „слова на мъдрост от най-добрите книги“ и „(да) търс(им) познание тъкмо чрез учение, също и чрез вяра“ (У. и З. 88:118). Има огромно изобилие от такива книги, написани от вдъхновени от небесата ръководители на Църквата, а също и от признати, сигурни и достойни за доверие учени, запознати с историята и ученията на

словата на пророците, а също и да разглеждат материали на Църквата на LDS.org. Там ще намерите изключително много информация по теми от Евангелието, като например разкази за Първото видение. Когато се учим от най-добрите книги, ние се предпазваме от страшните челюсти на тези, които се стремят да прегризват духовните ни корени.

Дори след много молитви, изучаване и размишление може пак да остават въпроси, на които все още да няма отговор, но не трябва да позволяваме това да потушава горящия в нас пламък на вярата. Тези въпроси са покана да изградим вярата си и не трябва да подклаждат заблуждаващи съмнения. В самата същност на религията е това да няма сигурни отговори на всички въпроси, защото това е една от причините за вярата. Във връзка с това старейшина Джефри Р. Холанд учи: „Когато тези моменти дойдат и възникнат трудности, а изход не се вижда веднага, *дръжете се здраво за това, което вече знаете и останете силни, докато не получите допълнително знание*“ („Вярвам, Господи“, *Лиакхона*, май 2013 г., с. 94).

Виждаме около себе си радостта на толкова много хора, които остават силни, като постоянно подхранват своите духовни корени. Тяхната вяра и подчинение са достатъчни, за да им вдъхват крепка надежда в техния Спасител и това води до голямо щастие. Те не твърдят, че знаят всичко, но са направили необходимото и са научили достатъчно, за да имат мир и да живеят търпеливо, докато търсят повече знание. Ред по ред, тяхната вяра е закотвена здраво в Христос и те остават силни като съградени на светиите.

Нека всички живеем така, че нито сега, нито когато и да било, страшните челюсти на добре прикритите гъсеници да нямат място в живота ни, за да можем да останем „непокатими във вярата на Христа чак до края“ (Алма 27:27). В името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Хосе Л. Алонсо
От Седемдесетте

Обичайте се един друг, така както Той ви възлюби

Като служим на другите и им прощаваме с истинска любов, можем да бъдем изцелявани и да получаваме сили да преодоляваме трудностите, които имаме.

По време на Тайната вечеря Спасителят дава на Своите ученици нова заповед, казвайки: „Нова заповед ви давам, да се обичате един друг, както Аз ви възлюбих, така и вие да се обичате един друг.

По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си“¹.

Учениците на Спасителя получават нова заповед да правят нещо повече, нещо по-велико и по-божествено. Тази нова заповед и покана са обобщени в ключовия израз „както Аз ви възлюбих“.

Любовта се изразява чрез действия и служба

„Любовта е чувство на дълбока отдаденост, загриженост и привързаност. Най-великият пример за любовта на Бог към Неговите чеда е безпределното Единение на Исус Христос“². „Защото Бог толкова възлюби света – пише Йоан, – че даде

Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот“³. „Любовта към Бог и ближните е характерна черта на учениците на Исус Христос“⁴.

Преди няколко години, когато нашият най-голям внук Хосе беше на четири, той си играеше със

и Шарън – родителите на Купър, които са днес тук, ми позволиха да споделя какво се случило със семейството им преди повече от девет години. Ще разкажа историята с думите на Тед, бащата на Купър:

Двадесет и първи август 2008 г. бил първият учебен ден и тримата по-големи братя на Купър – Айвън, Гарет и Лоугън, били заедно на спирката и чакали автобуса. Купър, тогава на четири, карал колело, а съпругата ми Шарън вървяла.

Съпругата ми била от другата страна на улицата и направила знак на Купър да пресече. В същия момент една кола бавно завила наляво и ударила Купър.

Обади ми се съсед, който ми каза, че Купър е бил блъснат от кола. Бързо отидох с колата до спирката, за да го видя. Купър лежеше на тревата и му беше трудно да диша, но нямаше видими наранявания.

Коленичих до него и казах нещо насърчително като: „Всичко ще е наред. Дръж се“. В този момент ръководителят на моята група на висшите свещеници Нейтън дойде със съпругата си. Тя предложи да дадем на Купър свещеническа благословия. Положихме ръцете си на главата му. Не мога да си спомня точно какво казах по време на благословията, но ясно си спомням присъствието на други хора около нас и че в този момент знаех, че Купър няма да оцелее.

Купър беше закаран в болницата с хеликоптер и действително почина. Почувствах как Небесният Отец ми казва, че е дошъл краят на моите земни грижи за Купър и че сега Той се грижи за него.

Успяхме да прекараме малко време с Купър в болницата. Хората там го бяха подготвили, така че да можем да го подържим и да се сбогуваме и ни позволиха да прекараме възможно най-много време с него прегърнати, както искахме.

По пътя към дома моята поразена от мъка съпруга и аз се погледнахме и започнахме да говорим за момчето, което беше карало колата. Не го познавахме, въпреки че живееше само

съпругата ми. Докато се смееха и се забавляваха заедно, нашият внук я попита: „Бабо, ти обичаш ли ме?“

Тя му отговори: „Да, Хосе, обичам те“.

Тогава той ѝ зададе друг въпрос: „Как знаеш, че ме обичаш?“

Тя му обясни своите чувства и също така му каза всичко, което бе направила и беше готова да направи за него.

По-късно съпругата ми зададе на Хосе същите въпроси, включително наистина сериозния: „Как знаеш, че ме обичаш?“

Отговаряйки невинно, но искрено, той каза: „Знам, че те обичам, защото го чувствам в сърцето си“. Любящото отношение на Хосе към баба му през този ден и винаги показва, че любовта е съчетание на действия, а също и дълбоки чувства.

Цар Вениамин учи: „И ето, аз ви казвам тези неща, за да се научите на мъдрост; за да се научите, че когато

сте в служба на ближните си, вие сте само в служба на вашия Бог“⁵.

В днешния свят, изпълнен с толкова много страдание поради различни обстоятелства, изпращането на съобщение с емотикон или публикуването на хубава снимка с думите „Обичам те“ е нещо добро и ценно. Но това, което много от нас имат нужда да правят, е да оставят мобилните устройства и да използват ръцете и краката си, за да помагат на хора със сериозни нужди. Любовта без служба е като вяра без дела – сама по себе си е мъртва.

Любовта се изразява чрез прошка

Чистата любов Христова – милосърдието⁶, ни вдъхновява не просто да действаме и да служим, но също и да имаме силата да прощаваме, без значение от ситуацията. Позволете ми да споделя с вас една история, която значително повлия на живота ми и го промени. Тед

на една пряка от нас и в границите на нашия район.

Следващият ден беше много тежък за нас, тъй като всички бяхме напълно съкрушени от мъка. Паднах на колене и изрекох най-искрената молитва, която бях казвал някога. Помолех Небесния Отец в името на Исус Христос да отнеме дълбоката ми мъка. И Той го направи.

По-късно през този ден един от съветниците в президентството на нашия кол уреди да се срещнем в дома му с младия мъж, който беше карал колата, а също и с родителите му. Шарън и аз чакахме момчето и родителите му да пристигнат. Когато

вратата се отвори, се срещнахме за пръв път. Епископът прошепна в ухото ми: „Иди при него“. Шарън и аз заедно го прегърнахме силно. Плакахме заедно сякаш в продължение на доста време. Казахме му, че знаем, че случилото се е било наистина нещастен случай.

Беше чудо, че и двамата с Шарън се чувствахме по този начин и все още е така. Посредством Божиата благодат бяхме способни да поемем по правилния, очевидния и единствения път и да покажем любов към този добър млад мъж.

През годините се сблизихме много с него и семейството му. Той

сподели най-важните и ключови моменти от живота си с нас. Дори отидохме в храма с него, докато се подготвяше за мисия⁷.

Братя и сестри, Тед знае без съмнение, че нашият Небесен Отец ни обича. Той знае, че да може да прощава и по този начин да се освобождава от товара, е толкова освобождаващо, колкото да му бъде прощавано. Това успокоение идва, когато вървим по стъпките на нашия най-велик Пример. В Книгата на Мормон Алма заявява за Спасителя: „И Той ще се яви, изстрадайки болки и оскърбления, и изкушения от всякакъв вид, и всичко това, за да може да се изпълни словото, което казва, че Той ще вземе върху Си болките и болестите на Своя народ“⁸.

Братя и сестри, каква удивителна история за истинска любов и прошка. По подобен начин и ние можем да имаме радост и щастие, като служим и прощаваме на другите. Джорджи, друг наш внук, често казва: „Какво семейство сме ние?“ И си отговаря: „Ние сме щастливо семейство!“

Президент Томас С. Монсън ни съветва: „Нека прегледаме живота си и вземем решението да следваме примера на Спасителя, като сме добри, любящи и милосърдни“⁹.

Знам, че нашият Небесен Отец и Неговият Син Исус Христос ни обичат и желаят да ни помагат да действваме, като се обичаме един друг, както Те ни възлюбиха. Също така знам, че като служим на другите и им прощаваме с истинска любов, можем да бъдем изцелявани и да получаваме сили да преодоляваме трудностите, които имаме. И това казвам в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Йоан 13:34–35.
2. „Love“, Gospel Topics, topics.lds.org.
3. Йоан 3:16.
4. „Love“, Gospel Topics, topics.lds.org.
5. Мосия 2:17.
6. Вж. Мороний 7:47.
7. Извадка от и адаптация на непубликуван ръкопис на Тед Мардесич.
8. Алма 7:11.
9. Томас С. Монсън „Доброта, милосърдие и любов“, *Лиакхона*, май 2017 г., с. 67.

От старейшина Нийл Л. Андерсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Гласът Господен

Свидетелствам, че по време на тази конференция чухме гласа Господен. Въпросът е как ще откликнем.

Първо, добра новина за малките деца. Да, това е последната сесия и да, аз съм последният говорител.

Наскоро, докато бях в храма Прово Сити Център, аз се възхищавах на една картина, наречена „Първото видение, погледнато отдалеч“. Картината изобразява светлината и силата от небесата, когато Отец и Синът посещават младия Джозеф Смит.

Макар и да не правя сравнение със самото свято събитие, което поставя началото на Възстановяването, мога да си представя подобна картина, която отразява светлината и духовната сила на Бог, спускащи се

на тази обща конференция и как след това тази сила и светлина се разпространяват по света.

Свидетелствам ви, че Исус е Христос, че Той ръководи това свято дело и че общата конференция е един от най-важните моменти, когато Той дава указания на Църквата Си и лично на всеки от нас.

Да бъдем учени свише

В деня, когато Църквата бива организирана, Господ определя Джозеф Смит за пророк, гледач и апостол на Господ Исус Христос¹ и казва на Църквата:

„Защото неговото слово вие ще получавате като че ли от

собствената Ми уста, в пълно търпение и вяра.

Защото вършейки тези неща, портите на пъкълта не ще надделят срещу вас; ... и Господ Бог ще разпръсне силите на мрака пред вас и ще накара небесата да се разтресат за ваше добро и за славата на Неговото име“².

По-късно, всички членове на Първото президентство и Кворума на дванадесетте апостоли също биват подкрепени и ръкоположени като пророци, гледачи и откровители³.

Сега, когато сме се събрали под ръководството на президент Томас С. Монсън, ние очакваме да чуем „Господната воля, ... Господното слово, ... Господният глас и силата Божия за спасение“⁴. Ние се уповаваме на Неговото обещание: „Дали чрез Моя собствен глас или чрез гласа на служителите Ми, все едно“⁵.

В хаоса и объркването в съвременния свят да вярваме и да се уповаваме на словата на Първото президентство и Кворума на дванадесетте са жизнено важни стъпки за духовния растеж и издръжливостта ни⁶.

Събрали сме се за тази прекрасна конференция. Милиони светии от последните дни и други вярващи в над 200 страни, говорещи на над 93 езика, присъстват на тези сесии или четат посланията от конференцията.

Ние идваме, след като сме се молили и подготвили. Мнозина от нас са притиснати от проблеми и искрени въпроси. Ние искаме да подновим вярата си в нашия

Картината Първото видение, погледнато отдалеч, изобразява светлина и сила от небесата.

Светлината и духовната сила на Бог се спускат по време на общата конференция.

След това силата и светлината от общата конференция се придвижват по целия свят.

Спасител, Исус Христос, и да укрепим способността си да устояваме на изкушенията и да избягваме разсейващите фактори. Идваме, за да бъдем поучавани свише.

Намерението и волята Господни

За Първото президентство и Дванадесетте, които обичайно говорят на всяка конференция, огромната отговорност да подготвят посланията си е както повтарящо се бреме, така и свещено доверие.

Веднъж, преди да започна да служа като висш ръководител, попитах старейшина Далин Х. Оукс дали подготвя отделна реч за всяка колова конференция. Той каза, че не, но добави: „Но моите речи на общата конференция са различни. Може да премина през 12 до 15 чернови, докато се уверя, че казвам това, което Господ желае да кажа“⁷.

Кога и как идва вдъхновението за реч за обща конференция?

С предварително незададени теми, ние виждаме как на абсолютно всяка конференция небесата по един красив начин координират темите на вечните истини.

Един от моите братя ми каза, че

неговата тема за тази конференция му била дадена веднага след речта му миналия април. Друг спомена преди три седмици, че все още се моли и очаква напътствие от Господ. А друг, когато бе запитан колко му е отнело да съчини една особено деликатна реч, отговори: „Двадесет и пет години“.

Понякога главната идея може да дойде бързо, но съдържанието и подробностите все още да изискват огромно духовно изкачване. Постът и молитвата, изучаването и вярата са винаги част от процеса. Господ не желае нещо повърхностно, което да отслаби гласа Му към Неговите светии.

Напътствието за реч от общата конференция често идва през нощта или в ранните утрешни часове, когато речта е далеч от ума. Изведнъж неочаквани прозрения, а понякога и конкретни думи и изрази нахлуват като чисто откровение⁸.

Докато слушате, посланията, които получавате, може да са много буквални или да са подготвени специално за вас.

Преди много години, докато говорех на обща конференция, споделих

един израз, който ми хрумна, докато се чудех дали съм подготвен да отслужам мисия. Изразът бе: „Не знаеш всичко, но знаеш достатъчно!“⁹ Една млада жена, която в този ден присъстваше на общата конференция, ми каза, че се моли относно предложение за брак, което е получила, но се чуди доколко добре познава младия мъж. Когато изрекох думите „Не знаеш всичко, но знаеш достатъчно“, Духът ѝ свидетелства, че тя го *познава* достатъчно добре. Те са щастливо женени вече от много години.

Обещавам ви, че като подготвяте духа си и идвате с очакването, че ще чуете гласа на Господ, в ума ви ще идват мисли и чувства, които са специално за вас. Вече сте ги почувствали на тази конференция, или ще ги почувствате, докато изучавате посланията през следващите седмици.

За настоящия момент и за следващите месеци

Президент Монсън каза:
„(Да) отделим време да прочетем речите от конференцията, когато бъдат публикувани“¹⁰.

„Размишлява(й)те (над тях)...
(Аз) съм открил, че получавам

още повече от тези вдъхновени проповеди, когато ги изучавам по-задълбочено¹¹.

Ученията от общата конференция са нещата, които Господ иска да обмисляме сега и през идните месеци.

Пастирът „върви пред (своите овце) и овцете го следват, защото познават гласа му“¹².

Често Неговият глас ни напътства да променим нещо в живота си. Той ни кани да се покаяваме. Той ни кани да Го следваме.

Помислете върху следните твърдения от тази конференция:

Президент Хенри Б. Айринг от тази сутрин: „Свидетелствам, че Бог Отец е жив и иска да се върнете при Него. Това е истинната Църква на Исус Христос. Той ви познава, обича и бди над вас“¹³.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф от вчера: „Свидетелствам, че когато предприемаме или продължаваме това невероятно пътешествие, което ни води към Бог, нашият живот ще бъде по-добър ... и Господ ще ни използва по необикновени начини да благославя хората около нас и да осъществява Своите вечни цели“¹⁴.

Президент Ръсел М. Нелсън от вчера следобед: „Обещавам ви, че ако ежедневно се потапяте в Книгата на Мормон, можете да бъдете имунизирани против злините на деня, дори от чумата на порнографията и другите притъпяващи ума пристрастявания“¹⁵.

Старейшина Далин Х. Оукс вчера: „Свидетелствам, че Прокламацията за семейството изразява вечни истини, волята Господна за Неговите чеда, които се стремят към вечен живот“¹⁶.

Старейшина М. Ръсел Балард от преди няколко минути: „Необходимо е да приемаме Божиите чеда със състрадание и да се освобождаваме от всеки предразсъдък, включително расизма, сексизма и национализма“¹⁷.

Тъй като имаме няколко допълнителни минути, бих искал да добавя нещо кратко за старейшина Робърт Д. Хейлз. Първото президентство каза на старейшина Хейлз, че ако здравето му позволява, би могъл да подготви кратко послание за неделната сутрешна сесия. Въпреки че здравето не му позволи, той подготви послание, което завърши миналата седмица и сподели с мен. Предвид факта, че почина преди около три часа, ще споделя само три реда от неговата реч.

Цитирам старейшина Хейлз: „Когато избираме да имаме вяра, ние се подготвяме да застанем в присъствието на Бог. ... След разпъването на Спасителя, Той Се

През 1979 г. г-р Нелсън има чувството, че трябва да следва съвета на президент Спенсър У. Кимбъл да изучава китайски език (мандарин).

Желанието на г-р Нелсън да следва съвета на президент Кимбъл води до посещение на г-р У Йингхай в Солт Лейк Сити и изнасянето на лекции и извършването на операции в Китай от г-р Нелсън.

През октомври 2015 г., президент Ръсел М. Нелсън е почетен с официална декларация, обявяваща го за „Стар приятел на Китай“.

явява само на онези, „които са били верни на свидетелството за (Него), докато Той е живял в смъртността“ (У. и З. 138:12). Онези, „които отхвърлиха свидетелствата ... на ... пророци(те), (не биха могли) да съзрат присъствието (на Спасителя) и да погледнат лицето Му“ (У. и З. 138:21). Нашата вяра ни подготвя да бъдем в присъствието Господно“.

Колко мило от страна на Господ да вдъхнови президент Ръсел М. Нелсън веднага след края на сутрешната сесия бързо да напусне сградата, да пропусне обяда си и да застане до леглото на старейшина Хейлз, където успя да пристигне и да присъства, неговият президент на кворум, заедно с Мери Хейлз, същинският ангел, докато старейшина Хейлз завършва училището на земния живот.

Откликване на гласа Господен

Свидетелствам, че по време на тази конференция чухме гласа Господен.

Не трябва да се стряскаме, когато словата на Господните служители

са в разрез с мисленето на света, а понякога и с нашето собствено. Винаги е било така. Аз коленича в храма с моите братя. Свидетелствам за добрината в техните души. Най-голямото им желание е да угодят на Господ и да помагат на Божиите чеда да се завърнат в присъствието Му.

Седемдесетте, Епископството, Общите президентства на Общество-то за взаимопомощ, Младите жени, Неделното училище за деца и другите ръководители на помощни организации добавиха към тази конференция огромно вдъхновение, за което допринесоха и красивата музика и съдържателните молитви.

Открийте сандъчето за съкровища, пълно с небесни напътствия, което ви очаква в посланията от общата конференция. Въпросът е как ще откликнем на това, което чуваме, четем и чувстваме.

Позволете ми да разкажа един случай от живота на президент Ръсел М. Нелсън относно откликването на словата на пророка:

През 1979 г., пет години преди да бъде призван за висш ръководител,

брат Нелсън посещава едно събрание, непосредствено преди общата конференция. „Президент Спенсър У. Кимбъл увещава всички присъстващи да правят нещо повече за разпространението на Евангелието по целия свят. Сред страните, които президент Кимбъл конкретно посочва, е Китай, като той заявява: „Трябва да сме в служба на китайците. Трябва да научим техния език. Трябва да се молим за тях и да им помагаме“¹⁸.

На 54 години, брат Нелсън усеща по време на това събрание, че трябва да започне да учи езика мандарин. Макар и да е натоварен сърдечен хирург, той незабавно си осигурява услугите на частен учител.

Недълго след като започва да учи, д-р Нелсън посещава една конференция и неочаквано се озовава седнал до „изтъкнатия китайски хирург, д-р У Йингкай. ... Тъй като (брат Нелсън) е изучавал мандарин, той започва разговор (с д-р У)“¹⁹.

Желанието на д-р Нелсън да следва пророка води до това д-р У да посети Солт Лейк Сити и д-р Нелсън да пътува до Китай, за да изнася лекции и да извършва хирургически операции.

Любовта му към китайския народ и любовта и уважението им към него нарастват.

През февруари 1985 г., десет месеца след призоваването му в Кворума на дванадесетте, старейшина Нелсън получава изненадващо телефонно обаждане от Китай, в което го молят да дойде в Пекин, за да оперира болното сърце на най-известния оперен певец на Китай. С насърчението на президент Гордън Б. Хинкли, старейшина Нелсън се връща в Китай. Последната операция, която извършва в кариерата си, е в Китайската народна република.

Преди само две години, през октомври 2015 г., президент Ръсел М. Нелсън отново бе почетен с официална декларация, обявяваща го за „Стар приятел на Китай“.

А вчера чухме вече 93 годишният

президент Ръсел М. Нелсън да говори за призива на президент Томас С. Монсън „всички (през миналата априлска конференция) с молитва да изучаваме и размишляваме над Книгата на Мормон всеки ден“.

Точно както постъпи, докато бе зает хирург, когато нае частен учител по мандарин, президент Нелсън последва съвета на президент Монсън и го приложи в живота си. Той каза, че вместо само да чете: „направих списъци за това какво е Книгата на Мормон, какво *потвърждава*, какво *отровергава*, какво *изпълнява*, какво *пояснява* и какво *разкрива*“²⁰.

И след това, любопитното е, че тази сутрин като втори свидетел, президент Хенри Б. Айринг също говори за отклика си на призива на президент Монсън. Помните ли следните думи: „Подобно на мнозина от вас аз чух словата на пророка като гласа Господен към мен. И подобно на мнозина от вас, аз реших да се подчиня на тези слова“²¹.

Нека те бъдат пример за нас в живота ни.

Обещание и благословия

Обещавам (ви), че като чувате Неговия глас в ученията на тази обща конференция и после действате съгласно тези подтици, ще чувствате небесната ръка върху вас и в живота ви, а животът на хората около вас ще бъде благославян²².

През тази конференция си мислехме за нашия скъп пророк. Обичаме ви, президент Монсън. Приключвам с думите му, дадени от този амвон. Вярвам, че ако той беше с нас днес, това е благословия, която би искал да даде на всеки един от нас. Той каза: „Сега, като напускаме тази конференция, призовавам небесните благословии върху всеки от вас. Аз ще се моля нашият Небесен Отец да благослови вас и вашите семейства. Нека посланията и духът на тази конференция намерят приложение във всичко, което правите – във вашите домове, работа, събрания и във всички ваши начинания“.

В заключение каза: „Обичам ви. Моля се за вас. Нека Бог ви благослови. Нека обещаният от Него мир бъде с вас сега и завинаги“²³.

В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Учение и завети 21:1.
2. Учение и завети 21:5–6.
3. Джозеф Смит записва, че следното се е случило по време на освещаването на храма Къртланд на 27 март 1836 г.: „После аз направих кратко обръщение и призовах няколко кворума и цялата конгрегация светии да подкрепят (Първото) Президентство като пророци и гледачи и да ги поддържат в молитвите си. Те всички се задължиха да го сторят, ставайки.
После призовах кворумите и конгрегацията от светии да подкрепят дванадесетте апостоли, които присъстваха, като пророци, гледачи, откровители и специални свидетели пред всички народи по земята, държачи ключовете на царството да го отключат или да сторят то да бъде отключено, измежду тях, и да ги поддържат в молитвите си, което те одобриха, ставайки“ (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2008 г., с. 211).
4. Учение и завети 68:4.
5. Учение и завети 1:38.
6. Президент Хенри Б. Айринг веднъж казва:
„Изборът да не приемем пророческия съвет променя самата основа, върху която стоим. Става по-опасно. Неприемането на пророческия съвет намалява силата ни да приемаме вдъхновен съвет в бъдеще. Най-добрият момент за решение да се помогне на Ной да построи ковчега било първият път, когато той помоли. Всяка молба след това, всеки отказ да се откликне би намалил чувствителността към Духа. И така всеки път искането му би изглеждало все по-глупаво, докато не дойде дъждът. И после щяло да бъде твърде късно.
„Всеки път в живота ми, когато съм избирал да отложам последването на вдъхновен съвет или съм решавал, че съм изключение, съм разбирал, че съм стъпил на погрешен път. Всеки път, когато съм се вслушвал в съвета на пророците, чувствайки го потвърден чрез молитва и съм го следвал, съм откривал, че се придвижвам към безопасността“ (*Finding Safety in Counsel*“, *Ensign*, май 1997 г., с. 25).
7. Вж. Нийл А. Андерсън, „Teaching Our Children to Love the Prophets“, *Ensign*, апр. 1996 г., с. 47.
8. Бойд К. Пакър веднъж казва:
„Чувал съм как президент Харолд Б. Лий започва много пъти да говори за неща, свързани с откровение, с изрази, подобни на следния: „Рано сутринта, докато обмислях тази тема...“ Той си

създаде навика да работи, докато е свеж, рано сутринта, по проблемите, които изискваха откровение.

Господ имаше причина да даде указанието в Учение и завети: „Престанете да спите по-дълго, отколкото е нужно, оттегляйте се в леглото си рано, та да не сте уморени, ставайте рано, та телата и умовете ви да могат да бъдат ободрени“ (У. и З. 88:124.) ...

Научих силата на поговорката „Рано пиле рано пее“. Когато съм под напрежение, няма да ме видите да работя посред нощ. Предпочитам да си лягам рано и да ставам в малките часове, когато мога да съм близо до Онзи, Който ръководи това дело“ (*Teach Ye Diligently*, 2005 г., с. 244–245).

9. Нийл А. Андерсън, „Знаете достатъчно“, *Лиакхона*, ноем. 2008 г., с. 13.
10. Томас С. Монсън, „Като се събираме отново заедно“, *Лиакхона*, май 2012 г., с. 115.
11. Томас С. Монсън, „Бог да бъде с вас, довиждане“, *Лиакхона*, ноем. 2012 г., с. 110.
12. Йоан 10:4.
13. Хенри Б. Айринг, „Не се бойте да вършите добро“, *Лиакхона*, ноем. 2017 г., с. 103.
14. Дитер Ф. Ухтдорф, „Копнеж за вкъщи“, *Лиакхона*, ноем. 2017 г., с. 22, 24.
15. Ръсел М. Нелсън, „Книгата на Мормон: какъв би бил животът ви без нея?“, *Лиакхона*, ноем. 2017 г., с. 63.
16. Далин Х. Оукс, „Планът и Прокламацията“, *Лиакхона*, ноем. 2017 г., с. 30.
17. М. Ръсел Балард, „Пътуването продължава!“, *Лиакхона*, ноем. 2017 г., с. 106).
18. Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle*, 2003 г., с. 215.
19. Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson*, с. 215.
20. Ръсел М. Нелсън, „Книгата на Мормон: какъв би бил животът ви без нея?“, с. 61.
21. Хенри Б. Айринг, „Не се бойте да вършите добро“, с. 100.
22. Гордън Б. Хинкли веднъж казва:
„Изпитанието ще дойде при прилагането на дадените учения. Ако оттук насетне станем малко по-добри, станем малко по-вежливи, доближим се малко повече до Спасителя, с малко по-голяма решителност да следваме ученията Му и примера Му, то тази конференция е успешна. Ако, обаче, няма подобрене в живота ни, то онези, които са говорили, до голяма степен са се провалили.
Тези промени може да не се получат за един ден, седмица или месец. Решенията лесно се вземат и бързо се забравят. Но, след година, ако се справяме по-добре, отколкото в миналото, то усилията през това време няма да са били напразни“ (*An Humble and a Contrite Heart*“, *Ensign*, ноем. 2000 г., с. 88).
23. Томас С. Монсън, „Заклучителни думи“, *Лиакхона*, май 2010 г., с. 113.

Указател на материалите от конференцията

Следният списък с избрани преживявания от общата конференция може да бъде ползван при лично изучаване, семейни домашни вечери и друго преподаване. Номерът се отнася до първата страница на речта.

Говорител	История
Хосе Л. Алонсо	(119) Внукут на Хосе Л. Алонсо разпитва баба си за любовта ѝ към него. Родители, чиито син умира при нещастен случай, чрез прошка се освобождават от бремето.
Нийл Л. Андерсън	(122) Светият Дух помага на млада жена да приеме предложение за брак. Поради това, че следва съвет на пророка, Ръсел М. Нелсън благославя китайския народ.
Иън С. Ардърн	(117) Рибар получава свидетелство за Книгата на Мормон, докато е в морето.
М. Ръсел Балард	(104) Джейн Манинг Джеймс – една от пионерите-светии от последните дни, оставя вярна въпреки трудностите. Прабабата и пращадото на М. Ръсел Балард служат вярно в продължение на десетилетия.
Джийн Б. Бингам	(85) Джийн Б. Бингам научава наизуст „Живият Христос“. Сестра от Хърватска пътува до храма, за да бъде запечатана към своите починали родители и съпруг.
Тад Р. Калистър	(107) Приятел на Тад Р. Калистър се връща в Църквата, след като получава свидетелство за нея и Книгата на Мормон.
Д. Тод Кристоферсън	(36) След един син президент на мисия се покаява и сърцето му се променя.
Куентин Л. Кук	(51) Хиъър Ч. Кимбъл отива на мисия в Англия. По време на среща с Томас Б. Марш, Джозеф Смит получава откровение, записано като 112-и раздел на Учение и завети.
Стенли Г. Елис	(112) Баща и майка укрепват децата си, като не им помагат финансово, след като са завършили гимназия.
Шарън Юбанк	(6) Жена променя живота на семейството си, като се покаява. Човешка верига спасява плувци от мъртво вълнение. Млади жени изпращат текстово съобщение на момиче, което ще се премести в техния район.
Дейвид Ф. Еванс	(68) Младият Дейвид Ф. Еванс намира отговори на свързани с Евангелието въпроси и получава свидетелство за Книгата на Мормон. Жена получава свидетелство за храмовите обреди.
Хенри Б. Айринг	(81) Секретарят на кворум на дяконите отправя покана към слабоактивно момче да посети Църквата. Пълнолетен младеж се моли епископ Хенри Б. Айринг да бъде вдъхновен какъв съвет да му даде. Бригам Йънг свидетелства за призоваването на Джозеф Смит като пророк. (100) Хенри Б. Айринг е благословен поради това, че следва съвета на президент Монсън да изучава Книгата на Мормон. Светии от последните дни помагат на пострадали при бедствия.
О. Винсънт Халек	(58) Възрастна двойка прави жертви, за да се присъедини към Църквата. Вожд на племе от Самоа позволява Евангелието да се проповядва в селото му. Въпреки че живеят в „немотия“, светии от Самоа дават дарения за изграждането на храм.
Доналд Л. Халстром	(88) Член на Църквата от Калифорния оцелява по чудо след падане от скала. Дейвид А. Беднар пита млад мъж дали има вярата „да не бъде изцелен“.
Джефри Р. Холанд	(40) В разказ на Лев Толстой несъвършен свещеник отстоява пътеката, която той следва по несъвършен начин.
Джой Д. Джоунс	(13) Светият Дух потвърждава на три жени тяхната божествена ценност като Божии дъщери.
Джони Л. Кох	(110) Джони Л. Кох чувства близост с друг привърженик на бразилския футбол. Башата на Джони Л. Кох решава да „остане едно“ със светиите, въпреки че изтърпява присмех.
Нийл Ф. Мериът	(10) Момчета от Неделното училище за деца казват на самотно момче от класа защо е специален. Нийл Ф. Мериът се моли за помощ, за да може да обича своя „трудна за обичане“ близка.
Ричард Дж. Мейнс	(75) Ричард Дж. Мейнс научава от баща си никога да не прави компромиси с почитеността си.
Ръсел М. Нелсън	(60) Ръсел М. Нелсън дава екземпляр на Книгата на Мормон на крал на африканско племе. Ръсел М. Нелсън следва съвета на президент Монсън да изучава Книгата на Мормон. Докато работи като хирург, Ръсел М. Нелсън се стреми да учи опечалените семейства, че смъртта е част от нашето вечно съществуване.
Бони Л. Оскарсън	(25) Две момчета на 10 и 17 години търсят начини, по които да служат на членове на семейството си. Президентка на Обществото за взаимопомощ получава впечатление да служи на своите съседи.
Стивън У. Оуен	(48) Стивън У. Оуен осъзнава, че нови мисионери „са изпитали вяра за покаяние“. Завърнал се мисионер полага усилия, за да остане „на правия път“.
Адилсън де Паула Парела	(115) Мисионери учат семейство Парела, че могат да бъдат заедно завинаги. Докато учи в колеж, Адилсън де Паула Парела следва съвета на пророка и си намира съпруга.
Джон К. Пингрий-мл.	(32) Член на Църквата от Непал служи на бежанци от Непал в Юта и помага за превода на Книгата на Мормон на непалски. Светият Дух помага на Джон К. Пингрий-мл. да разбере целта на „божествените отговорности“. Чрез духовни дарби и изпитания Господ благославя Своите чеда.
Роналд А. Расбанд	(55) Внучката на Роналд А. Расбанд се радва на емоционална среща със своя брат, докато той отслужва мисия. На Храмовия площад Роналд А. Расбанд среща мисионерка, на която е помогнал да се върне в Църквата.
Дейл Г. Ренлънд	(64) Дейл Г. Ренлънд се радва, че млад мъж отново получава благословиите на свещеничеството.
Гари Е. Стивънсън	(44) Светии отбелязват рождения ден на президент Монсън. Пълно слънчево затъмнение удивлява милиони в Съединените щати.
Дитер Ф. Ухтдорф	(21) Изгубено куче изминава 3 220 км, за да се прибере у дома. Ранни ръководители на Църквата оживяват за Дитер Ф. Ухтдорф, докато семейството му посещава исторически за Църквата места.
У. Кристофър Уодъл	(94) Ваканция на семейство Уодъл не протича според планираното. Светия от последните дни, който ослепява по време на Втората световна война, оставя след себе си наследство от вяра, служба и упование в Господ.
У. Крейг Зуик	(97) Светият Дух помага на У. Крейг Зуик да разбере нуждите на мисионер, който не може да чете. Това, че едно момче се съсредоточава върху Спасителя преди смъртта си, помага на семейството му да гледа с радост към следващия живот. Съпруга е изпълнена с обич, като загърбва негативните си чувства към своя съпруг.

Старейшина
Хуан А. Уседа

Президентство на Седемдесетте

Старейшина
Патрик Кийрън

Президентство на Седемдесетте

Когато бил млад мисионер, при изкачване на руините на Мачу Пикчу в Перу, старейшина Хуан А. Уседа се подхлъзнал от тясната пътечка. Отчаяно вкопчил се за някакви клони и висящ на 610 м над една река, той силно се молил за помощ. Той казва, че по-рано същия ден, се молил с устните си, но „когато бях на път да загина, се молих от сърце“. Когато бил на косъм да падне, друг мисионер го издърпал на безопасно място.

Той казва, че един от многото уроци, които научил този ден, е: „аз винаги, винаги трябва да се моля „с искрено сърце, с истинско намерение и (упражнявайки) вяра в Христа“ (Мороний 10:4)“.

Старейшина Уседа е подкрепен като висш седемдесетник на 3 април 2010 г. Той служи като заместник изпълнителен директор в Мисионерския отдел и като областен асистент в област Северна Америка Югоизток, когато на 1 август 2017 г. е призван в президентството на Седемдесетте.

От 2010 г. до 2013 г. той служи като съветник в президентството на област Южна Америка Северозапад, а от 2013 г. до 2016 г. като президент на област Южна Америка Северозапад.

Старейшина Уседа получава образованието си в Перу. Той се записва в института Хосе Карлос Мариатеги в Лима, където следва счетоводство и връзки с обществеността. Следва и бизнес администрация в института Сентро Андино де Г. Е. Завършва университета Сан Луис Гонзага, където получава бакалавърска степен по връзки с обществеността.

Старейшина Уседа работи в Образователната система на Църквата като областен директор за Перу и Боливия. Той напуска Перу през 2003 г., за да се премести в Ню Джърси, САЩ, за да помага на баща си за семейния им бизнес.

Откакто се присъединява към Църквата през 1972 г., старейшина Уседа служи в различни призвания, в това число пъновременен мисионер в мисия Лима Перу, в колово президентство на Неделното училище, епископ, висш съветник, съветник в колово президентство, колов президент, президент на мисия Лима Перу Север (1992–1995) и областен седемдесетник.

Сключва брак с Мария Исабел Бендезу през март 1979 г. Те са родители на пет деца. ■

По време на службата си като президент на област Европа старейшина Патрик Кийрън става очевиден преминаването на два милиона бежанци от разкъсвания от войни Близък Изток към безопасност в Европа. „След като погледнах в очите им и чух историите им както за насилието, от което са избягали, така и за опасните им пътувания в търсене на убежище, никога няма да бъда същият – казва той. – Беше вдъхновяващо да гледам как членове на Църквата по света даряваха щедро, за да помагат на тези хора и семейства, които са изгубили толкова много“.

Старейшина Кийрън, който е подкрепен като висш ръководител седемдесетник на 3 април 2010 г., е призван в президентството на Седемдесетте на 1 август 2017 г.

Старейшина Кийрън е роден в Карлайл, Къмбърланд, Англия през юли 1961 г. в семейството на Пади и Патриша Кийрън. Тъй като неговият баща служи в Кралските военновъздушни сили, старейшина Кийрън се образова в Близкия Изток и Обединеното Кралство.

Докато проучва Църквата, той попада на стих от Книгата на Мормон, който гласи: „човеците са, за да могат да имат радост“ (2 Нефи 2:25). „Този стих привлече вниманието ми – казва старейшина Кийрън. – В примера на хората, с които се запознавах, виждах как животът ни може да бъде безкрайно обогатен от това да следваме съвета на Спасителя да дерзаем и намираме радост“. Той се присъединява към Църквата през 1987 г., на Бъдни вечер.

Среща Дженифър Керъл Хълм, докато тя учи в Англия по програма на университета „Бригъм Йънг“. Те сключват брак в храма Оуклънд Калифорния през 1991 г. и живеят в Англия, докато не получава призованието си през 2010 г. Те са родители на четири деца.

Той е живял и работил в Обединеното кралство, Саудитска Арабия и Съединените щати в различни индустриални отрасли, включително здравеопазване, хранителна, транспортна и автомобилна промишленост и ръководи собствена консултантска служба по комуникации. Гражданската и обществената му ангажираност включват служба в бордовете на благотворителни организации, учебно заведение, търговска агенция и колеж.

Старейшина Кийрън е служил в многобройни църковни призвания, включително помощник на чиновника на района, президент на Младите мъже в района, съветник в епископство, президент на клон, президент на кол и областен седемдесетник. ■

Помощ в трудни времена

След един ураган и тежко наводнение в Хюстън, Тексас, САЩ, една възрастна жена вижда светии от последните дни, облечени с жълти тениски „Помагачи ръце“, тръгнали да помагат на жертви на бедствието. „Знаех, че мормоните ще дойдат!“ – казва тя.

Този случай, публикуван във Фейсбук от президента на мисия Тексас Хюстън Юг, Ерн Т. Хол, показва как Църквата идва на помощ и на членове, и на съседи, в моменти на беда. „Няма предизвикателство, което да е прекалено голямо за членовете на Господната Църква!“ – пише президент Хол.

Когато се случи бедствие, Църквата често е сред първите откликнали, а в засегнатите области хуманитарната помощ на Църквата често продължава при краткосрочното и дългосрочното възстановяване, като целта е постигането на самостоятелност. Местните ръководители си сътрудничат с централата на Църквата при преценката на нуждите и оказването на помощ, а също и при организирането на членовете да помагат при раздаването на материали, при почистването, при възстановяването и повторното изграждане.

Посредством LDS Charities и съвместно с утвърдени агенции за помощ в засегнатите места, Църквата наскоро предостави помощ на жертви на наводнение в Перу; свлачища в Сиера Леоне; горски пожари в Монтана, САЩ и Албърта, Канада; урагани в Тексас, Флорида и Карибските острови, включително Пуерто Рико, Хаити и Доминиканската република и две силни земетресения в Мексико.

През септември Църквата обяви, че ще предостави 11 милиона щатски долара в помощ на проекти за облекчаване на глада и изхранването на недохранени деца в осем страни в Африка и Близкия Изток. LDS Charities работи в сътрудничество с 11 организации по 25 проекта за оказване на помощ.

LDS Charities е предоставила помощ на стойност близо 2 милиарда щатски долара на милиони хора в 189 страни от 1985 г., започвайки с помощта, предоставена на жертвите на глада в Етиопия. ■

Желаещите да правят дарения за църковния фонд за хуманитарна помощ могат да го правят в квитанцията си за десетък.

Осветени са три храма

От общата конференция през април 2017 г. до сега бяха осветени или повторно осветени три храма. Храмът Париж Франция бе осветен през май, храмът Айдахо Фолз Айдахо (САЩ) – през юни, а храмът Тусон Аризона (САЩ) – през август.

Храмът Меридиън Айдахо (САЩ) ще бъде осветен на 19 ноември 2017 г., храмът Сидър Сити Юта (САЩ) – на 10 декември, а храмът Джордън Ривър Юта (САЩ) ще бъде повторно осветен на 20 май 2018 г.

Обявени са плановете или продължава подготовката и строежа на 23 храма по целия свят. Шест храма в момента са затворени за основен ремонт, а пет храма са планирани да затворят за основен ремонт през 2018 г. ■

Намерете обновления и информация на temples.lds.org.

Пророци и апостоли служат по света

Пророците и апостолите са призовани да бъдат „специалните свидетели за името Христово по целия свят“ (У. и З. 107:23). Ето някои от техните дейности от общата конференция през април 2017 г. насам.

Президент Томас С. Монсън скромно отбеляза деветдесетия си рожден ден в **Юта, САЩ**, на 21 август. Той повтори едно предишно свое желание за рождения си ден, че най-добрият подарък, който може да получи, ще е „да намерят някого, който е в затруднение, или е болен, или самотен, и да направят нещо за него или нея“.

В Хамилтън, **Нова Зеландия**, президент Хенри Б. Айринг освети сгради на Темпъл Вю, бившия кампус на колежа на Църквата в Нова Зеландия. След урагана Ирма той посети **Пуерто Рико, Сейнт Томас** и доброволци от Църквата, помагачи при разчистването във **Флорида, САЩ**.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф посети **Тексас, САЩ**, и видя как екипи от светиите от последните дни в Хюстън работят рамо до рамо със съседите си след урагана Харви, казвайки, че отношението „да помагам с каквото мога“ е често срещано сред светиите от последните дни по целия свят.

Президент Ръсел М. Нелсън подаде на губернатора на **Небраска, САЩ**, том със семейна история, посети ръководители и мисионери в **Ню Йорк, САЩ**, и сподели с ученици в Института в **Юта**, че Библията е „пълна с пророчества за Възстановяването“.

След като посети членове в **Япония и Корея**, старейшина Далин Х. Оукс каза: „Господ е загрижен за Своите чеда. Той познава техните обстоятелства и тревоги и е великодушен в любовта Си“. В едно

събитие „Лице в лице“ в Корея той отговаря на въпроси от младежите. Той се срещна с министъра, отговарящ за олимпийските игри в Токио през 2020 г. По молба на президента на **Перу**, старейшина Оукс се срещна с него, за да приеме благодарности от президента за помощта от Църквата по време на наводненията.

В **Юта** старейшина Балард насърчи пълнолетните несемейни младежи да освещават Господния ден като „прекрасно и величествено време“ и да изучават основните принципи и учения на Църквата. Той каза на храмовите работници, че храмовете, които се строят сега, ще се използват и през Милениума. Заедно със старейшина Роналд А. Расбанд, посети **Тексас**, за да насърчи доброволците, разчистващи разрушенията от урагана и наводненията.

Старейшина Робърт Д. Хейлз получи президентската награда Пионери на прогреса за 2017 г. от една обществена организация в **Юта**. Той каза: „Да можем да си помагаме един на друг, да се мотивираме един друг, да се укрепваме един друг, е най-великото качество на пионерите“.

В **Русия и Украйна**, старейшина Джефри Р. Холанд учи, че животът е предвиден да има изпитания, но Евангелието предоставя перспектива, надежда и насърчение. На Втората Уиндзорска конференция по религиозно преследване в **Англия** той каза, че вярата помага на мнозина да надскочат бежанския статус и да допринасят в обществото. След конференцията той даде съвет на членове на Църквата, президенти на мисии и мисионери в **Португалия и Испания**.

Старейшина Дейвид А. Беднар посети три страни в Западна Африка,

които досега не са били посещавани от апостол: **Сенегал**, където той произнесе освещаваща молитва, **Гвинея и Мали**. Също така се срещна с членове в **Нигерия и Гана**. По време на световно духовно послание, провеждащо се в **Северна Каролина, САЩ**, той насърчи пълнолетните младежи да бъдат „спояващо звено“ във вечната верига на семейството си.

Старейшина Куентин А. Кук се срещна с членове и мисионери в **Тайван, Хонг Конг, Индия и Тайланд**, отбелязвайки, че „членовете са развълнувани за Църквата и наблюдайки на храмовата и мисионерската работа“. В **Ню Джърси, САЩ**, той говори на семинара за религиозна свобода на институт Сиймор. „Трябва да продължаваме нашите непрестанни и съществено важни усилия да увеличаваме нравствеността и да защитаваме

От ляво на дясно, от горния ляв ъгъл: президент Хенри Б. Айринг присъства на освещаването на Темпъл Вю в Нова Зеландия; президент Дитер Ф. Ухтдорф прегръща млад доброволец с тениска „Помагачи ръце“ след урагана Харви в Тексас, САЩ; старейшина Джефри Р. Холанд говори с баронеса Ема Никълсън на Втората Уиндзорска конференция по религиозно преследване; старейшина Роналд А. Расбанд приветства една сестра по време на посещенията си в Южна Африка; старейшина Кристоферсън приветства ученици в училище Камалабаи Джоши в Кенджал, Индия; старейшина Куентин Л. Кук разговаря с членове на Църквата в Тайван.

семействата“ – каза той. В **Калифорния, САЩ**, той насърчи членовете на законодателната общност да поддържат вяра и баланс в живота си и да защитават религиозната свобода.

В **Еквадор и Колумбия** старейшина Д. Тод Кристоферсън учи, че вярата във Възкресението на Христос ще ни утешава и подкрепя. В **Индия** той получи от името на Църквата награда за световен мир и подари екземпляри на Книгата на Мормон на непалски език на президента и вицепрезидента на **Непал** и на клон Катманду.

Месеци преди ураганите и наводненията, старейшина Нийл А. Андерсън посети **Пуерто Рико, Хаити и Доминиканската република**, като говори за разчитане на собствените сили, образование и подготовка за получаването на благословиите на храма. На Вечер на семейното образование на светиите от

последните дни в Аризонския щатски университет в **Аризона, САЩ**, той насърчи светиите от последните дни да „отворим вратите си, оценяваме вярванията на другите (и) научаваме повече за тях“. Старейшина Андерсън създаде стотния кол във **Филипините** и освети разширения център за обучение на мисионери в Манила.

В **Южна Африка и Демократична република Конго** старейшина Роналд А. Расбанд отбеляза, че с три действащи храма в Африка и още пет, които се строят или са обявени, „Господ подготвя хората в Африка да получат всички Негови благословии“.

Старейшина Гари Е. Стивънсън посети **Вануату, Австралия, Нова Зеландия, Френска Полинезия** и Университета Бригъм Йънг-Хавай в **Хавай, САЩ**. „Като ... гледаме на трудностите си през призмата на Евангелието, ще намираме отговори,

които ни носят щастие и радост“ – каза той. Той се срещна с президента и министър председателя на Вануату и архиепископа на Папеете, Таити.

Старейшина Дейл Г. Ренлънд посети през юни пет страни: **Гватемала, Коста Рика, Ел Салвадор, Никарагуа и Хондурас**, като организира първия кол в Гватемала за говорещи езика к'екчи и участва в конференция за религиозни свободи и младежка конференция. През август със съпругата си сестра Рут А. Ренлънд той участва в първото „Лице в лице“, излъчващо се от **Акра, Гана**, а през септември насърчи студентите в Университета Бригъм Йънг-Айдахо в **Айдахо, САЩ**, да разчитат на учението на Христос. ■

Актуална информация за служението на тези ръководители на Църквата може да бъде намерена на техните страници във Facebook и на prophets.lds.org.

Ресурси за хората с увреден слух

В помощ на членове с увреден слух има осигурени от Църквата технологии, които са налични в храмовете и сградите за събрания“ – гласи съобщение, изпратено на 14 септември 2017 г. до ръководителите по целия свят. „Ръководителите трябва да се запознаят с тези технологии и да се уверят, че всички, за които оборудването би било от полза, знаят и имат достъп до него“.

В храмовете членовете, които са с увреден слух, може да изискват слушалки, които използват инфрачервена система, която излъчва в рамките на храма. В сградите за събрания членовете могат да използват радиочестотна система чрез (1) радиочестотни помощни приемници за слушане, джобни устройства, които използват аудиосистемата на залата за причастие или залата за културни мероприятия, за да усилват звука в слушалката или (2) връзки за врат с достъп до системата за хора с увреден слух (ALS), които предават звука директно до личния слухов апарат на лицата, ако той е съвместим с тази функция

Съобщението допълва и, че „Районите и клоновете трябва да имат няколко приемници и връзки за врат. Ако е необходимо, могат да се поискат допълнителни устройства чрез представителя Сгради и оборудване в кола“. ■

Повече информация относно системите за хора с увреден слух е налична на mhtech.lds.org. За повече информация относно загуба на слух, глухота и езика на глухонемите, вж. disabilities.lds.org.

Нови преводи на Писанията

Новите проекти за превод на Писанията, одобрени през последните няколко години включват Книгата на Мормон на: бирмански, ефик, грузински, навахо, понпейски, сесото и чилуба, а тройната комбинация на Писанията на жестомимичния език на САЩ, африканс, амхарски, арабски, бисламски, гръцки, хилигайонски, хинди, хмонг, лао, лингала, малайски, персийски, полски, сръбски, сетсуански, синхала, словашки, словенски, таитянски, тамилски, телугу, ток писин, турски, туи, урду и йоруба.

В писмо от 9 октомври 2017 г. Първото президентство изреди тези проекти и представи един нов процес, който ще позволи на отделните хора да изучават черновите откъси на преводите преди публикуването на окончателните преводи.

Писмото гласи, че „с напредването на преводите от време на време може да бъдат публикувани в последователност приключени откъси“. „Тези последващи откъси, макар и да не биват считани за окончателни до приключването на пълния превод, ще бъдат налични на LDS.org и в приложението за мобилни устройства Gospel Library“. Първоначалното публикуване за няколко избрани езика ще започне на 30 ноември 2017 г. Когато преводите биват приключени, прегледани и одобрени, предишните публикации ще бъдат заместени от окончателните варианти, а след това ще последват печатните издания.

Проектите за превод отнемат няколко години, през което време текстът на Писанията бива внимателно преведен. Затова проектите в момента са на различни етапи. Първоначалното издание на одобрени чернови

на преводите включва съдържание, което е преведено и прегледано от местни ръководители. Периодично продължават да се издават допълнителни откъси от преводите. На преводите, които са почти готови, няма да се публикуват черновите.

Първото президентство моли, докато работата по проектите за превод е все още в ход или на етап изчакване, членовете и ръководителите „да продължават да използват настоящите преводи на Символът на вярата, молитвите за причастие и молитвата за кръщение до приключването на новите преводи“.

Църковните издания на Писанията са преведени и налични на следния брой езици: Библията – 3; предпочитани нецърковни издания на Библията – 95; Книгата на Мормон – 90; подбрани извадки от Книгата на Мормон – 21 и Учение и завети и Скъпоценен бисер – 58. ■

Центрове за обучение на мисионери

Новият център за обучение на мисионери в Акра, Гана и разширяването на центъра за обучение на мисионери в Прово, Юта, САЩ, показват, че мисионерската служба продължава да бъде от изключителна важност.

Наскоро довършеният център за обучение на мисионери в Гана, до храма Акра Гана, побира 320 мисионери и има място за разрастване. По-големият сграден фонд побира мисионерите от западна и югоизточна Африка, а също и мисионерите от целия свят, които са призвани да служат в Африка. Новите сгради улесняват мисионерите при обучението на родния им език – английски или френски – и при научаването на езика и културата на областта, в която са назначени да служат.

Разширението на центъра за обучение на мисионери във Филипините удвоява капацитета му на 280 мисионери. То включва две нови сгради

в кампус, състоящ се от пет сгради, разположен до офисите на област Филипини и срещу храма Манила Филипини. Откакто центърът за обучение на мисионери във Филипините бе отворен през 1983 г., той се използва от мисионери, идващи или отиващи в 60 страни.

Разширението на центъра за обучение на мисионери в Прово включва две нови 6-етажни сгради с 200 нови класни стаи, над 100 стаи за упражняване на преподаване и 13 компютърни лаборатории, в които мисионерите биват обучавани преди да бъдат изпратени в назначените им области по целия свят. Центърът за обучение на мисионери в Прово има капацитета да обучава едновременно до 3 700 млади мъже, млади жени и възрастни мисионери.

Църквата разполага с 15 центъра за обучение на мисионери на различни места по света. ■

Преподавател в новия център за обучение на мисионери в Гана слуша, докато мисионери обсъждат как да преподават Евангелието.

Сестра Бингъм на среща на Организацията на обединените нации

Визказване по време на религиозно обсъждане на интеграцията на бежанците в Организацията на обединените нации в Ню Йорк Сити на 13 април 2017 г. Джийн Б. Бингъм, обща президентка на Обществото за взаимопомощ, изрази надежда, че религиозните организации „ще работят заедно чрез малки и прости средства, за да извършват велики дела“.

По време на ежегодния брифинг „Съсредоточаване върху вярата“ сестра Бингъм обсъди хуманитарните усилия на Църквата във връзка с бежанците и изрази искрена благодарност към всички, които се занимават с „трудната, но силно възнаграждаща работа“, свързана с облекчаването на страданието по целия свят.

Сестра Бингъм наскоро се завърна от Уганда – посещение от УНИЦЕФ, което тя направи заедно със сестра Шарън Юбанк, първа съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ и директор на LDS Charities. Сестра Юбанк присъства и на срещата на ООН в Ню Йорк Сити. ■

За повече информация относно това какво можете да правите, за да помагате на бежанците, отидете на IWAsAStranger.lds.org.

Ново указание за неделните събрания на свещеничеството на Мелхиседек и Обществото за взаимопомощ

Новата програма носи вълнуващи промени в неделните ни събрания, които са основани на Да преподаваме като Спасителя. Събранието ни през първата неделя ще е време за съвместно обсъждане на нашите отговорности, възможности и трудности, докато вършим делото Господно. През останалите недели, вместо ново ръководство Учения на президентите на Църквата, ще наблягаме на преподаване на послания от последната обща конференция и тема, избрана от нашите висши църковни ръководители. Но тези промени не са просто теми, които ще изучаваме – новата програма засяга и начина ни на подготовка, преподаване, съветване и изучаване заедно, а също и как да получаваме вдъхновение и да действваме според него. Членове и ръководители в Мексико, Юта, Калифорния и Джорджия в САЩ изпробваха новите материали. Ето някои от техните прозрения и впечатления:

„Какво ще правя без ръководство?“ – си помисля Нанси Ферраген, учителка в Обществото за взаимопомощ, когато получава екземпляр на *Следвайте Ме, елате с Мен – за свещеничеството на Мелхиседек и Обществото за взаимопомощ*. Тя признава: „Първоначално се паникьосах. После ми дойде мисълта: Господ иска да поемем по-голяма отговорност за собственото ни изучаване и да увеличаваме духовността си като братя и сестри в Евангелието“.

„Малко е плашещо да се уповавам на Господ и да идвам подготвена да водя обсъждането без много

материал – казва Линда Хармън, президентка на Обществото за взаимопомощ, – но след като веднъж го направиш, ако си се подготвил чрез молитва, изучаване, служба в храма и каквото още се чувстваш вдъхновен да направиш, е просто удивително“.

ДА ПРЕПОДАВАМЕ КАТО СПАСИТЕЛЯ

„Едно от предизвикателствата на новата програма е да накараш хората да не преподават „по стария начин – казва епископ Бойд Робъртс – Трябва да престанем просто да разпространяваме информация, а да

променим нещата и да оставим Духа да преподава“.

„Това е един нов начин на преподаване, който може да е труден за някои хора“ – казва Лиса Смит, президентка на Обществото за взаимопомощ, имайки предвид *Да преподаваме като Спасителя*. „Именно затова е важно да демонстрираме добрите методи на преподаване и да насърчаваме ръководителите постоянно да посещават съветите на учителите“ – казва тя.

ПОДГОТОВКА И ПРЕПОДАВАНЕ

Дейвид Микелсън, учител в групата на висшите свещеници, казва, че изразът „учете се усърдно“ в Учение и завети 88:78 „е свързан с нашата предварителна подготовка и способността ни усърдно да следваме Духа, докато преподаваме. Ако преподаваме усърдно, благодатта на Спасителя ще е с нас и ще бъдем учени по-съвършено. Мисля, че това е Господният съвършен начин на преподаване. Учителят – човекът, който води обсъждането – трябва да е готов да бъде учен от Духа“.

Адам Бушмън, учител в кворума на старейшините, се подготвя за уроците, като преглежда избраната реч от общата конференция, а после с молитва обмисля кои идеи са най-важни за кворума. „За да помагаме на мъжете да имат повече време

за размисъл – обяснява той, – изпращаме имейл през седмицата, който гласи: Това е реч, която ще обсъждаме, и бихме искали да обмислите следните въпроси“.

СЪВМЕСТНО СЪВЕТВАНЕ И ИЗУЧАВАНЕ

„Неделните дни в Обществото за взаимопомощ вече не са само отговорност на ръководителите – казва Брук Дженсън, съветничка в президентство на Обществото за взаимопомощ. „Всеки член участва активно“.

Брат Бушмън чувства, че седането в кръг е ефективно. „Много ми харесва – казва той. – Променя естеството на разговора. Променя очакванията на хората. Сега има много повече участие. Вместо двамата или трима братя, които обичайно отговарят на въпросите, сега коментират и нови хора“.

Когато Ребека Сийбах, сестра от Обществото за взаимопомощ, чува за пръв път за новата цел на съветите, тя веднага се сеща за приятелки, които са станали слабо активни. „Знаех какво ги безпокои – казва тя. – Те ми бяха споделили относно безпокойствата и затрудненията си да идват на църква и си помислих, че това е идеалната възможност да им помагаме и казваме: Нуждаем се от вас по време на съвета! Моля идвайте и споделяйте!“

„Когато най-сетне говорих по време на събрание за съветване – казва ЛонаМари Кук, съветничка в президентство на Обществото за взаимопомощ, – беше чудесно другите да потвърждават това, което си мисля, и да съм част от тази общност“.

ПОЛУЧАВАНЕ НА ВДЪХНОВЕНИЕ И ДЕЙСТВИЯ СПОРЕД НЕГО

„Създаваме среда, в която Духът да ни учи и да чуваме и изслушваме – казва епископ Робъртс. – Тогава Духът става учителят, като ни показва какво трябва да правим в личния си живот, в семействата и

призоваанията си. Това, което правим в резултат на тези подтици, е нещо, което води до истинско обръщане във вярата и служба“.

Сюзан Фар, президентка на Обществото за взаимопомощ, казва: „Този метод ни подтиква да станем и действаме, вместо просто да си тръгнем от урока, мислейки си: „това беше вдъхновяващо“, но скоро след това да го забравим. Съвместното съветване ни помага да виждаме, че изучаването и действията се отнасят за всички нас, не само за учителя“.

„Като записваме впечатленията си и после действаме съгласно тях, променяме сърцето си и ставаме по-добри Господни служители – казва Сюзън Мичъл, съветничка в президентство на Обществото за взаимопомощ.

„Да знаеш, че ще отговаряш за нещо и че някой ще те пита как си се чувствал – казва сестра Смит, – те прави активен участник в изграждането на свидетелството ти“.

Ландън Раунди, ръководител на група на висшите свещеници, казва, че изпращането по имейл на бележки какво е обсъждано и планирано „помага на членовете да разпознават преживявания, които имат през седмицата, които може да споделят следващата неделя“.

„От тези бележки – добавя епископ Робъртс, – видях един дух на споделяне и изучаване, който продължава и през седмицата, тъй като братята обсъждат по имейл допълнителни размисли и чувства, укрепвайки по този начин кворума си“.

„Господ иска да обръщаме сърцата си един към друг и това може да се прави, когато се събираме с цел – заключава сестра Сийбах. – Тази нова програма ни помага да откриваме интересни теми, да си поставяме цели, да се обръщаме към правилния източник за отговори, да получаваме откровение и да бъдем поучавани една от друга, като се обръщаме към живите пророци за отговорите, от които се нуждаем днес“. ■

КАК МОЖЕМ ДА СЕ ПОДГОТВЯМЕ?

Новите ресурси *Следвайте Ме, Елате с Мен* за събранията на носителите на свещеничество на Мелхиседек и Обществото за взаимопомощ ще се използват в цялата Църква, считано от януари 2018 г. Какво може да правят ръководителите в църковните единици, за да се подготвят членовете за тази промяна?

- Да отделят време в предстоящ съвет на района, по време на който да прегледат заедно ресурсите и да обсъдят какво може да е различно. Какви са предстоящите ползи?
- Да поканят съвета на района да предложи теми за събранията през първата неделя, които да отговарят на нуждите на района или клона. Ръководителите на свещеничеството и Обществото за взаимопомощ могат да решават кога и как организациите им ще повдигат обсъждането на тези нужди.
- Да представят и обсъдят новите ресурси на предстоящо събрание на кворума, групата или Обществото за взаимопомощ. Какво може да прави всеки член, за да бъде подготвен за тези промени?
- Да насърчават учителите и ръководителите на свещеничеството и Обществото за взаимопомощ да посещават съветите на учителите, за да споделят и обсъждат своите преживявания, трудности и въпроси относно новите ресурси.

Поглед към примерен съвет

Неделя сутрин е и 45 сестри в район Бугамбияс в Гуадалхара, Мексико, са в събрание на съвет. След откриващия химн президентката на Обществото за взаимопомощ, Яра Рамирез, моли няколко от тях да споделят преживявания от урока през миналата седмица.

След като сестрите споделят за няколко минути преживяванията си, сестра Рамирез написва една дума на дъската, преди да седне на мястото си в кръга.

Тя е „единство“.

По указание на сестра Рамирез те отварят на Мосия 18:21 и четат: „... със сърца, обвързани в единство и в любов един към друг“.

„Какво можем да правим ние, като Общество за взаимопомощ, за да прилагаме на практика този стих?“ – пита тя.

Сестрите размишляват за момент. „Ами, младежите не могат да посещават храма“ – споделя една сестра. – Няма достатъчно пълнолетни сестри, които да ги придружават“.

„Нямах представа“ – казва друга сестра, която изглежда изненадана. „Ако не знаеш, че има нужда – пита тя, – как можеш да помогнеш?“

„Затова сме тук“ – отговаря сестра Рамирез. „Има подобни нужди, за които научавам по време на съвета на района, за които всички можем да помогнем“.

„Защо не направим календар?“ – предлага друга сестра. Групата сега изглежда по-заинтересована. „Мисля, че младежите имат планирано време в храма по един четвъртък в месеца“.

„На мен самата ми е трудно да ходя в храма – признава една млада майка в групата. – Не съм била там

от много време и се чувствам малко като егоист. Бих искала да ходя и да служа“ – казва тя.

Няколко други кимат одобрително. И на тях им е трудно да ходят толкова често, колкото желаят.

Друга млада майка предлага да си помагат при гледането на децата и да се редуват да посещават храма.

После сестрите започват да се разпитват една друга къде живеят и кой живее близо до кои младежи. Те обсъждат как могат да се редуват, за да помагат на младежите да вършат дейностите си.

„Ами, ще трябва да се опознаем и една с друга – казва друга. – Трябва да имаме дейности!“

Сестрите продължават да обсъждат, давайки предложения и задавайки въпроси.

В края на съвета сестра Рамирез моли секретарката си да обобщи точките на действие. „Как се чувствате по време на съвета?“ – пита тя.

Те отговарят, че са научили много повече за нуждите на всички, че тяхната служба е необходима и че са сред приятели.

„Въз основа на преживяното днес, на какви конкретни действия искаме да наблегнем този месец като Общество за взаимопомощ?“ – пита тя.

Като група те решават да се хранят заедно в неделя след църква, да започнат да играят волейбол всеки четвъртък вечер, да направят календар за посещение в храма и да планират как да помагат на младежите да присъстват на дейности.

„Имаше чувство на единство сред нас днес“ – казва в заключение сестра Рамирез и кани всяка сестра да си помисли за начини, по които може да служи през седмицата. „Светият Дух ще продължава да ни дава подтици, ако действаме поотделно и като Общество за взаимопомощ. Каня ви да се подготвите да споделите преживяванията си следващата неделя“. ■

ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА СЪВЕТИТЕ

- Имайте търпение и позволявайте на Господ да ви учи какво означава да се съветвате заедно.
- Има принципи, които трябва да вземем предвид: следвайте Духа, споделяйте мислите си и действайте съгласно подтиците.
- Предразполагайте сърцето и ума си за нови идеи, възгледи и решения.
- Преди края на всяко събрание си мислете какво сте научили от Духа; после преценете как ще действате съгласно подтиците Му.

Сестри от Обществото за взаимопомощ в Гуадалахара, Мексико, по време на съвет

Следвайте Ме, елате с Мен –
за свещеничеството на Мелхиседек
и Обществото за взаимопомощ

Намерете тези ресурси в
приложението *Gospel Library*
и на comefollowme.lds.org.

Какво е различното?

През тези последни дни Бог е възстановил свещеничеството и е организиран кворуми на свещеничеството и Обществото за взаимопомощ, за да осъществява Своето дело (вж. Моисей 1:39). Така че, всяка неделя, когато се събираме на събранията на свещеничеството на Мелхиседек и Обществото за взаимопомощ, се събираме, за да обсъждаме и планираме как да осъществяваме

Неговото дело. Ето защо тези събрания трябва да са повече от просто уроци. Те са също възможности да се съветваме за делото на спасение, да учим заедно от ученията на ръководителите на Църквата относно това дело и да се организираме, за да го вършим. Тези промени на неделните ни събрания ще ни помагат да изпълняваме тези цели.

Месечно разписание

Неделните събрания на свещеничеството на Мелхиседек и Обществото за взаимопомощ ще спазват следното месечно разписание:

СЕДМИЦА	ЦЕЛ
Първа неделя	Съветвайте се заедно относно местните отговорности, възможности и трудности и създавайте планове за действие
Втора и трета неделя	Изучавайте скорешни послания от общата конференция, избрани от президентството или от ръководителите на групата или, понякога, от епископа или президента на кол
Четвърта неделя	Обсъждайте конкретна тема, избрана от Първото президентство и Кворума на дванадесетте апостоли
Пета неделя	Изучавайте тема, избрана от епископството

Модел за нашите събрания

Във всяко събрание на Свещеничеството на Мелхиседек и Обществото за взаимопомощ следваме модел, за да осъществяваме Божието дело.

1. *Споделяме преживявания*, произлизащи от впечатления и покани, получени през предишни събрания на свещеничеството или Обществото за взаимопомощ (с водещ член на президентството или ръководител на групата).
2. *Обсъждаме заедно* (първата неделя, с водещ – член на президентството или групата) или *се учим заедно* (втората, третата и четвъртата неделя, с водещ – призован учител).
3. *Планираме да действваме* като група или отделни членове (с водещ – член на президентството или групата).

СЪБРАНИЯ ЗА СЪВЕТВАНЕ ПРЕЗ ПЪРВАТА НЕДЕЛЯ

През първата неделя на всеки месец събранията на кворума, групата и Обществото за взаимопомощ *няма да имат урок, преподаван от учител*. Вместо това, президентствата или ръководителите на групата ще водят събрание за съвместно обсъждане. Всеки кворум,

всяка група или Общество за взаимопомощ заедно ще обсъжда местните отговорности, възможности и трудности, ще се поучава от прозренията и опита на другите и ще планирате начини да действат съгласно подтиците от Духа.

Преди събранието за съветване

- Ръководителите откриват местни отговорности, възможности и трудности, и с молитва избират тема за обсъждане.
- Всички търсят напътствието на Духа.
- Всички се подготвят да споделят мисли и опит.

По време на събранието

- Ръководителите канят членовете да споделят последваща информация за действия съгласно получени на предишни събрания подтици.
- Всички обсъждат заедно темата, изслушват се един друг и търсят напътствието на Духа.
- Ръководителите обобщават основни точки и отправят покани за действие.

След събранието за съветване

- Всички действат съгласно подтиците и поканите, заедно и по отделно.
- Всички се подготвят да споделят преживяванията си на бъдещи събрания.

„ОТКРОВЕНИЕТО Е РАЗПРЪСНАТО СРЕД НАС“¹.

Старейшина Нийл Л. Андерсен

„НИЕ СМЕ НЕГОВИТЕ РЪЦЕ“².

Президент Дитер Ф. Ухтдорф

БЕЛЕЖКИ

1. Нийл Л. Андерсен, в Adam C. Olson, „Handbook Training Emphasizes Work of Salvation“, *Лиакхона*, апр. 2011 г., с. 76.
2. Дитер Ф. Ухтдорф, „Вие сте Моите ръце“, *Лиакхона*, май 2010 г., с. 68.

Принципи на съвместното съветване

Не всички събрания за съветване изглеждат еднакво. Позволявайте Господ да ви учи. Ето няколко принципа, с които да започнете:

1. Целта на този вид събрание е съвместно да обсъждате местните отговорности, възможности и трудности, да се поучавате от прозренията и опита на другите и да планирате начини да действате съгласно подтиците от Духа.
2. Събранието за съветване трябва да води до действия – лични и групови вдъхновени от Духа планове да се действат извън събранието, за да се осъществява Господното дело (вж. У. и З. 43:8–9).
3. В обсъждането трябва да се използват за насока и подкрепа Писанията и словата на пророците и апостолите от последните дни, други висши ръководители и висши служители. По този начин словата на вдъхновени ръководители на Църквата могат да помагат на кворумите, групите и Обществата за взаимопомощ да обръщат внимание на важни нужди.
4. Обсъжданията не трябва да засягат поверителни или деликатни теми относно отделни членове или семейства.
5. Въпреки че събранието за съветване се води от член на президентството

- или ръководител на групата, той/тя не доминира при споделянето. Ръководителят представя тема за обсъждане и кани всички да споделят мисли и преживявания, според напътствията на Духа.
6. Въпреки че никой не трябва да се чувства притиснат да участва, всички трябва да се чувстват уверени и спокойни при споделянето на коментари и идеи, без да се боят, че ще бъдат критикувани.
  7. Ако е възможно, сядането в кръг може да помага за създаването на дух на споделяне и открито обсъждане.

Възможни теми за събранията за съветване през първата неделя

Идеите за теми, които да се обсъждат в тези събрания, може да идват от съвета на района, събранията на президентството, плана на областта, впечатленията на ръководители от служението към членове и подтици от Светия Дух. Темите по-долу са само предложения. Ръководителите може да разпознават и други нужди, за които се чувстват вдъхновени да говорят.

- Как можем по-добре да подреждаме по важност всичките си различни отговорности?
- Как можем да се доближаваме до Бог и да получаваме повече напътствие от Духа в живота и в дома си?

- Как ще споделяме Евангелието с приятелите и ближните си? (вж. Алма 17).
- Как можем да предпазваме себе си и семействата си от неподходящи медии и от порнографията? (вж. У. и З. 42:22–23).
- Какво ще правим, за да напътстваме и укрепваме децата си и младежите в района?
- Как можем да сме по-единни в нашия кворум, групата ни или в Обществото за взаимопомощ? (вж. Мосия 18:19–22.)
- Как можем да участваме повече в работата по семейната история и в поклонението в храма?
- Как да каним Господната помощ, докато търсим отговори на въпросите си и по-задълбочено разбиране на Евангелието?
- Как родителите могат да ръководят по-добре дома си?
- Как можем да укрепваме свидетелствата си за Господ и Неговото Евангелие и да помагаме на близките си да разчитат духовно на собствените сили?
- Какво означава да служиш на някого? Как служим на хората около нас? (вж. 1 Петрово 4:11).

Ако е възможно, ръководителите може да уведомяват предварително членовете за темата, за да може всички да идват подготвени да я обсъждат.

СЪБРАНИЯ ПРЕЗ ВТОРАТА И ТРЕТАТА НЕДЕЛЯ

Всеки месец през втората и третата неделя кворумите на свещеничеството на Мелхиседек и Обществото за взаимопомощ изучават ученията на живите пророци, апостоли и други църковни ръководители от най-скорошната обща конференция.

Всяко послание от най-скорошната обща конференция може да бъде обсъждано.

В повечето случаи президентството на кворума, ръководителите на групата или президентството на Обществото за взаимопомощ избират да изучават послание от конференцията, съобразно нуждите на членовете, въпреки че епископът или президентът на кол може да се намеси при този избор. Ръководителите може да изберат послание, свързано с темата, обсъждана на събранието за съветване през първата неделя или да изберат друго послание, под вдъхновение от Духа. Ръководителите и учителите трябва да намират начини да насърчават членовете да четат избраните послания предварително и да идват подготвени да споделят прозрения. Предложенията по-долу дейности за изучаване, които се основават на принципи в *Да преподаваме като Спасителя*, може да помагат на членовете да се учат от посланията от общата конференция.

Шарън Юбанк, „Запалете своята светлина“

Помолете членовете на вашия кворум или Общество за взаимопомощ да си помислят по какъв начин някоя праведна и изпълнена с вяра жена е повлияла положително върху живота им. Може да помолите няколко члена да споделят по какъв начин тази жена илюстрира една или повече от чертите на праведните жени, описани в посланието на сестра Юбанк. Какво научаваме от сестра Юбанк относно това как можем да станем „*значимата сила*“ в растежа на Църквата в последните дни – както в количествено, така и в духовно отношение“?

Нийл Ф. Мериът, „Да пребиваваме в Бога и да възстановяваме развалините“

Това послание може да помага на членовете, които се чувстват отделени от Небесния Отец или от хората около себе си. Какво ще помогне на хората, на които преподавате, да разберат какво е празнина? Бихте могли да донесете снимки на различни видове празници или пропасти. Какво определение дава сестра Мериът за празнината или пропастта? В резултат на какво може да се появяват празници или пропасти във взаимоотношенията ни с Бог и останалите? Поканете членовете да потърсят в посланието на сестра Мериът предложения за това какво можем да правим, за да поправяме празнините в живота си. Предоставете време на членовете, за да запишат това, което Духът ги подтиква да правят, за да се доближават до Бог и до другите.

Джой Д. Джоунс, „Безмерна ценност“

Какви благословии започват да се изливат в живота ни, когато разберем нашата божествена същност? За да отговорят на този въпрос, членовете на вашия кворум или Общество ви за взаимопомощ могат да прегледат заедно историите на Мариама, Рену и Таяна в посланието на сестра Джоунс. Какъв съвет ни дава сестра Джоунс, за

да ни помогне да „си спомняме и да приемаме нашата божествена същност“? Поканете членовете да намерят и обсъдят откъс от Писанията или цитат от посланието на сестра Джоунс, които им помагат да разбират истинската си ценност за Бог. Поканете ги да споделят един от тези стихове или цитати с някого, за да му напомнят за божествената му същност.

Дитер Ф. Ухтдорф, „Три сестри“

Един от начините да се прегледа посланието на президент Ухтдорф е да се раздели кворума или Обществото за взаимопомощ на малки групи. Може да възложите на всяка група да прочете за една от сестрите в посланието на президент Ухтдорф. Всяка група може да напишат писмо до тази сестра, обобщаващо съвета на президент Ухтдорф и да споделят написаното от тях с другите групи. Какво можем да правим, за да сме по-подобни на третата сестра? По какъв начин можем да направим нашия кворум или Общество ни за взаимопомощ „безопасно място“ за онези, които имат затруднения?

Дитер Ф. Ухтдорф, „Стремех към дома“

Как можете да помагате на хората, които учите, да разпознават по какъв начин Бог ги използва, за да благославя

другите? Може да ги поканите да прегледат частта от посланието на президент Ухтдорф, озаглавена „Бог ще ви използва“, като търсят обещания, дадени на онези, които се стремят да служат в Божието царство, въпреки слабостите си. Четенето на това послание може да напомня на членовете и за преживявания, които може да споделят, когато Бог ги е използвал да благославят другите – или когато Той е използвал други хора, за да благославят тях. Предоставете на членовете време, за да си помислят какво се чувстват вдъхновени да правят в резултат на това обсъждане.

Бони Л. Оскарсън, „Нуждите пред очите ни“

Един от начините да започнете обсъждане за посланието на сестра Оскарсън е да раздадете на всички лист хартия, в горната част на който е написано: „Кой се нуждае от мен днес?“. Членовете на Обществото за взаимопомощ или кворума ви може да отделят няколко минути, за да обмислят и изброят отговорите на този въпрос. После може да потърсят в посланието на сестра Оскарсън идеи как могат да служат на хората в списъка си – или да добавят имена, ако се чувстват вдъхновени за това. Вероятно няколко от тях може да споделят какво са научили.

Далин Х. Оукс, „Планът и Прокламацията“

По какъв начин членовете на вашия кворум, група или Общество за взаимопомощ ще действат съгласно поканата на старейшина Оукс да „преподаваме (и) живеем“ според ученията на прокламацията за семейството у дома, в общността и на църква? Поканете ги да споделят идеи един с друг. Може да е от полза също да потърсят в посланието доктринални твърдения от прокламацията за семейството. По какъв начин тези твърдения ни помагат да реагираме на „настоящите трудности на семейството“? Четвъртата част от посланието на старейшина Оукс съдържа няколко примера за такива твърдения.

Д. Тод Кристоферсън, „Живият хляб, слязъл от небето“

Ето няколко въпроса, които членовете на Обществото за взаимопомощ и кворума може да имат предвид, докато разглеждат посланието на старейшина Кристоферсън: Какво е святост? Как се стремим към святост? По какъв начин вземането на причастието ни помага в нашите усилия? Членовете може да споделят думи от посланието на старейшина Кристоферсън, които отговарят на тези въпроси. По какъв начин си помагаме един на друг като „светии от Христовата Църква“ в усилията си да ставаме по-свети?

Джефри Р. Холанд, „Бъдете съвършени – накрая“

Някои от хората, на които преподавате, може би чувстват, че не прилагат достатъчно добре ученията на Спасителя в живота си. Какво ни учи старейшина Холанд, което може да утешава и насърчава онези, които се чувстват по този начин? Може да поканите членовете на Обществото за взаимопомощ или кворума да потърсят нещо в това послание, което могат да споделят с човек, който счита, че „не (го) бива достатъчно“. Или може да намерят нещо в посланието, което ги вдъхновява да изпитват „по-дълбока обич и възхищение към Христос и силно желание да бъдем като Него“.

Гари Е. Стивънсън, „Духовно затъмнение“

Има ли хора в кворума или Обществото ви за взаимопомощ, които да са били свидетели на слънчево затъмнение? Ако да, може да поканите един от тях да обясни аналогията, която споделя старейшина Стивънсън за „духовно затъмнение“. Какви препятствия могат да „блокират силата, яркостта и топлината на светлината на Исус Христос и Неговото Евангелие“? По какъв начин социалните медии могат да ни разсейват от „красотата, топлината и небесната светлина на Евангелието“? По какъв начин слагаме „евангелски очила“, които да ни предпазват от духовно ослепяване? На какво ни учи аналогията на старейшина

Стивънсън относно поддържането на евангелска гледна точка?

Кuentин Л. Кук, „Вечното днес“

Посланието на старейшина Кук ни напомня за важноста да се стремим да сме смирени по различни начини. Един от начините да обсъдите това, на което ни учи той, е да разделите членовете на две групи. Помолете едната група да потърси предложения в посланието на старейшина Кук, които могат да ни помагат да развиваме смирение, а другата група да потърси начините, по които хората проявяват гордост. Поканете всяка група да споделят описанието си с другата група. Членовете може да споделят и начини, по които могат да показват повече „всекидневно смирение“ в живота си и да обмислят по какъв начин това смирение може да им помага да се подготвят да се срещнат с Бог.

Роналд А. Расбанд, „По Божията промисъл“

За да насърчите обсъждане на посланието на старейшина Расбанд, може да е от полза да поканите няколко члена да донесат кройка за шиене, строителен чертеж или рецепта и да поговорите защо са полезни те. Какви примери или учения от посланието на старейшина Расбанд вдъхновяват членовете да разпознават Божия план за техния живот? Може членовете на класа да разкажат за случаи, при които са виждали как Господ напътства живота им. Какво са правили, за да покажат на Бог, че „ценят“ насоката Му? Защо е важно да разпознаваме „Божията промисъл“?

Ръсел М. Нелсън, „Книгата на Мормон: какъв би бил животът ви без нея?“

Президент Нелсън покани членовете да си помислят за три въпроса: (1) „Какъв би бил животът ви без Книгата на Мормон?“ (2) „Какво нямаше да знаете?“ (3) „Какво нямаше да имате?“ Поканете членовете на вашия кворум, група или Общество за взаимопомощ да обмислят тези въпроси и да споделят как биха отговорили на

тях. Какво намират те в това послание, което ги вдъхновява да ценят Книгата на Мормон повече от „диаманти или рубини“?

Дейл Г. Ренлънд, *„Свещеничеството и единителната сила на Спасителя“*

Как можете да помогнете на членовете на вашия кворум или Общество за взаимопомощ да разбират по какъв начин свещеничеството им помага да получават благословиите от Единението на Спасителя? Може да напишете на дъската следните заглавия: „Защо се нуждаем от Единението на Исус Христос“ и „По какъв начин свещеничеството ни „доставя“ благословиите на Единението“. После поканете членовете да потърсят в посланието на старейшина Ренлънд изрази, които да напишат под всяко от заглавията. По какъв начин свещеничеството и неговите обреди помагат да се изпълняват целите на Небесния Отец за Неговите чеда?

Дитер Ф. Ухтдорф, *„Носители на небесна светлина“*

Поканете членовете да потърсят в посланието на президент Ухтдорф и открият как присъствието или отсъствието на божествена светлина може да влияе на живота ни. Може да поканите членовете да изучат някои от стиховете, които споменава президент Ухтдорф и да открият истините, свързани с духовната светлина. На какво ни учи метафората за затъмнението относно ролята на свободата на избор в търсенето на духовна светлина? Какво можем да правим, за да споделяме божествената светлина на Исус Христос с другите, особено с близките ни и с „нашите младежи, които търсят светлина“?

Хенри Б. Айринг, *„Господ води Своята Църква“*

Поканете членовете на вашия кворум или Общество за взаимопомощ да споделят преживявания, при които е трябвало да развият вяра, че тяхното призвание или това на друг е от Бог. По какъв начин са упражнили вярата си? Как са разбрали, че призованието е

от Бог? Поканете членовете да потърсят в посланието на президент Айринг и открият истини, които той е научил от личен опит и които могат да ни помагат да се доверяваме и да сме търпеливи със себе си и с другите, които Господ е призовал.

Джийн Б. Бингам, *„За да може вашата радост да стане пълна“*

Посланието на сестра Бингам може да помогне на членовете на Обществото ви за взаимопомощ или кворума ви да разберат как въпреки житейските трудности да намират радост, като идват при Христос. Един от начините да обсъждате посланието ѝ е да нарисувате на дъската пътека, която води до думата *радост*. Поканете няколко члена да напишат на пътеката предложение от сестра Бингам, което води до истинска радост. Насърчете членовете да обмислят начини, по които може да действат съгласно съвета на сестра Бингам. Поканете няколко от тях да споделят своите мисли.

Дейвид А. Беднар, *„Скъпоценните и твърде големи обещания“*

За да помогнете на членовете на Обществото ви за взаимопомощ или кворума ви да обсъдят посланието на старейшина Беднар, може да сложите на дъската картини, които представляват Господния ден, храма и домовете ни. Поканете членовете да прочетат съответстващите откъси от посланието на старейшина Беднар и напишете на дъската по какъв начин Господният ден, храмът и нашите домове ни помагат да се съсредоточаваме върху Божиите обещания към нас. Какви неща в живота ни може да отвличат вниманието ни от тези обещания? Какви стъпки можем да предприемем, за да не ги забравяме?

Хенри Б. Айринг, *„Не се бойте да вършите добро“*

Посланието на президент Айринг може да помогне на хората, които учите, да намират смелостта и вярата да вършат добро в света. Може да поканите няколко от членовете да обобщат примерите за изпълнение с

вяра хора, които споделя президент Айринг. На какво ни учат тези примери относно начините, по които да служим на другите? Какви идеи дават тези примери за начините, по които можем да служим като кворум или Общество за взаимопомощ?

Друг начин да обсъждате това послание е да прегледате благословиите, които президент Айринг вижда от спазването на съвета на президент Томас С. Монсън да изучаваме Книгата на Мормон. Какви благословии сме виждали от изучаването на Книгата на Мормон?

М. Ръсел Балард, *„Пътуването продължава“*

За да започнете да обсъждате посланието на старейшина Балард, може да поканите някой да разкаже за случай, когато са пътували до някъде, но са открили, че са на грешния път. По какъв начин подобни примери се отнасят за личното ни „пътуване“ към Небесния Отец? След това членовете може да потърсят съвета и предупрежденията на старейшина Балард, които може да ни помагат да знаем, ако в живота си сме тръгнали в грешната посока. Предоставете на членовете време да обмислят собствените си пътеки и да обсъдят начини, по които можем да помагаме и насърчаваме другите по време на „пътуването“ им към Небесния Отец.

Нийл Л. Андерсън, *„Гласът Господен“*

Вероятно членовете на Обществото ви за взаимопомощ или кворума ви може да споделят преживяване, при което са почувствали, че някое послание от обща конференция е особено важно за тях. Защо са важни тези послания? На какво учи старейшина Андерсън относно значимостта на посланията от общата конференция и усилията и процеса по изготвянето им? По какъв начин това познание би трябвало да влияе на неотложността, с която изучаваме и се вслушваме в тези слова? Може да направите списък с покани от най-скорошната конференция. Какво сме направили, за да действаме съгласно тези покани?

СЪБРАНИЯ ПРЕЗ ЧЕТВЪРТАТА НЕДЕЛЯ

През четвъртата неделя на всеки месец кворумите, групите и Обществата за взаимопомощ обсъждат тема, избрана от Първото президентство и Кворума на дванадесетте апостоли. Тези теми ще бъдат обновявани с всяка обща конференция. Темата до следващата обща конференция ще бъде Господният ден. Ръководителите или учителите може да избират от ученията и дейностите за изучаване, предложени по-долу, да обединяват няколко от тях или да създават свои собствени, според нуждите на членовете.

Господният ден е ден, в който да си спомняме какво е направил Бог за нас.

През цялата история Бог е свързвал някои велики дела с Господния ден. Тези велики дела включват Сътворението (вж. Битие 2:1–3), извеждането на чедата Израилеви от Египет (вж. Второзаконие 5:15) и Възкресението на Спасителя (вж. Йоан 20:1–19; Деяния 20:7). Канете членовете да прегледат тези откъси и да обсъждат как това да помним всяко от тези събития може да ни помага да почитаме Господния ден. Кои са някои от великите дела, които Бог е направил за нас? Как можем да си спомняме тези неща в Господния ден? Ако е приложимо, канете членовете да обсъждат въпроси, подобни на тези, със семействата си.

Исус Христос е Господар на Господния ден.

Неделята се нарича и Господният ден (вж. Откровението 1:10). Защо според вас Исус Христос е наречен Господар на Господния ден (или съботата)? (вж. Матей 12:8). Прегледайте заедно няколко стиха, които може да вдъхновяват членовете да измислят начини, чрез които да съсредоточават преживяванията си през Господния ден върху Исус Христос (например: Еламан 5:12, Етер 12:41, Мороний 10:32 и У. и З. 6:36–37). Кои други стихове могат да споделят членовете, които да им помагат да се съсредоточават върху Христос в

Господния ден? Какви цели можем да си поставяме, за да си помагаме да мислим за Спасителя през целия Господен ден?

Исус Христос е нашият пример за почитане на Господния ден.

По време на земното Си служение Спасителят използва възможности, за да преподава за Господния ден. Поканете членовете да прочетат следните истории и да направят списъци с нещата, които прави Исус в Господния ден и принципите, които преподава: Лука 6:1–11, 13:11–17, Йоан 5:1–20 и 9:1–16. Какви други принципи относно Господния ден научаваме от следните стихове? Изход 20:8–11, 31:12–18, Исая 58:13–14 и У. и З. 59:9–19. Поканете членовете да споделят какво могат да правят, за да следват примера на Спасителя.

Вж. също Ръсел М. Нелсън, „Господният ден е наслада“, *Лиахона*, май 2015 г., с. 129–132.

Господният ден е ден за поклонение.

Напишете на дъската думата *поклонение* и помолете членовете на класа да напишат до нея други думи, които са свързани с нея. После направете три колони с думите *преди, по време на и след* в горната част на всяка от тях. Какво можем да правим преди, по време на и след църква, за да се покланяме на Господ на Неговия свят ден? Членовете на класа могат да прочетат заедно Мосия 18:17–29 и Мороний 6 за идеи. Поканете членовете да си помислят как поведението и действията им по време на Господния ден им помагат да се покланят на Господ на този ден (вж. Изход 31:16–17). Какво можем да правим, за да подобрим начина, по който се покланяме на Господ с нашите семейства и членове на района по време на църковните събрания?

Вземането на причастието ни позволява да имаме Духа винаги със себе си.

Напишете следния въпрос на дъската: Какво влияние оказва причастието върху живота ви? За да отговорят на този въпрос, поканете членовете да работят по двойки, за да изберат и обсъдят един израз от молитвите за причаствие в Учение и завети 20:77, 79 и съвета в

Учение и завети 59:9. Предоставете време на всяка двойка да намерят стихове, които им помагат по-добре да разбират своя израз и да обсъдят как биха отговорили на въпроса на дъската. Може също да поканите членовете на класа да изберат любими химни за причаствие и да ги изпеят заедно.

Вж. също Шерил А. Есплин, „Причастието – обновление за душата“, *Лиахона*, ноем. 2014 г., с. 12–14.

Господният ден е ден да служим на другите.

Какво можем да научим относно службата към другите в Господния ден от начините, по които Спасителят служи и благославя хората около Себе Си? Насърчете членовете да прегледат и обсъдят Матей 9:10–13, Лука 19:1–9, Йоан 11:32–46, 13:1–5, 12–17 и 3 Нефи 17:5–10. Помолете членовете да си мислят за тези стихове, когато преценяват как могат да служат в Господния ден. Например, могат да служат на роднини, да помагат на отделни лица и семейства, на които служат като домашни учители и посещаващи учителки, да работят по семейната история, да посещават болните или да споделят Евангелието. Вероятно членовете може да провеждат семеен съвет, на който да планират начини, по които могат да служат на другите в Господния ден.

„Евангелският план, който всяко семейство трябва да следва, за да се подготвя за вечен живот и възвисяване, е изложен в прокламацията на Църквата от 1995 г. „Семейството: прокламация към света“ . . .

. . . Тя е била основа за ученията и практиките на Църквата през изминалите 22 години и ще продължава да служи като такава. Приемайте я за основа, преподавайте от нея, живеете според нея и ще бъдете благославяни, докато напредвате към вечен живот.

Преди четиридесет години президент Езра Тафт Бенсън каза: „Всяко поколение си има своите изпитания и своята възможност да се изправи и да докаже себе си“. Вярвам, че нашето отношение и доколко прилагаме Прокламацията за семейството е едно от тези изпитания за това поколение“.

Старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли, „Планът и Прокламацията“, с. 29, 30–31.

Танцът
от Катлийн Питърсън

„Тържествено, но и радостно ви свидетелствам, че Господ Исус Христос е начело. Той ръководи Своята Църква и служителите Си“ – каза президент Хенри Б. Айринг, първи съветник в Първото президентство, по време на 187-мата полугодишна обща конференция на Църквата. „Свидетелствам, че Томас С. Монсън е единственият мъж, който в момента притежава и упражнява всички ключове на святото свещеничество на земята. И се моля небесните благословии да бъдат давани на всички смирени служители, които служат с такава готовност и толкова добре във водената лично от Него възстановена Църква на Исус Христос. Свидетелствам, че Джозеф Смит е видял Бог Отец и Исус Христос. Те са му говорили. Ключовете на свещеничеството са били възстановени, за да бъдат благославяни всички чеда на Небесния Отец. Нашата мисия и отговорност е да служим на мястото си в Господното дело“.

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ